LAKUČS AUDZINA OLIMPISKO ČEMPIONU

Sporta Avīze

#31 (910) Cena Ls 0,98 2013. GADA 6.–12. AUGUSTS

ARTJOMS RUDŅEVS
VAI VĀCIEŠI
VIŅU PĀRDOS?

KASPARS DAUGAVIŅŠ
VIENĪGĀ DOMA –
SPĒLĒT NHL!

BERTĀNS

ŠOGAD BEZ BASKETBOLA

ISSN 1691–0451
Mediju nami SIA

MARATONS

VASARA 2013

Nr.2

→ ATVAĻINĀJUMA TRENIŅPLĀNS

KALIFORNIJAS ULTRAMARATONS

ORIENTIERISTS
EDGARS BERTUKS

KĀ TRENĒJAS
MĀRIS ŠTROMBERGS?

KĀ ATJAUNOT IZSMELTĀS ENERĢIJAS REZERVES?

ĪPAŠI PAR VELO
TRENIŅPLĀNI, TRAUMAS, APĢĒRBS UN LABĀKIE VELOSIPĒDI

MEKLĒ ŽURNĀLU PRESES TIRDZNIECĪBAS VIETĀS NO 1. AUGUSTA

Ls 2,50

NEDĒĻAS JUBILĀRI

Anita Trumpe	06.08.1968.	vieglatlētika
Renāta Gēčla	06.08.1975.	kalnu slēpošana
Aleksandrs Ditjatins	07.08.1957.	vingrošana
Aigars Razgals	07.08.1969.	hokejs
Artūrs Zakreševskis	07.08.1971.	futbols
Uldis Rudzītis	07.08.1978.	basketbols
Sidnijs Krosbijs	07.08.1987.	hokejs
Kens Draidens	08.08.1947.	hokejs
Naidžels Mansels	08.08.1953.	F-1
Andrejs Jansons	08.08.1980.	basketbols
Rodžers Federers	08.08.1981.	teniss
Jurijs Šuļins	08.08.1983.	džudo
Madara Līduma	10.08.1982.	biatlons
Dzintra Grundmane	11.08.1944.	basketbols
Aleksejs Hromčenkovs	11.08.1974.	hokejs
Gatis Jahovičs	11.08.1984.	basketbols
Pīts Samprass	12.08.1971.	teniss
Heilija Vikenheizere	12.08.1978.	hokejs
Gatis Kalniņš	12.08.1981.	futbols
Anete Jēkabsone	12.08.1983.	basketbols
Hermans Egleskalns	12.08.1990.	volejbols

PASMAIDI

Anglija. Ģimene brokasto. Sirmais lords lasa jaunāko presi: Vakar Dublinas Londonas apkaimē armijas rota izvarojusi medmāsiņu...
Māte (šausmās): Ohhh! Armijas rota!
Meita (aizdomājusies): Vai! Armijas rota!
Padzīvojusi kalpone (vienaldzīgi): Nu un? Armijas rota!

GUDRI PATEIKTS

Lai saprastu, kurš pār tevi valda, atliek tikai noskaidrot, ko aizliegts kritizēt.

Voltērs

TĀ BIJA...

1936. gada 9. augusts

Olimpiskajās spēlēs Berlīnē savu ceturto zelta medaļu izcīna leģendārais Džese Ovenss. Šī vēsturiskā zelta medaļa tiek izcīnīta ASV izlases sastāvā 4x100 m stafetē. Pirms tam Ovenss jau bija uzvarējis 100 m un 200 m, kā arī tāllēkšanā.

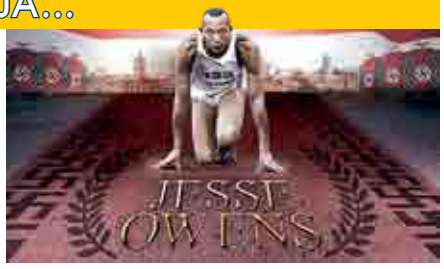

1984. gada 11. augusts

Par olimpisko čempionu džudo «Open» svara kategorijā kļūst leģendārais japāņu džudists Jasuhiori Jamašita. Tā viņam ir pirmā un vienīgā zelta medaļa, taču vēsturē viņš iegājis ar to, ka septiņus gadus pēc kārtas nebija zaudējis nevienā cīņā, un tādu bija 198!

1995. gada 7. augusts

Pasaules čempionātā vieglatlētikā Gēteborgā jaunu pasaules rekordu trīssoļlēkšanā sasniedz britu atlēts Džonatans Edvardss – 18,29 m, un viņš kļūst par pirmo trīssoļlēcēju, kurš sacensībās pārvarējis 18 m robežu. Tiesa, pirms viņa 1988. gadā 18,20 m tālumā aizlēca Villijs Benkss, taču rezultāts netika atzīts, jo pavējš pārsniedza pieļaujamo normu (5 m/s).

1999. gada 8. augusts

Beļģijas futbola čempionāta sezonas pirmajā mačā starp «Westerlo» un «AA Genk» tiek fiksēts neizšķirts 6:6. Šajā spēlē tika laboti uzreiz vairāki čempionāta vienas spēles rekordi: visvairāk gūto vārtu, pieci 11 m soda sitieni un četras sarkanās kartītes.

KALENDĀRS

6. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetēm	
16.00	Turcija un Grieķija
18.15	Latvija un Spānija
20.30	Horvātija un Krievija
7. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetēm	
16.00	Spānija un Krievija
18.15	Horvātija un Turcija
20.30	Latvija un Grieķija
Pārbaudes spēle basketbolā	
16.00	Latvija U-18 S un Baltkrievija U-18 S (Kauņa)
LČ futbolā. Pirmā līga	
17.00	«Auda» un «Liepājas metalurgs-2» (Ķekavā)
8. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetiem	
16.30	Itālija un Horvātija (Kijevā)
21.30	Latvija un Ukraina (Kijevā)
Pārbaudes spēles basketbolā	
16.00	Latvija U-18 S un Igaunija U-18 S (Kauņā)
19.30	Latvija un Krievija («Arēna Rīga»)
Pārbaudes spēle hokejā	
19.00	«Dinamo» un «Ņeftjaņik» («Inbox» hallē)
Eiropas līga futbolā	
19.30	«Maccabi» un «Ventspils» (Haifā)
9. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetiem	
18.45	Latvija un Itālija (Kijevā)
21.00	Horvātija un Ukraina (Kijevā)
Pārbaudes spēles basketbolā	
18.00	Latvija U-18 S un Lietuva U-18 S (Kauņā)
19.30	Latvija un Krievija («Arēna Rīga»)
LČ futbolā	
19.00	«Jelgava» un «Spartaks» (Zemgales OC)
19.00	«Daugava» (R) un «Metta/LU» («Daugavas» stadions)
LČ futbolā. Pirmā līga	
17.00	«SFK Varavīksne» un «BFC Daugava» (Liepājā)
10. AUGUSTS	
EČ basketbolā kadetiem	
16.30	Latvija un Horvātija (Kijevā)
21.00	Ukraina un Itālija (Kijevā)
LČ futbolā	
14.00	«Liepājas metalurgs» un «Skonto» (Liepājā)
16.00	«Ventspils» un «Ilūkste» (Ventspils OC)
19.00	«Daugava» (D) un «Jūrmala» (Daugavpilī)
LČ futbolā. Pirmā līga	
16.00	«Jēkabpils/JC» un «Rīgas FS» (Jēkabpilī)
17.00	«Gulbene» un «Ventspils-2» (Gulbenē)
18.00	«Rēzeknes BJSS» un «Skonto-2» (Rēzeknē)
11. AUGUSTS	
LČ futbolā. Pirmā līga	
15.00	«Liepājas metalurgs-2» un «Daugava/ŠFS» (Liepājā)
16.00	«Valmiera» un «Tukums 2000» (Valmierā)
17.00	«Jūrmala-2» un «Auda» (Kauguros)
18.00	«Jelgava-2» un «Metta-2» (Zemgales OC)
12. AUGUSTS	
Pārbaudes spēle hokejā	
14.00	«Dinamo» un «AK Bars» (Prāgā)

Žurnāls «Sporta Avīze»
Reģ. apliecības Nr. 000361062
Izdevējs: SIA «Mediju nams»
Reģ. Nr. 40003610627

Redakcijas adrese:
Cēsu iela 31/2, Rīga, LV–1012
e–pasts: sportav@nra.lv.
www.sportaavize.lv

Redakcijas tālruņi:
67886785, 67886786, 67886787
Reklāmas tālrunis 67886730, **fakss** 67886734
e–pasts: liene@sportacentrs.com

Iespiests: SIA «Poligrāfijas grupa Mūkusala»
Mūkusalas 15A, Rīga, Latvija
Pārpublicēšanas gadījumā atsauce uz «Sporta Avīzi» obligāta

Galvenais redaktors: Ēriks Strauss. **Redakcija:** Ingmārs Jurisons, Romāns Kokšarovs, Ingrīda Kraukle, Jānis Matulis, Armands Podāns, Dainis Āzens, Ilvars Koscinkevičs.
Mākslinieks: Edgars Švanks. **Datorgrafiķi:** Gatis Pabērzs, Raivis Salmiņš. **Numura karikatūra:** Gatis Šļūka. **Foto:** Romāns Kokšarovs, *SCANPIX, Reuters.*

Telefoni kā no citas planētas?

Nokia Lumia 520
Pirmā iemaksa 10 Ls
Mēnesī 5 Ls
Pērkot uzreiz, 110 Ls

LG Optimus L4II
Pirmā iemaksa 5 Ls
Mēnesī 3.50 Ls
Pērkot uzreiz, 72 Ls

Samsung Galaxy SII Plus
Pirmā iemaksa 25 Ls
Mēnesī 9 Ls
Pērkot uzreiz, 207 Ls

Bite palīdz tiem nolaisties uz Zemes.

•Sagatavosim telefonu interneta lietošanai
•Ieteiksim Tev piemērotākās aplikācijas
•Parādīsim, kā kontrolēt Megaprieku patēriņu

Garlaicīga, tomēr svarīga informācija:

Telefonu piedāvājums ir spēkā ar tarifu plāniem Bite 1 un Bite 2, kā arī Bite 1.49, Bite 3.47, Bite 5.55 un Bite 8.43, slēdzot līgumu uz 24 mēnešiem.

Vairāk informācijas:
www.bite.lv

bite
CITĀDA KOMUNIKĀCIJA

Audzināšanas stunda!

Pavisam nesen ļoti tālajā Jaunzēlandē notika pasaules čempionāts latviešu nacionālajā sporta veidā BMX. Jaunzēlande ir aiz trejdeviņām jūrām un zemēm, un varbūt tāpēc ziņas par notikumiem pasaules čempionātā līdz Latvijai nokļuva skopas un, šķiet, ka tikai retais pamanīja, ka beigu protokoli ir nepierasti un latviešu acij netīkami. Visi zinām, ka mums ir vienīgais olimpiskais čempions šajā sporta veidā, un vēl pavisam nesen daudzi tūkstoši skatītāju Māri Štrombergu vaigā redzēja tepat Mežaparkā, kaklā karināmies Eiropas zeltu. Visi šo Štromberga kārtējo apzeltīšanu uztvēra kā pašsaprotamu, jo olimpiskajam čempionam pieklājas būt pirmajam arī Eiropas diķī. Tiem, kuri sportam sekojuši līdzi ar smalkāku lupu, nekā nejauša iekļūšana skatītāju tribīnēs, noteikti būs kaut ko dzirdējuši par pēcolimpiskā gada emocionālajiem bēgumiem. Par emociju trūkumu, par sevis motivēšanu ne tikai jaunām uzvarām, bet uzkāpšanai uz riteņa vispār, Māris Štrombergs gari un plaši stāstījis to arī «Sporta Avīzei». Viss ir saprotami, taču tikai līdz noteiktam brīdim. Šajā numurā par latviešu gaitām Jaunzēlandē stāsta izlases galvenais treneris Ivo Lakučs. Viņa redzējums pārsteidz. Patīkamā ziņā pārsteidz. Ivo nav žēlojis nevienu, ir ļoti skarbs, un esmu pārliecināts, ka arī patiess. Visvairāk ir ticis pasaules BMX svētbildei Mārim Štrombergam. Arī sevi Lakučs nav žēlojis, kas tikai norāda uz to, ka pie viņa nokļuvušajiem sportistiem nav nekādu izvēles tiesību. Ir tikai viens ceļš – darbs! Galvenā trenera «atskaiti» par Jaunzēlandi nevajag uztvert par matu skaldīšanu un meklēt iekšējo šķelšanos. Ja pie galda ir apsēdušies īsti veči, tad mēle nav jāvalda un jāizklājas kā baltajam galdautam. Ja ar runāšanu ir par maz, tad kāds dabū arī pa degunu. Kā kādā anekdotē par īstajiem un parastajiem večiem. Parastie, stāvot pie pisuāra, pēdējo pili nokrata, bet īstie veči nodauza!

Var apstrīdēt Lakuča izklāšanos «Sporta Avīzes» slejās, taču, kaut kas līdz galam nepateiktais var radīt liekas spekulācijas, un tad ļaunums būs vēl lielāks. Tagad visiem, kam interesē notikumi ap Štrombergu, ap BMX izlasi, ap olimpisko zeltu, viss ir nolikts priekšā kā uz paplātes. Nevienam vairs nav nekādu atkāpšanās ceļu. Tiem, kuri nobijās no šaurajiem līkumiem, ir jāpierāda pretējais. Visiem sportistiem ir jāpierāda, ka braukšanai «biznesa klasē» ir jābūt kā normai, nevis patīkamam izņēmumam un izdabāšanai olimpiskajam zeltam, ka viņu labā strādā ne tikai galvenais treneris, bet arī citi, kuri nodrošina šos «biznesa klases» apstākļus. Iespējams, ka Lakučs tik atklāts un skarbs bijis tāpēc, lai mākslīgi radītu iekšējo stresiņu, jo pārlieku ilga spoguļošanās olimpiskajā zeltā var pārvērsties par tiksmināšanos pašiem par sevi, bet pa to laiku citi jau būs aizbraukuši aiz nākamā līkuma. Ja BMX un Štromberga plānos ir trešais zelts vai jebkurš cits Rio cēlmetāls, tad šāda audzināšanas stunda bijusi pašā laikā. Ja tā nepalīdzēs, tad pašiem pret sevi ir jābūt godīgiem un jādodas katram uz savu pusi!

Ēriks STRAUSS

Nedēļas sportists

EDUARDS VIŠŅAKOVS

Lai arī Latvijas nacionālā futbola izlase pasaules rangā dzīvojas pa otro simtu, laiku pa laikam uzrodas kāds futbolists, kurš ar savu sniegumu priecē citvalstu čempionātos. Pēdējo nedēļu laikā par pēdējo modes kliedzienu kļuvis Eduards Višņakovs, kurš šogad spēlē Polijas ekstraklases Lodzas «Widzew» klubā. Polijas jaunās sezonas čempionātā ir aizvadītas tikai trīs spēļu kārtas, un, šķiet, ka šajā valstī vairs reti kurš nezina šā futbolista vārdu. Vismaz futbola aprindās noteikti retais nav dzirdējis par viņu. Lai arī aizvadītas trīs spēļu kārtas, Višņakovs laukumā bijis tikai pēdējās divās, un abās komanda izcīnījusi uzvaras ar vienādu 2:1, un abās abus vārtus guva tieši Višņakovs. Atceroties, ka vēl pavisam nesen Polijā spēlēja Artjoms Rudņevs, poļiem ir ar ko salīdzināt, un šobrīd krietnu soli priekšā atrodas Višņakovs. Viņš četrus vārtus guvis 166 laukumā pavadītajās minūtēs, kamēr Rudņevs pie saviem ceturtajiem vārtiem tika «tikai» piektajā spēlē pēc 355 nospēlētām minūtēm. Lieki piebilst, ka šobrīd Višņakovs ir Polijas čempionāta rezultatīvākais spēlētājs.

ŅEM, SĀKSIM VISU NO JAUNA!
LATVIJA
LATVIJA
LATVIJA
ŠLUKA 2013

GRIBAM čempionātu!

INGMĀRS JURISONS

Latvijas basketbolā šovasar strauji dīgstot renesanses asniem, pavisam melodiski skan arī kāda ziņa, kas vēl pirms gada vai diviem būtu šķitusi nedaudz nedabiska: Latvija vēlas rīkot Eiropas čempionātu! Ja nenotiks nekas neparedzēts, šoruden Latvija kopā ar Lietuvu un Igauniju izvirzīs savu kandidatūru 2017. gada turnīra organizēšanai, un mūsu izredzes nebūt nezīmējas sliktas.

Kauņa, Viļņa, Rīga, Tallina

Ideja, ka Latvijai vajadzētu pacīnīties par iespēju sarīkot vīriešu basketbola Eiropas čempionātu, nav jauna un vismaz filozofēšanas līmenī laiku pa laikam apgrābstīta, šķiet, jau gadus desmit, tomēr līdz šim konkrētu mērķtiecīgu darbību šajā virzienā nav bijis. Šajā laikā esam uzņēmuši dāmu čempionātu, vairākas vasaras no vietas dažādās vecuma grupās rīkojuši jauniešu turnīrus, taču ambīcijas par pašu virsotni tika noglabātas labākiem laikiem – nemēģinot šos sapņus kustināt laikā, kamēr valstsvienība nav atelpojusies pēc 2009. gada «šķēliena» pa saulīti, bet basketbols kā tāds sporta spēļu modes rangā bez īpašām iebildēm spiests rīt hokeja «Dinamo» atstātos putekļus. Pēdējā gada laikā izdevies uzlabot pozīcijas abās šajās frontēs un LBS ir atvēzējusies – vienojoties ar leišiem un igauņiem par kopējas kandidatūras virzīšanu 2017. gada Eiropas čempionāta rīkošanai. Kāpēc tieši 2017.? Atbilde diezgan banāla – ne tāpēc, ka apritēs apaļa (80!) jubileja pirmajam un līdz šim vienīgajam čempionātam Rīgā, ne tāpēc, ka ap to laiku mums veidojas ļoti daudzsološa komanda (tā ir!), un pat ne tāpēc, ka tieši 17. latviešiem vēsturiski bijis revolucionāras rīcības gads, bet vienkārši tāpēc, ka tas ir... vienīgais reāli pieejamais čempionāts. 2015. gads jau rezervēts Ukrainai, bet pēc tam nākamais, ņemot vērā jauno FIBA sacensību sistēmu, būs tikai 2021. gada rudenī...

Kandidātu pieteikšanās 2017. gada čempionātam paredzēta novembrī, un līdz tam laikam noteikti būs pabeigts darbs arī pie pašreiz topošās jaunās t. s. «pieteikšanās rokasgrāmatas», kas definēs skaidrus nosacījumus un prasības. Pagaidām šos procesus vēl iespējams ietekmēt, un mēs to arī darām, neslēpj

Edgars Šneps. «Tallinā sarīkojām tikšanos kopā ar «FIBA Europe» ģenerālsekretāru un igauņiem – apsēdāmies pie kopēja galda un izrunājām, ko gribam darīt. Rezultāts bija pozitīvs, piemēram, mums izdevās pārliecināt, ka grupu turnīra fāzē nav nepieciešams noteikti minimālo vietu skaits arēnā 10 000, bet pietiek ar 7000 vietām. Lai arī igauņi varētu pievienoties mums un pretendēt. Viņš [FIBA ģenerālsekretārs Kamils Novaks no Čehijas] tur bija, visu pats savām acīm redzēja, viņam tur patika – viņš saprata, ka ar septiņiem tūkstošiem pilnīgi pietiek. Citādi, atkrītot igauņiem un paliekot tikai mums un Lietuvai, organizatoriskās izmaksas neizbēgami pieaugtu,» stāsta Šneps. FIBA vadlīnijas paredz, ka čempionātu vienlaikus var rīkot pat četras valstis (katrai pa apakšgrupai) un visām būtu garantēta vieta finālturnīrā bez kvalifikācijas. Mūsu gadījumā runa ir par trim valstīm un konkrēti par četrām pilsētām – Kauņu, Viļņu, Rīgu un Tallinu, kurās ir piemērotas halles. Mums tādējādi tiktu viena apakšgrupa. «Rīgai nav kapacitātes uzņemt finālus, jo tiem ir prasība par 15 000 vietu ietilpīgu arēnu. Tātad skaidrs, ka astoņnieks izšķirošās spēles aizvada Kauņā – pat tad, ja tām nekvalificējas Lietuva,» atzīst Šneps.

kai uz vienas rokas pirkstiem skaitāmas valstis, kas čempionātu spēj sarīkot vienas pašas, līdz ar to kooperācijā ir nākotne, un šajā ziņā mums ir priekšrocības – Latvija kopā ar Lietuvu jaunatnes mačos jau parādījusi, ka spēj kvalitatīvi sadarboties. Attālumi ir nelieli, loģistika – ērta, sadarbība loģiska,» secina LBS ģenerālsekretārs.

Vēl viens pagaidām neatbildēts jautājums – vai čempionāta rīkošana vispār notiks pēc klasiskās prakses. «Viena no versijām – «FIBA Europe» pati saglabā čempionāta rīkotājas tiesības, vienkārši izmantojot četru pilsētu pakalpojumus pirmajai kārtai. Paši koordinē, paši vāc budžetus utt. Tādā gadījumā no mums tad būtu atkarīga tikai šīs vienas grupas turnīra noorganizēšana – samaksājam licenci, taču nelauzām galvu par kopējiem budžetiem, rādītājiem un visu to, kas notiek Lietuvā vai Igaunijā,» atklāj Šneps, gan piebilstot – vairāk stabilitātes un pārliecības tomēr būtu gadījumā, ja organizācijas komiteju mēs izveidotu paši. Starp citu, ja par licenci – tieši tās kosmiskā cena (septiņi miljoni eiro!) bija iemesls, kas vēl pirms pāris gadiem par iesaistīšanos šādā pasākumā neļāva runāt pat teorētiski. Kas mainījies? «Pastāv versija licences maksu sadalīt pa pilsētām, un

nekandidēs. Līdz ar to jautājums – kas vispār būs tie, kas pieņems lēmumu par 2017. gada čempionātu? Šneps atzīst – līdz maijā paredzētajām vēlēšanām (kad amatu zaudēs arī šobrīd pret mums pozitīvi noskaņotais ģenerālsekretārs Novaks...) lēmums, visticamāk, vēl nebūs pieņemts – valdošās nenoteiktības apstākļos to neviens negribēs darīt. «Būs jauna valde, pēc statūtiem – mazāka, šķiet, 15 cilvēku tagadējo 25 vietā. Tā arī lems,» paskaidro Šneps, taču problēmu tajā nesaskata. «Domāju, ka tas nav iemesls bažām. Cik labi būsim, tāds arī būs iznākums.» Savstarpējās cīņas organizācijā šobrīd neesot tādā stadijā, lai kāds gribētu, teiksim, ierādīt lietuviešiem vietu, tikai tāpēc «norokot» labāko kandidatūru. «Tāpat runāja pirms olimpiskās kvalifikācijas – ka leišus nepalaidīs. Taču viss izrādījās korekti, komandu neviens «nenozāģēja» un nebija nekādu sūdzību. Tagad Lietuva rīko arī pasaules čempionātu jauniešiem. Lietuvas federāciju šobrīd vada Sabonis, un ar viņu visi ir labās attiecībās. Nav tik traki.»

Lietuva ir spēcīgs sabiedrotais, lai cerētu uz panākumiem, taču izrādās, ka visas olas netiek liktas vienā groziņā – Eiropas čempionāts nav vienīgais turnīrs, kas varētu interesēt Baltijas kandidatūru. «Esmu runājis ar FIBA ģenerālsekretāru arī par pasaules čempionāta rīkošanas iespējām – tieši šādā pašā kombinācijā. Arī tas nav nekas utopisks, un var gadīties pat tā, ka šos abus pieteikumus virzām paralēli. Tas, ka iepriekšējais čempionāts bija Turcijā un tagad būs Spānijā, protams, nav veicinošs apstāklis, jo tas nozīmētu trešo čempionātu pēc kārtas Eiropā, taču objektīvi naudas, kapacitātes un basketbola intereses ziņā – nav nemaz daudz to, kas to grib un var noorganizēt. Bieži vien izšķirošā ir federāciju attieksme – kuri tiešām grib vasarā rauties un kaut ko rīkot, bet kuri labprātāk mierīgi dodas baudīt atvaļinājumu un pēc papildu darba nemaz nekāro,» Šneps pārliecināts, ka viss ir pašu rokās, tāpēc arī turpmākajos gados mums jābūt aktīviem, rīkojot dažādus mazākus čempionātus. Taču, kas attiecas uz lielo – nākamais atskaites punkts ir novembris, kad uzzināsim visus nosacījumus un mūsu konkurentus. Tikmēr vēl daudz darāmā. **SA**

Esmu runājis ar FIBA ģenerālsekretāru arī par pasaules čempionāta rīkošanas iespējām – tieši šādā pašā kombinācijā. Arī tas nav nekas utopisks, un var gadīties pat tā, ka šos abus pieteikumus virzām paralēli.

Miljonu būtu gatavi samaksāt

Pagaidām gan arī tie ir tikai ticami pieņēmumi, nevis apstiprināti fakti – lai uzzinātu tos, jāgaida jau pieminētā rokasgrāmata. «FIBA Europe» savos lēmumos nav bijusi tā stabilākā organizācija, līdz ar to – var sagaidīt daudz ko... Piemēram, kā norāda pats Šneps, nav skaidrības par turnīra formātu, kas šobrīd paredz divas grupu turnīra kārtas un «play-off» no ceturtdaļfināla. Versija, ko šobrīd atbalsta arī Latvija, – no katras grupas izkļūst nevis trīs, bet četras komandas, un «play-off» sākas uzreiz, sākot ar astotdaļfinālu, tādējādi izskaužot bezjēdzīgās spēles turnīra vidusposmā. Ja apstiprina šādu variantu – varbūt Rīga var dabūt arī astotdaļfināla mačus. Ja paliek vecais variants, tikpat labi – kādu no otrās kārtas grupām. Kas vēl bez apvienotās Baltijas kandidatūras gatavojas pretendēt uz 2017. gadu, nav pat baumu, taču Šneps mūsu izredzes jebkurā gadījumā vērtē augstu. «Pēc «FIBA Europe» aplēsēm, šobrīd Eiropā ir tikai tādā gadījumā figurē skaitlis miljons par grupu – sešu komandu turnīru nedēļas garumā. To Latvijā var savākt un tam būtu arī ekonomiskais pamatojums,» ir pārliecināts Šneps. Protams, daudz atkarīgs no tā, kādas komandas piespēlētu izloze – kuras no tām uz Rīgu atvestu fanus ar maciņiem. Lai vai kā, finanses nav nepārvarams slieksnis, viņš uzskata. «No Slovēnijas par čempionātu bija plāns iekasēt kopumā septiņus miljonus eiro, taču beigās viņi dabūja, šķiet, tikai 2,7. Vienkārši valstī nomainījās politiskā elite, kas skaidri pateica: tas ir tas, ko varam, bet ne vairāk... Un tā arī palika.»

Alternatīva – pasaules čempionāts?

Jūnija vidū basketbola sabiedrību pārsteidza ziņa par «FIBA Europe» prezidenta Olafura Rafnsona pēkšņo nāvi. Kopš tā laika organizācija darbojas bez prezidenta – pienākumus pilda viņa vietnieks no Beļģijas, taču viņš jau skaidri pateicis, ka uz amatu

LATVIJAS 4 IZLASE. Pēc 4 gadiem

ĒRIKS STRAUSS

Pirms trim vai četriem gadiem kādas sporta skolas direktors apritē laida paša parakstītu un ar skolas zīmogu apstiprinātu A4 formāta lappusi ar pagaru basketbolistu sarakstu, kuri aizvedīs Latvijas basketbolu tālāk par saulaino tāli. Direktora izveidotais saraksts bija domāts 2016. gadam. Gads nav izvēlēts nejauši, jo šajā gadā notiks olimpiskās spēles un... Tik pārliecināts par Latvijas basketbola nākotni, ka pēc trīs gadiem mūsējie spēlēs olimpiādē, direktors nav, taču piebilda – mūsējie cīnīsies par dalību olimpiādē. Šodien tas vairs nav aktuāli, taču laukuma centrā ir izstumts pavisam cits gadaskaitlis – 2017. gads.

Vietām pat pavīdējušas prognozes, ka šajā gadā latvieši pārējai Eiropai parādīs, ka nav tikai tiešākie palīgi lielāko sūdu vārīšanā (2017. gadā paies 100 gadu kopš revolūcijas Krievijā), bet diktēs modi basketbola laukumos. Par latviešu basketbola gaišo nākotni sāka runāt pēc U-20 izlases gājiena pēc Eiropas sudraba un pēc junioru gaitām Liepājā un Rīgā. Kāda varētu izskatīties Latvijas izlase pēc četriem gadiem?

Garā gala konkurence

Aptuveni pirms desmit gadiem, kad par Andri Biedriņu sāka runāt kā par potenciālo NBA spēlētāju, domas bija līdzīgas kā šodien. Tiesa, neviens nerunāja par olimpiskajām spēlēm, arī par lielajām uzvarām Eiropas čempionātos ne, taču tuneļa galā parādījās gaisma tobrīd Latvijas izlases sāpīgākajā vietā – zem groziem. Toreiz Biedriņam blakus bija arī viņa draugs Kaspars Bērziņš, kurš bija un joprojām ir slaids spēlētājs. Abiem tika paredzēta gana spoža nākotne basketbolā, un, pagaidot pāris gadus, kad viņi apaugs ar muskuļiem un basketbola gudrībām, šķita, ka grozi abos laukuma galos ir mūsējie. Jau pieaugušo kārtā labi bija iejuties Kaspars Kambala. Pieaugušāki kļuva savulaik U-18 Eiropas čempionātā uzspīdējušie Raitis Grafs un Kaspars Cipruss. Bija nojauta, ka agri vai vēlu pieteiksies arī Biedriņa un Bērziņa vienaudzis Aleksandrs Meļņiks. Bija nepieciešams laiks un pacietība sagaidīt brīdi, kad visi seši vienlaikus nonāktu vienā Latvijas izlases kandidātu sarakstā. Visi varēja saskrieties kaut kur ap 2010. gadu, kad kāds jau būtu kļuvis ļoti pieredzējis spēlētājs, kāds drusku jaunāks, bet kopumā, ja visiem karjeras iegrozītos pēc labākajiem scenārijiem, visiem uz strīpas vajadzētu būt vēl šodien. Diemžēl izlases sapņu garajam galam nebija lemts nokļūt vienā komandā...

Šodien skats uz dzīvi atkal izskatās gana cerīgs un šķiet, ka pat cerīgāks nekā pirms desmit gadiem. Ja par atskaites punktu ņemam 2017. gada Eiropas čempionātu, tad, raugoties no šodienas skata, ceturtā un piektā numura pozīcijas pēc četriem gadiem varētu kļūt par lielo sāpi ikvienam pretiniekam. Šodien par nākotnes perspektīvākajiem garajiem viennozīmīgi līderos ir izvirzījušies astoņpadsmitgadnieki Kristaps Porziņģis un

↖ **Par Kristapu Porziņģi kā par labu spēlētāju runāja sen, taču tikai šovasar U18 izlases sastāvā daudzi viņu pirmo reizi ieraudzīja klātienē.**

Anžejs Pasečniks. 2017. gadā abiem būs 22, un tas ir vecums, kad karogs joprojām tiek turēts augstā godā, kad ambīcijas vēl nav iežūžinājuši potenciālie miljonu līgumi. Ja šodien lielākā daļa līdzjutēju jau ir norakstījuši Andri Biedriņu, tad pēc četriem gadiem viņam būs tikai 31, kas nav nekāds pensionāra vecums. Tiesa, ja Biedriņam tad vēl interesēs basketbols. Palasot interviju ar Kasparu Bērziņu, liekas, ka tikai šodien viņš sāk nopietni pievērsties basketam, un tas nozīmē, ka pēc četriem gadiem viņš būs ierindā. Tad viņš būs tikai par gadu vecāks par draugu Biedriņu.

Teorētiski vajadzētu pietikt ar četriem vairāk vai mazāk reāliem kandidātiem uz šo posteni, taču viņi nav vienīgie. Vislabākais veids, kā citam citu dzīt uz priekšu, ir iekšējā konkurence, un tā garajā galā solās būt ļoti solīda. Ja šodien Mārtiņam Meijeram, Andrejam Šeļakovam, Ronaldam Zaķim, Rolandam Freimanim un Artūram Bērziņam izlases durvis pašas atveras, tad 2017. gadā tās nežēlīgā konkurencē būs pašiem jāatver. Četru gadu laikā vēl vairāk muskuļus būs uzaudzējis Rolands Šmits. Būtu valmierietis laukumā apēdis vairāk pudu sāls, vienam otram no šā gada izlases kandidātiem vajadzētu paiet maliņā.

4./5. NUMURI	
Kaspars BĒRZIŅŠ	32*
Anžejs PASEČNIKS	22
Mārtiņš MEIJERS	26
Andrejs ŠEĻAKOVS	29
Rolands FREIMANIS	29
Ronalds Zaķis	30
Kristaps PORZIŅĢIS	22
Artūrs BĒRZIŅŠ	29
Rolands ŠMITS	22
Andris BIEDRIŅŠ	31

* Vecums 2017. gadā

Trešie numuri

Varbūt ne tik iespaidīgi, taču ne mazāk draudīgi solās būt arī uzbrucēji jeb trešie numuri. Jau šobrīd šajā pozīcijā ir divi spēlētāji ar NBA zīmogu CV – Dāvis Bertāns un Jānis Timma. Vai kāds no viņiem spēlēs šajā līgā, to rādīs laiks. Pat, ja arī šo četru gadu laikā neviens no viņiem neaizvadīs kaut vienu spēli NBA, jācer, ka Eiropā viņus novērtēs kāds klubs no biezā gala un abu meistarības paaugstināšanu veicinās regulārā aprite Eirolīgā. Nosauktie spēlētāji šajā sarakstā nav iekļuvuši tikai tāpēc, ka viņi spēlē šajā pozīcijā kā statisti. Pirmais, kas izceļ šos kandidātus, ir auguma centimetri, kuri ļauj labsajūtā murrāt, jo ne katrai izlasei uz šo pozīciju pierakstījušies šobrīd vismaz divi jaunekļi, kuri jau tagad izstiepušies teju līdz 2,10 metriem – Dāvis Bertāns un Mareks Mejeris. Maz ticams, ka četru gadu laikā kaut pāris centimetrus savam augumam pieliks Ojārs Siliņš, taču 2,04 metri arī nav zemē metami.

3. NUMURI	
Dāvis BERTĀNS	25
Rihards KUKSIKS	29
Jānis TIMMA	25
Ivars Rihards ŽVĪGURS	22
Ojārs SILIŅŠ	24
Mareks MEJERIS	26
Mārtiņš LAKSA	27

Mazais gals

Veidojot potenciālo 2017. gada izlases sastāvu, aizķeršanās sākās ar Latvijas basketbolam praktiski visos laikos ejošāko pozīciju – saspēles vadīšana! Skaitliski it kā neizskatāmies nabagi, bet kuru no pieciem var nosaukt par klasisku saspēles veidotāju, kura pamatdarbs ir «pabarot» garā gala spēlētājus? Ko nozīmē spēlēt bez labiem saspēlniekiem, pārliecinājāmies pavisam nesen ar U-18 izlasi. Atbilstoši vecumam šai izlasei bija izcils garais gals, taču nebija, kas viņiem pienestu lādiņus. Katrā ziņā ne vajadzīgajā daudzumā.

Uzvārdi šajā postenī izklausās daudzsološi, bet praktiski ikviens no viņiem publiski ir izteikušies, ka labprātāk darbotos un darbojas kā otrie numuri. Gan Strēlnieks, gan Blūms. Arī Vecvagars vairāk ir tendēts uz grozu, nevis spēles organizēšanu. Vēl ir Peiners, kuram saspēles veidošana nav sveša padarīšana, taču par viņu kā par nopietnu spēku varēsim runāt tikai tad, kad viņš vismaz pāris sezonas būs pavadījis nopietnā veču basketbola sabiedrībā. Uz kopējā fona kā klasiķis izceļas Edgars Jeromanovs, bet vai viņš pēc četriem gadiem būs gatavs palīdzēt izlasei, ir daudz jautājuma zīmju.

Ar mazajiem spēlētājiem ir līdzīgi kā ar garo galu – ja jaunāko laiku basketbolā vairs nav tik striktas dalīšanas ceturtajos un piektajos numuros, tad tas pats attiecināms arī uz pirmajiem un otrajiem. Abos posteņos pierakstītajiem jāprot kā vienu, tā otru. Lai arī Ramūns Butauts aizvadītajā sezonā Dairi Bertānu centās pieradināt pie saspēles veidošanas, viņam tomēr labāk piestāv būt kā otrajam numuram. Ja nu vienīgi pārtrūkuši visi striķi, tad kā rezerves variants ir gana labs. **SA**

1./2. NUMURI	
Jānis BLŪMS	35
Jānis STRĒLNIEKS	28
Kaspars VECVAGARS	24
Žanis PEINERS	27
Edgars JEROMANOVS	31
Dairis BERTĀNS	28
Jānis BĒRZIŅŠ	24
Kristaps JANIČENOKS	34

ATGŪST SPĒKUS

INGMĀRS JURISONS

Jau nākamajā dienā pēc operācijas grieza velotrenažieri. Pēc piecām – nolika malā kruķus. Patlaban viņš jau zālē met «sodiņus» un šīs nedēļas beigās gatavojas sākt arī skriet – nepilnas sešas nedēļas pēc brīža, kad Sanantonio klīnikā tika salāpītas viņa ceļgala krusteniskās saites. Tajā pašā laikā laukumā plānots atgriezties ne agrāk kā februārī vai martā. Var teikt, ka Dāvis Bertāns veseļojas ātri, taču bez steigas, ko intervijā «Sporta Avīzei» apstiprina arī pats. Pēc pēdējā pusotra mēneša laikā piedzīvotā viņš izmet drosmīgu frāzi: «Iespējams, šī trauma man pat nākusi par labu!»

– Varbūt sāksim ar aktuālās situācijas ieskicēšanu – kur patlaban esi, ar ko nodarbojies un kā jūties?

– Šobrīd atrodos Sanantonio, turpinu rehabilitāciju un jūtos patiešām labi! Pirmo nedēļu uzreiz pēc traumas vēl pavadīju mājās, bet 22. jūnijā jau devos uz Ameriku. Pirmās desmit dienas turpināju jau Rīgā iesāktās procedūras un terapijas, lai tiktu vaļā no tūskas un būtu iespējams operēt. Veicu dažādus vingrinājumus – līdz operācijai vajadzēja pēc iespējas iztaisnot kāju. Operācija notika 2. jūlijā, un to veica ķirurgs, ar ko sadarbojas «Spurs» – labs dakteris, ar lielu pieredzi šajā jomā. Mana operācija bija 11 no rīta, bet viņš līdz tam jau bija paspējis salāpīt krusteniskās trīs cilvēkiem...

– Kā nonāci līdz lēmumam to darīt Amerikā?

– Tas bija «Spurs» ierosinājums – viņi paši to gribēja uzņemties un sazinājās ar «Partizan». Nevienam nebija pretenziju, jo visi labi apzinās, cik augstā līmenī ir medicīna te un ka Eiropa šajā jomā tomēr diezgan atpaliek. Protams, zināju, ka ir labas vietas arī tur – Vācijā, Somijā. Ja nebūtu piedāvājuma no Amerikas, droši vien labprātāk būtu braucis uz klīniku Somijā. Tajā pašā laikā, ja nebūtu «Spurs», «Partizan», visticamāk, gribētu, lai taisu operāciju turpat Serbijā, viņu uzraudzībā... Taču viss izvērtās ļoti labi. «Partizan» finansiālā situācija šobrīd nav tā labākā, un domāju, ka «Spurs» piedāvājums bija liels atvieglojums arī viņiem.

– Sanantonio uzņēmās visus izdevumus un visas rūpes, un pašam ne par ko nav jāuztraucas?

– Man nav jāuztraucas pilnībā ne par ko. Dzīvošana nodrošināta, visi medicīniskie izdevumi nosegti, treniņi – nodrošināti. Vienīgais, par ko pašam jādomā – divreiz dienā ēšana. Taču, kad komandai sāksies treniņnometne, zālē būs pieejamas arī pusdienas un vakariņas.

– Saprotu, ka nepatīkami, taču nedaudz atgriežamies pie epizodes, kurā guvi traumu – tas bija nelaimes gadījums vai tomēr kāds «parūpējās»?

– Versijas jau dažādas. Viena – kopš sāku profesionāli spēlēt, man basketbols bija visu augu gadu, bez pauzēm arī vasarās. Pa vidu maksimums kāda piecu septiņu dienu pauze, bet ne vairāk. Tāpēc iespējams, ka vienkārši pie vainas bija pārslodze un tāpēc saites neizturēja. Cita versija – spēles epizode. Pēc tam skatījos video un pārliecinājos, ka nekāda kontakta ar to celi nebija, tajā pašā laikā – ievēroju, ka tajā brīdī aizsargs bija mazliet man ieķēries rokā, un brīdī, kad gāju un gatavojos atsperties – ne speciāli, bet tomēr – nedaudz iztraucēja man balansa ziņā. Varbūt arī tas var izskaidrot, kāpēc kāja uz atspēriena brīdi tik neveiksmīgi bija zemē un celis neizturēja.

– Cik ātri pats pārvarēji pirmo šoku?

– Patiesībā, pirmajā brīdī vispār nebija nekādu aizdomu. Ar palīdzību, taču malā nogāju pats, un jau pēc pusminūtes staigāju gar laukuma malu un šķita, ka viss būs kārtībā. Puslaikā pats aizgāju uz ģērbtuvi, tur celi pārbaudīja arī ārsts un pateica, ka nekam nopietnam tur nevajadzētu būt – sliktākajā gadījumā varbūt sastieptas sānu saites. Uztaisīju pietupienus, un šķita, ka viss labi – uzliku ceļgala sargu un puslaika pārtraukumā

SA+ www.sportacentrs.com

nio azotē

«Uztaisīju pietupienus, un šķita, ka viss labi – uzliku ceļgala sargu un puslaika pārtraukumā devos laukumā iesildīties, lai spēlētu! Taču brīdī, kad jau sāku skriet kopā ar komandu...»

devos laukumā iesildīties, lai spēlētu! Taču brīdī, kad jau sāku skriet kopā ar komandu... Ja pirmajā reizē man ceļgals «izgāja» no vietas uz labo pusi, tad tagad mēģināju apstāties uz otru pusi – un «izgāja» uz otru. Tā ka patiesībā īsti pat nevar zināt – pilnībā pārplēsu tās krusteniskās pirmajā reizē vai varbūt tikai otrajā. Lai vai kā, otrajā reizē jau pats jutu, ka ir diezgan nopietni. Pēc mača celis bija uzpampis tā, ka nevarēju pakustināt, un tobrīd arī bez pārbaudēm bija skaidrs, ka ir slikti. Labi, ka tajā laikā ciemos tieši bija atbraucis brālis. Tieši tajā dienā gan viņš bija aizlidojis uz preses konferenci Bilbao, taču nākamajā dienā bija atpakaļ, aprunājāmies, un arī tas palīdzēja. Principā jau nākamajā dienā biju samierinājies un domāju par tālāko.

– Vienkārši treneris Vujosevičs kaut kur bija izteicies, ka ziņu uztvēri smagi...

– Tas bija pirmajā brīdī. Tomēr bija ieguldīts ļoti daudz darba un ar vasaru saistījās zināmas cerības, vispirms jau izlases kontekstā.

– Zinu, ka aprunājies arī ar Aneti Jēkabsoni, kurai tāda pati bēda gadījās pirms pusotra gada. Kas vēl palīdzēja noskaņoties?

– Runāju ar daudziem cilvēkiem, taču vispirms jau treneris bija tas, kurš pateica, ka viss būs kārtībā – ka 20 gadu vecumā tas ir sīkums, kas neko daudz nemainīs. Arī pats nostādīju sevi pozitīvi – uz to, ka tagad būs iespēja strādāt arī pie tādām lietām, kam pirms tam nebija laika. Tajā brīdī, kad saproti, ka runa ir par nākamajiem sešiem mēnešiem un tur nekāds brīnums vairs neko nevar mainīt, vienīgais, uz ko noskaņojies – strādāt pēc iespējas vairāk, lai pēc šā pusgada būtu atpakaļ laukumā.

– Tas, ka atkal tieši ceļgals, pašam neradīja bažas, ka tas tā arī paliks tavs vājais punkts?

– Nē, man tā galīgi nešķiet. Kopš tiku vaļā no problēmām, kas man bija nu jau pirms diviem gadiem, pēdējo pusotru gadu man nebija bijušas nekādas sāpes ceļgalos, pilnīgi nekādu problēmu. Jutos ļoti labi. Domāju, šajā gadījumā tās bija pārslodzes sekas – pāreja no jauniešu basketbola uz pieaugušo, patiešām smagie treniņi, kas uzreiz iedeva iekšā Ļubļanā un īpaši Belgradā. Vajadzēja laiku pierast, bet ķermenis vienkārši nebija tam gatavs. Tagad domāju – ja jau tas bija lemts, šī trauma agrāk vai vēlāk tāpat notiktu, un tādā ziņā pat paveicās, ka tas notika sezonas beigās, pirms vasaras. Nenāksies izlaist veselu sezonu, nākamsezon uz beigām jau būšu atpakaļ laukumā. Tagad, strādājot te, ļoti labi jūtu, ka celis jau mēnesi pēc operācijas ir diezgan spēcīgs.

– Saprotu, ka tevi jau nākamajā dienā uzsēdināja uz velotrenažiera un lika griezt!

– Jā, nākamajā dienā jau taisīju vingrinājumus un arī kārtīgi paminos.

– Šāda savainojuma gadījumā tas šķiet neprāts – pārsvarā taču pirmās nedēļas un pat mēnešus ārsti liek sēdēt mierā un maksimāli saudzēt ceļgalu. Metodika strauji attīstās vai vienkārši tavs gadījums ir tik veiksmīgs?

– Nezinu, iespējams, šeit speciālisti vienkārši ātrāk sapratuši, ka nekāda labuma no gaidīšanas nav un strādāt var sākt bez kavēšanās – tad arī ātrāk paliks labāk. Ja viss kārtīgi «saskrūvēts», tad nekas slikts acīmredzot nevar notikt. Zinu, kam Latvijā taisīta šī operācija – tur pirmā nedēļa gandrīz vai gultas režīms un kāja teju vai ģipsī... Uzkāpjot uz riteņa, jutos labi, runāju arī ar ārstiem un viņiem uzticos.

– Bet nu kopumā varam teikt, ka arī pati operācija bija veiksmīga.

– Jā, izskatās, ka ļoti veiksmīga. Šobrīd kopš operācijas pagājis mēnesis un viena diena (saruna notika sestdienas vakarā – **aut.**) un šodien zālē jau taisīju tādus nelielus palēcienus. Tā ka viss ir ļoti labi! (Smejas.)

– Varbūt nedaudz pastāsti, kāda šā mēneša laikā ir bijusi tava rehabilitācijas programma – ko esi darījis, ko dari šobrīd un kas paredzēts tuvākajā plānā?

– Jau uzreiz pēc operācijas uz zāli gāju divreiz dienā, lai ar elektrostimulācijas procedū-

rām ātrāk tiktu vaļā no tūskas un jau pamazām sāktu nostiprināt saites. Katru dienu minos ar riteni, taisīju vingrinājumus. Jau piecas dienas pēc operācijas tiku vaļā no kruķiem. Pēc tam «Spurs» devās uz Vasaras līgu, un, tā kā līdzi devās arī visa medicīnas un treneru komanda, bija jābrauc arī man. Tur turpināju visas procedūras un desmit dienu pēc operācijas jau varēju sākt vingrinājumus baseinā. Pamazām sāku likt uz kājas nedaudz svara, balansēt. Liela daļa treniņu bija tieši tam – ceļgalam, balansam, otra daļa – svaru zālē, strādājot pie ķermeņa augšdaļas.

– Izmeti frāzi, ka tagad ir iespēja pastrādāt pie lietām, pie kā citkārt nav sanācis. Tas ir piepildījies un dari kaut ko jaunu?

– Jā, ļoti daudz. Sezonas laikā nesanāk piestrādāt pie tādām ļoti svarīgām lietām, kā mazo muskuļu, saišu stiprināšana, balanss, bet šādas traumas liek par to sākt domāt – par to, ka mazās lietas bieži vien ir svarīgākas, nekā varbūt lielo svaru celšana vai garo kilometru skriešana. Tagad man tam ir laiks un no rīta zālē pavadu trīsarpus stundas – strādāju pēc kārtas gan uz kājām, gan rokām. Ļoti daudz.

– Tad nevar teikt, ka šī vasara tev būtu daudz vieglāka nekā iepriekšējās?

– Es pat teikšu, ka grūtāka nekā jebkura cita! (Smejas.) Vieglāk tādā ziņā, ka nav visu laiku jātur prātā, kad nākamā spēle – ka neizdaru kaut ko par daudz vai nelaikā. Tagad svaru zālē varu iet ar 200 procentiem un neuztraukties, vai pēc tam varēšu trāpīt savus metienus.

– Tev mešanas nepietrūkst?! Kā jau snaiperim...

– Tagad jau esmu atsācis. Būtu varējis pat nedaudz ātrāk, taču «Spurs» treniņzālē lako grīdu, un pēc atgriešanās no Vegasas tā nedēļu vienkārši bija slēgta... Nelaba smaka ir joprojām, tāpēc šodien un vakar mums treniņi bija vienā citā vietā. Arī Sanantonio ir savs bagāto rajons – līdzīgi kā Mežaparks Rīgā. Tur viens no kluba sponsoriem pie savas mājas uzcēlis basketbola zāli, praktiski oriģinālajos izmēros, ar visu svaru zāli. Reizēs, kad kaut kas nav ar treniņzāli, «Spurs» to izmanto treniņiem, un arī tagad divas dienas pavadījām tur. Tad pēc svariem gāju uzmest «sodiņus». Pagaidām vēl nevaru mest nekādus metienus lēcienā, taču ar soda metienu viss kārtībā. Procents nav slikts – ap 90% turas. (Smejas.) Tas, ka bumba nebija turēta rokās vairāk nekā mēnesi, neko daudz nav mainījis.

– Un kādi ir turpmākie, kurus tev sola – kad varēsi sākt skriet, lēkt?

– Skriet sākšu jau aptuveni pēc nedēļas, taču īpašā aparātā. Uz trenažiera, tā sauktā tredmila, kam apkārt tāds kā polietelēna maiss – sava telpa, kurā iespējams mainīt gravitāciju un saregulēt tā, lai sākumā atspēriens būtu ar mazāku svaru. Tāds pats tredmils viņiem izbūvēts arī baseinā, un uz tā sāku skriet jau pirms nedēļas. Patīkama sajūta baseinā – ka atkal vari darīt visas tās pašas lietas, ko pirms traumas... Basketbola zālē, domāju, varēšu sākt kaut ko pamazām darboties pēc mēnešiem diviem.

– Kas ir tie, kas ar tevi strādā un ikdienā uzrauga?

– Pārsvarā fizioterapeiti. Viens galvenais, kurš bija klāt operācijā un jau kopš sākuma uzņēmies visu darbu, un vēl viens pieredzējušāks, kas ierodas nedaudz retāk, taču principā kontrolē visu procesu un grafiku, kad man kas jādara. Vēl ir fizioterapeita palīgi, kas vēl tikai mācās. Dienas laikā ar mani strādā dažreiz pat pieci seši cilvēki.

– Konkrēti individuāli ar tevi – tavu situāciju un problēmu?

– Jā. Kad pabeidzu fizioterapijas daļu, eju pie fiziskās sagatavotības treneriem – viņi ir divi, kas kopā man sastādījuši grafiku, un strādā pārmaiņus.

– Arī pie ārstiem vēl jāiegriežas uz kādām pārbaudēm?

– Nav nekā tāda. Atgriežoties no Vegasas, satiku dakteri – viņš te ik pa laikam nāk zālē trenēties, jo klīnika atrodas tikai desmit metru attālumā. Viņš iztaustīja ceļgalu, pārbaudīja, kā kas darbojas, un pateica, ka tur viss ir pilnīgā kārtībā.

– Tagad, ikdienā ilgāku laiku dzīvojot «Spurs» paspārnē, tev kaut kā mainījies priekšstats par to, kas tā ir par organizāciju un kāda varētu būt tava vieta tajā?

– Spriežot pēc tā, kā viņi par mani rūpējas, esmu patiešām ieguvis pārliecību, ka šis klubs nākotnē ar mani rēķinās. Nezinu, cik tālā vai tuvā nākotnē, taču šāda attieksme ir apbrīnojama un ļoti patīkama, un tā man vēl vairāk liek saprast, ka šī trauma neko nemainīs. Savā ziņā pat var nākt par labu. Starp citu, vēl viens piemērs – tā kā mājās šogad sanāca pabūt tikai nedēļu, palūdzu ģenerālmenedžerim, vai nebūtu iespējams izpalīdzēt un uzaicināt ciemos manus vecākus. Šobrīd viņi ir šeit, un klubs viņus uzņem uz divām nedēļām.

– Bet par draudzenes uzaicināšanu nācās aizmirst...

– (Smejas.) Jā, to man cilvēki, ar kuriem te pirms tam aprunājos, uzreiz pateica: «Ja gribi vecākus, to var, bet par draudzeni gan viņam nejautā!»

– Šajā laikā sanācis aprunāties ar vēl kādiem vīriem no kluba «smagā gala» – prezidentu, treneri Popoviču, varbūt Timu Dankau?

– Savā ziņā ģenerālmenedžeris ir pats svarīgākais cilvēks, kurš te par visu atbild, un ar viņu laiku pa laikam sanācis īsi aprunāties. Taču tā vairāk ir viņa interese, kā man veicas ar ceļgalu, nekas vairāk. Pāris reizes satiku arī treneri Popoviču, kad viņš bija atnācis uz zāli patrenēties, – tikāmies jau pērn, tā ka viņš zina, kas esmu. (Smejas.) Taču citādi te pagaidām ir pavisam kluss. Vēl trenējas tikai Kavi Lenards, kam sezonas beigās arī bija neliela ceļgala trauma, kādu laiku bija arī Ārons Beinss, taču tagad viņš atgriezies Austrālijā. Visiem atvaļinājumi vai izlases.

«Nesanāks uzspēlēt Eiropas čempionātā un, visticamāk, nāksies izlaist arī Eirolīgu. Taču nedomāju, ka tas būtu solis atpakaļ, tieši pretēji – brīdī, kad atgriezīšos laukumā, tas man būs bijis vēl viens solis uz priekšu.»

– Neviens neko konkrētāk par tavu iespējamo nākotni klubā nav ieskicējis?

– Tā šobrīd nav lieta, par ko man vajadzētu domāt vai uztraukties. Pat, ja ģenerālmenedžerim šajā sakarā ir kādas domas, diezin vai viņš tajās dalītos ar mani.

– Tas, ka Sanantonio šogad zaudēja NBA finālsērijas septītajā mačā, gaisā kaut kā ir jūtams?

– Zaudējuma sekas jebkurā komandā ir diezgan vienādas – nav svarīgi, NBA vai LBL-2. Ja paliec otrajā vietā no situācijas, kad uzvara jau praktiski bija rokā, tad, protams, «Heat» šeit ir aizliegtais vārds, ko zālē nedrīkst skaļi izrunāt. (Smejas.)

– Objektīvi vērtējot, trauma nozīmē lielu soli atpakaļ tajos plānos, kādus tev zīmēja «SA» un droši vien tu pats? Vai tāpat ceri atgriezties jau pēc gada?

– Domāju, ka nekas daudz tāpēc nemainās. Vienīgais – man nesanāks uzspēlēt Eiropas čempionātā un, visticamāk, nāksies izlaist

arī Eirolīgu. Taču nedomāju, ka tas būtu solis atpakaļ, tieši pretēji – brīdī, kad atgriezīšos laukumā, tas man būs bijis vēl viens solis uz priekšu.

– Izlaist Eirolīgu, tas nozīmē – atgriezties spēļu statusā gatavojies kaut kad tuvāk sezonas beigām?

– Reālākais variants ir februāris vai marts. Neviens šeit negrib sasteigt, un arī es pats uzskatu, ka šie pāris mēneši manā karjerā neko neizšķirs. Protams, es gribētu spēlēt jau pēc sešiem mēnešiem, taču ir bijuši dažādi gadījumi. Vienu no tādiem Vegasā man pastāstīja «Spurs» D-līgas komandas treneris Ime Udoka – pats no personiskās pieredzes. Viņam krusteniskās saites plīsa koledžu karjeras pēdējā gadā, un četrus mēnešus pēc operācijas jau šķitis, ka viss ir kārtībā un var atkal spēlēt. Taču šādas situācijas mēdz būt mānīgas. Pēdējais gads, priekšā NBA drafts, tāpēc viņš nolēma atgriezties agrāk, un viss beidzās ar to, ka pēc neilga laika to pašu ceļgalu satraumēja atkal. Man nav nekādas vēlmes un vajadzības atkārtot šādus gadījumus. Un nav man 30 gadu, kad jāsteidzas paspēt nospēlēt karjeras pēdējos gadus.

– «Partizan» to tā labprātīgi akceptēs?

– Protams. Tur nebūs nekādu problēmu.

– Gan jau viņiem arī būs savi plāni Adrijas līgā, kas zina – varbūt vēl Eirolīgā...

– Galvenais mērķis vienmēr ir viens – uzvarēt «Crvena Zvezda». (Smejas.)

– Šobrīd jau nolemts, ka paliksi Amerikā līdz uzvarošām beigām?

– Tur gan vēl jārunā ar «Partizan» – vai viņi būs ar mieru, ka palieku līdz pašām beigām. Taču, tā kā man ar treneri ir tiešām ļoti labas attiecības, domāju, ka izdosies vienoties. Principā viņš arī ir tur galvenais cilvēks, kuru visi klausa. Tāpēc paļaujos, ka nebūs problēmas rīkoties tā, kā uzskatīsim par pareizāko man – atgriezties pēc atveseļošanās beigām.

– Un tas ir...

– Varētu būt ap gadumiju. Iespējams, līdz tam man vēl sanāks iegriezties mājās, jo šobrīd te uzturos bez vīzas, kas Amerikā atļauts ne ilgāk kā trīs mēnešus. Pēc tam man jāatstāj valsts. Vēlāk atgriezīšos, taču izbraukt vajadzēs. Ceru, ka uz Latviju, nevis Meksiku. (Smejas.) Vēlāk, kad varēšu sākt trenēties nopietnāk, pietiks ar trim četrām reizēm nedēļā, nevajadzēs sešas kā tagad.

– Ar ko nodarbojies brīvajā laikā? Amerikas maizē neesi uzēdis liekos kilogramus?

– Uzēdis noteikti ne. Ja arī pāris kilogrami nākuši klāt, tad uz muskuļu masas rēķina – trenējos ļoti daudz. Tagad, kamēr vecāki šeit, brīvajā laikā cenšos apskatīties kaut kādas vietas Sanantonio, kur viens pats droši vien neaizbrauktu, – Jūras pasauli, zooloģisko dārzu, pilsētas centru.

– Nekādu staigāšanas ierobežojumu tev nav?

– Tagad varu staigāt, cik daudz gribu, vienīgais nosacījums – jāstaigā pareizi, nedrīkstu klibot.

– Cik daudz no attāluma esi sekojis līdzi Latvijas izlašu gaitām?

– Vakar skatījos maču ar slovēņiem, šodien pret turkiem gan neredzēju, taču jau sazvanījos ar brāli, tā ka lietas kursā esmu. Viņš saka, ka veidojas cerīga komanda. Jaunatnes izlasēm sekoju ar milzīgu interesi. Kamēr vēl spēlēja U-20, sanāca, ka man kādu laiku procedūru laikā bija vienkārši jāguļ uz galda, un tad uz visām izšķirošajām spēlēm man uz zāli bija līdzi dators – gulēju un skatījos. Pēc tam tāpat arī ar U-18. Abas izlases bija pelnījušas būt ar zelta medaļu kaklā... SA

SA+ www.sportacentrs.com

KRIEVU STILĀ...

INGMĀRS JURISONS

Šonedēļ Rīgā uz divām pārbaudes spēlēm ieradīsies Krievijas basketbola izlase. Pēdējo olimpisko spēļu un pagājušā Eiropas čempionāta medaļniece būtu pieskaitāma arī septembrī gaidāmā turnīra favorītu lokam, ja vien Krievija nebūtu... Krievija. Skandāls, ko kaimiņvalsts basketbola vadība, personisko iegribu un intrigu vadīta, šovasar pamanījās sastrādāt uz līdzenas vietas, jau izskanējis pa visu pasauli.

Kamēr vieni pilnībā atbalsta grieķa lēmumu nepakļauties viņam uzspiestajiem absurdiem un intrigām, tikmēr otri zīmē naudaskāra gļēvuļa portretu, kas bēg no atbildības.

Pēkšņi kaitīgais grieķis

Pēc pagājušās vasaras olimpiskajām spēlēm, kas Krievijas izlasei vainagojās ar lielisku panākumu – bronzas medaļām, lēmumu neturpināt darbu ar šo komandu pieņēma tās galvenais treneris un lielāko panākumu arhitekts Deivids Blats. Šāds izraēliešu speciālista solis nebija pārsteigums, un Krievijas federācija ar pēcteča izvēli nekavējās – piedāvājums tika izteikts vienam no jaunās paaudzes Eiropas daudzsološākajiem treneriem Fotim Kacikarim, kas pēdējos gados pacēlis augstākajā līmenī necilo Bilbao komandu, izpelnoties kolēģu un spēlētāju (arī četras sezonas Bilbao pavadījušā Jāņa Blūma) cieņu un atzinību. Kacikaris neilgi pirms gadumijas piedāvājumu pieņēma un ķērās pie gatavošanās plāna izstrādes, bet jūnija sākumā paziņoja par līguma pārtraukšanu ar Basku zemes klubu, tādējādi apliecinot savus nopietnos nodomus pie krieviem. Tāpēc tikai pusotru mēnesi vēlāk nākusī ziņa, ka grieķis labprātīgi pamet Krievijas izlases galvenā trenera posteni, neaizvadījis ar to nevienu spēli un pat nevienu treniņu, bija pēkšņa un pārsteidzoša. Un fakts, ka tas notika divas dienas pirms paredzētā treniņnometnes sākuma, apliecina – situācija patiešām bija ārkārtas.

Par to, kā tā izveidojās Kacikara acīm, vislabāk būs saprotams, izlasot viņa paša atklāto vēstuli, kuras tulkojums pievienots arī šim materiālam. Protams, federācijas pagaidu vadītājas stāsts krasi atšķiras, un šajā situācijā katram pašam jāizšķiras, kurā ieklausīties. Tas nav vienkārši, jo radikāli pretēju ainu šajās nedēļās būruši arī Krievijas mediji – kamēr vieni pilnībā atbalsta grieķa lēmumu nepakļauties viņam uzspiestajiem absurdiem un intrigām, tikmēr otri zīmē naudaskāra gļēvuļa portretu, kas bēg no atbildības. Jāatzīst – otrajiem ar loģiku un argumentā-

↗ Fotis Kacikaris saprata, ka bezdarbnieka statuss ir vilinošāks, nekā palikšana pie Krievijas izlases stūres laikā, kad šīs valsts basketbolā notiek cīņa par varu.

Godājamā Aņikejevas kundze,

turpinot mūsu nesenās sarunas, pirms dažām stundām atbildēju jums, ka vēlos līdz galam pārdomāt situāciju, ko dažu pēdējo dienu laikā esat man izveidojusi. Piekrītot parakstīt kontraktu ar Krievijas Basketbola federāciju, es to darīju ar lepnuma apziņu un atbildību krievu tautas, Krievijas nacionālās izlases un tās tradīciju priekšā. Ar cieņu attiecos pret visiem mūsu sadarbības aspektiem, ko apliecina kaut vai tas fakts, ka nolēmu atteikties no spēkā esoša līguma ar Bilbao klubu, jo ACB līgas noteikumi neļauj tās klubu treneriem vienlaikus vadīt kādu nacionālo izlasi. Nezinu, cik daudz treneru manā vietā rīkotos tāpat, lai pēc tam kļūtu par liecinieciem tam netīcamajam scenārijam, kas pēdējo dienu laikā izvērties manā acu priekšā.

Atgādināšu visiem: laikā, kamēr strādāju pie detaļu plānošanas un mūsu kopējā mērķa realizācijas, 9. jūlijā jūs man piezvanījāt un pavēstījāt, ka KBF pagaidu vadības locekļi nākamajā dienā vēlas ar mani satikties. Es atbildēju nekavējoties un nākamajā vakarā, 10. jūlijā, ierados Maskavā – kā izrādījās, lai izdzirdētu no jums un no citiem komitejas locekļiem (Jevropejceva, Gomeļska un Černova kungiem), ka vēlaties atbrīvot mani no galvenā trenera pienākumiem un vietā pieņemt krievu speciālistu. Šo tikšanos pametu šokēts un negācīju pilns, tomēr, par spīti tam, kad 15. jūlijā jūs man piezvanījāt un palūdzāt palikt, es nolēmu, ka ir vērts ieguldīt pūles un turpināt darbu ar Krievijas izlasi. Mūsu pēdējo dienu komunikācijas laikā jūs vairākkārt mainījāt viedokli un rīkojāties pretēji tam, ko teicāt man pa telefonu. Lūk, daži piemēri. Pēc tam, kad Mihails Solovjovs mums paziņoja par aizliešanu no izlases treneru štāba, telefoniski vienojāmies kopīgi pieņemt lēmumu par nākamo trenera asistentu.

Neskatoties uz to, vakar vakarā jūs jau paziņojāt presē jaunā asistenta vārdu, nedarot man to zināmu un nesaņemot manu apstiprinājumu. Tāpat trīs dienas pirms manas ierašanās Maskavā jūs atbrīvojāt no amata ģenerālmenedžeri, ar kuru kopā plānojām visu sagatavošanos. Savos komentāros un intervijās Krievijas presē jūs regulāri dēvējat mani par «dīvaiņu izvēli», kritizējat manu algu (kas ir gandrīz par 60% mazāka par to, no kuras atteicos Bilbao). Tāpat vakardienas intervijā jūs atzināt, ka jau veicāt pārrunas ar vairākiem treneriem, kas varētu ieņemt šo vietu manas aiziešanas gadījumā.

Man ir vairāk nekā acīm redzams, ka vēlaties noniecināt manu gan kā profesionāļa, gan kā cilvēka reputāciju un radīt šķēršļus manai darbībai. Savās intervijās jūs pārāk bieži atsaucaties uz «naudas jautājumu», kaut gan es vienkārši pierādīju, ka runa nav par to, bez ierunām piekrītot jūsu priekšlikumam gandrīz par mēnesi aizkavēt manas algas izmaksu. Turklāt tobrīd jūs pat nezināju un iepriekš nebiju ar jums kopā strādājis. Domāju, ar to parādīju savu uzticību, cieņu un komandas garu, taču, par spīti tam, jūs turpinājāt apieties ar mani šādā veidā.

Ar visu milzīgo cieņu pret krievu basketbolu un mērķiem, kuru dēļ piekritu uzņemties Krievijas izlases vadīšanu, daru jums zināmu, ka izvēlos PAMEST savu amatu, lai jūs viegli varētu īstenot dzīvē savus plānus. Vien vēlos novēlēt komandai veiksmi un vislabāko rezultātu, kas šādos apstākļos iespējams.

Gatavojos nosūtīt šo pašu vēstuli Krievijas masu medijiem, lai paskaidrotu savu pozīciju. Uzskatu, ka jebkurš domājošs cilvēks manā vietā rīkotos tāpat.

Ar labākajiem vēlējumiem,
Fotis Kacikaris

Kopš brīža, kad Krievijas izlase izcīnīja olimpiskās bronzas godalgas, pagājis nepilns gads, bet cerētā uzplaukuma vietā šajā laikā sekojušas tikai intrigas. ➔

ciju (kaut baltu diegu līmenī) izskatās pavisam bēdīgi... Lai vai kā, viss sākās ar varas pārdali augstākajos ešelonos un federācijas vadības nomaiņu – atkāpjoties līdzšinējam prezidentam Krasņenkovam, pagaidu vadības grožus pārņēma VTB līgas kabinetos izlolotā Jūlija Aņikejeva (sestdien tika apstiprināta arī oficiāli amatā). Un dāma ar saviem pelēkajiem kardināliem laiku nekavēja – jau viņas pirmajās intervijās bija lasāms visnotaļ skeptisks viedoklis par Kacikara kvalitātēm un motivāciju. Neviena titula – kas tas par treneri? Alga – 12 reižu lielāka nekā Blatam! Tas nekas, ka pati atzīst – adekvāta tirgus līmenim un nepārmaksāta (ap 275 000 latu gadā), savukārt Blata salīdzinošais cipars ņemts no viņa pirmā kontrakta, kad treneris vispārzināmi piekrita strādāt par kapeikām.

Paralēli runām sekoja darbi. Tika nomainīts Kacikara asistents, tad – atbrīvots no amata ilggadējais ģenerālmenedžeris un jaunā trenera uzticības persona Oļegs Ušakovs. Iemesls – it kā nesakārtotais apdrošināšanu jautājums, kaut gan visiem bija skaidrs, ka tas ir formāls un nepamatots. Aņikejeva neslēpa, ka runājusi ar alternatīviem kandidātiem – gadījumam, ja nu «Kacikaris izdomātu aiziet»... Kad tas 20. jūlija vakarā notika, federācijas pagaidu vadītāja nekautrējās paust savu viedokli, ka tas ir nesaprotams un neprofesionāls trenera lēmums. Vēstulē paustos argumentus Aņikejeva vienkārši atteicās komentēt, atmetot ar roku, sak – ja jau viņam paliek vieglāk, lai šādi runā. Arī pretrunu par it kā tikai naudas motivēto treneri, kas tagad nez kāpēc pats atkāpies, par pusgada darbu nesaņemot ne centa, dāma argumentē spēcīgi – droši vien nav izlasījis kontraktu. Par padarīto Kacikaris naudu nesaņemšot, drīzāk pretēji – federeācija vērtēšot iespēju

Viņu savstarpējie kariņi pīļu dīķī velk mūsu basketbolu arvien dziļāk zem ledus, kamēr normālā Eiropa, tajā visā noskatoties, vienkārši smejas...

VAI TU ZINI, KA...

2004. gadā Kacikaris, kurš tobrīd vadīja Atēnu AEK, līdzās Kārlim Muižniekam un amerikānim Bilam Beino bija viens no trim pretendentiem uz Latvijas izlases galvenā trenera krēslu. Ļoti iespējams, viņš to arī būtu ieguvis, taču iecerēto sadarbību izjauca neziņa un skaidrības trūkums par to, kas Grieķijas klubu basketbolā notiks pēc Atēnu olimpiskajām spēlēm. Neguvis skaidru atbildi no AEK, Kacikaris tādu nespēja dot arī latviešiem, kas beigu beigās izvēlējās Muižnieku.

piedzīt kompensāciju... Uz jautājumu, kāpēc tad galu galā Kacikarim vajadzēja pieņemt tik savādu lēmumu, skan atbilde: «Man nav atbildes. Es domāju, tās ir banālas bailes, ka viņam ar izlasi nekas neizdosies...»

Krievi karo, Eiropa smejas

Šajā savādajā situācijā labi atklājās, kas ir kas Krievijas mediju tirgū. Piemēram, sporta flagmanis «Sport Ekspress» gluži kā bulterjers burtiski metās pie Kacikara kakla, publicējot klaji vienpusējus komentārus un pa spalvai sasukātas, komplimentāras intervijas ar Aņikejevu un viņas jaunās varas līdzgaitniekiem. Par laimi, objektīvu vērtējumu ir vairāk. Piemēram, «sports.ru» apskatnieks Artjoms Pančenko savu komentāru iesāk ar atgādinājumu, ka treneru arodā eksistē trīs veidu speciālisti – ir algotņi, kas atbrauc pēc naudas, atstrādā savu un aizbrauc, ir pašmāju treneri, kas ar izlasi dzīvo dienu un nakti un kam patriotisms neļaus aiziet pat nožēlojamākajā situācijā, un ir profesionāļi, kas brauc strādāt un realizēt uzdevumu. «Ar tiem viss ir vienkārši: viņi vai nu strādā tā, kā uzskata par pareizu, vai tad nestrādā nemaz, un tieši šādi cilvēki sasniedz panākumus, ja viņiem netraucē, vai vēl labāk – palīdz. Viņam ir sveši mūsu krievu lāči, mūsu kašķi, mūsu VTB un PBL, putini un Soči. (..) Ja kāds iejaucas šajā darbā un lien vi-

LATVIJAS IZLASE pārbaudes turnīrā Celjē

LATVIJA pret SLOVĒNIJU
67:71 (13:21, 15:16, 19:18, 20:16)

Latvija: K. Bērziņš 17, Blūms 11, Janičenoks 10, Strēlnieks 8, Freimanis 5, Bertāns 5, Kuksiks 4, Meiers 4, Mejeris 2, Zaķis 1, Šķēle, Timma.

2. p. metieni:	17/35	**Atl. bumbas:**	41
3. p. metieni:	8/27	**Piespēles:**	14
Soda metieni:	9/17	**Kļūdas:**	14

LATVIJA pret TURCIJU
66:61 (18:19, 18:16, 14:10, 16:16)

Latvija: K. Bērziņš 13, Bertāns 10, Šķēle 7, Meiers 7, Mejeris 6, Blūms 5, A. Bērziņš 5, Kuksiks 4, Zaķis 4, Strēlnieks 3, Timma 2, Laksa.

2. p. metieni:	18/37	**Atl. bumbas:**	44
3. p. metieni:	3/26	**Piespēles:**	9
Soda metieni:	21/33	**Kļūdas:**	9

LATVIJA pret SERBIJU
67:54 (14:11, 19:22, 16:16, 18:5)

Latvija: Freimanis 10, Bertāns 8, Janičenoks 7, Šķēle 6, Zaķis 6, Strēlnieks 5, Meiers 4, K. Bērziņš 3, Timma 3, A. Bērziņš 1, Mejeris 1, Kuksiks, Laksa.

2. p. metieni:	12/32	**Atl. bumbas:**	35
3. p. metieni:	4/19	**Piespēles:**	8
Soda metieni:	18/29	**Kļūdas:**	13

Turpmākais kalendārs

06.–17.08.	treniņi Rīgā
08.–09.08.	pārbaudes spēles Rīgā (Krievija)
18.–19.08.	pārbaudes spēles Horvātijā
21.–31.08.	treniņi Rīgā
04.–22.09.	Eiropas čempionāts Slovēnijā

ņa dārziņā ar savām intrigām – viņš vienkārši savāc mantas un dodas prom bez sirdsapziņas pārmetumiem, jo redz, ka izlase, viņa darba objekts, ir instruments kāda rokās,» uzskata Pančenko. Ja gribējāt nomainīt ģenerālmenedžeri – jums bija gads laika un būs gads arī pēc Eiropas čempionāta, viņš uzsver, pasmaidot arī par mēģinājumu piešūt trenerim naudas kāri. «Fotis ir jauns, ambiciozs, perspektīvs. Vienkārši labs. Viņš godīgā ceļā savā dzīvē nopelnīs vairāk, nekā teju visa KBF, kopā ņemta. Viņš vienkārši skaidri saprata, kur nonācis: jebkura cīņa par varu ir netīra un pretīga lieta, kurā viņam bija paredzēta vienkārši instrumenta vieta. Paldies un uz redzēšanos...»

Aņikejeva «Sport Ekspress» slejās kaismīgi atbalsta jau žurnālista jautājumā ietverto minējumu, ka ar šādu rīcību grieķis tagad palicis zem sitiena visu savu turpmāko karjeru. Jā, viņa apliecina, Fotis tagad sev būšot nopelnījis reputāciju kā cilvēks, uz ko nevar paļauties, un nākamo darba devēju vietā viņa noteikti padomātu, vai ar tādu saistīties... Par reputāciju atgādina arī no ģenerālmenedžera amata atbrīvotais Ušakovs, tiesa – viņš runā par Krievijas basketbola, ne trenera reputāciju. «Kacikara stāsts – tas vispirms ir Krievijas kauns pa visu pasauli. Zvana ļaudis no Eiropas, no NBA klubiem un nespēj noticēt tam, ko lasa internetā. Protams, pie mums vienmēr var atrast kabatas žurnālistus un ar viņu starpniecību radīt sabiedrībai alternatīvu viedokli – pat, ja visi fakti ir acīm redzami. Taču nemēģiniet to īstenot tajā pašā Spānijā vai Amerikā,» atgādina Ušakovs. «Ļaudis nepārstāj brīnīties: kā kaut kas tāds maz iespējams?! Pēdējo trīs gadu laikā ar saviem darbiem mums izdevās pārliecināt pasaules basketbola sabiedrību, ka tagad ar KBF ir iespējams sastrādāties. Bet tagad viss, pie kā tā centāmies, ticis sagrauts piecu dienu laikā.» Skumji piebalso «sports.ru»: «Visas aņikejevas, abrosimovas, širokovi, černovi, vatutini un ivanovi var kaut tūkstoti reižu stāstīt, ka viņi attīsta Krievijas basketbolu, taču jūs paši savām acīm redzat šo izteikumu patieso vērtību. Viņu savstarpējie kariņi pīļu dīķī velk mūsu basketbolu arvien dziļāk zem ledus, kamēr normālā Eiropa, tajā visā noskatoties, vienkārši smejas...» Vēl kāda šķautne – negribot muļķīgā lomā tagad nostādīti arī labākie krievu treneri, kas šajā situācijā izskatās kā lētais darbaspēks. Uzsvilpjam tik... Krievijas izlasi Rīgā vadīs Sergejs Karasjovs, bet komandu šogad nolēmuši nepārstāvēt četri no tās līderiem – Andrejs Kiriļenko, Viktors Hrjapa, Aleksandrs Kauns un Timofejs Mozgovs. **SA**

Pasaules čempionāti vieglatlētikā tiek rīkoti kopš 1983. gada, kad pirmais čempionāts notika Helsinkos. Līdz 1991. gadam čempionāti notika ik pēc četriem gadiem, taču, sākot ar 1993. gadu, ik pēc diviem gadiem.

Šogad pasaules čempionāts notiks Maskavā, un jau ir zināms, kur notiks nākamie divi. 2015. gadā pasaules spēcīgākie atlēti pulcēsies Pekinā, bet 2017. gadā – Londonā.

Pasaules čempionāts VIEGLATLĒTIKĀ

1983. gadā Helsinkos pirmajā pasaules čempionātā sportisti par medaļām cīnījās 41 disciplīnā. Pēc četriem gadiem Romā jau 43, 1993. gadā – jau 44, no 1999. gada – 46, bet kopš 2005. gada medaļas tiek sadalītas 47 disciplīnās.

13 pasaules čempionātos medaļas izcīnījuši 92 valstu sportisti. Pārliecinoša līdere ar 275 medaļām ir ASV – 132 zelta, 74 sudraba un 59 bronzas.

Otrajā vietā ar 151 godalgu (46+56+49) ir Krievija, bet trešajā ar 100 (38+33+29) – Kenija.

Pasaules čempionātos medaļas izcīnījuši arī divi latvieši. 1983. gadā Dainis Kūla, pārstāvot PSRS, izcīnīja bronzu šķēpa mešanā, bet 2011. gadā Ineta Radēviča (attēlā) izcīnīja trešo vietu tāllēkšanā. Starp baltiešiem veiksmīgākie bijuši igauņi, kuriem 7 medaļas – 2 zelta, 4 sudraba un 1 bronzas. Lietuvai ir 5 godalgas – pa divām zelta un sudraba un viena bronzas.

Pasaules čempionātu medaļām bagātākais ir Karls Luiss (ASV; attēlā), kurš astoņas reizes kļuvis par pasaules čempionu un pa reizei izcīnījis otro un trešo vietu. 8 medaļas ir Maiklam Džonsonam (visas zelta), pa 7 – Useinam Boltam (Jamaika) un Hailem Gebreselazī (Etiopija). Starp sievietēm ārpus konkurences ir jamaikiete Merlina Otija – 14 godalgu (3+4+7).

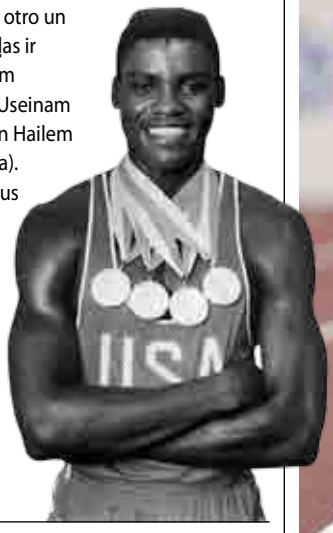

Viens zīmīgs rekords pieder portugāļu soļotājai Suzannai Feitorai, kura ir piedalījusies 11 no 13 pasaules čempionātiem. Viņas augstākais sasniegums bija 2005. gadā Helsinkos, kad tika izcīnīta 3. vieta 20 km soļošanā. 10 čempionātos ir piedalījušās Franka Diča (Vācija, diska mešana) un Hesus Angels Garsija (Spānija, soļošana).

Pasaules čempionāta medaļnieki savā īpašumā iegūs ne tikai medaļas, bet arī prāvas naudas prēmijas. Tā katras disciplīnas uzvarētājs tiks prēmēts ar 60 000 USD lielu prēmiju. Otrajai vietai tiks 30 000, trešajai – 20 000. Pasaules čempioniem stafetēs atvēlēti 80 000, bet jauns pasaules rekords ir novērtēts ar 100 000 dolāru lielu prēmiju.

Kas notiek ar šķēpmetējiem?

Viennozīmīgi pateikt, ir labi vai slikti, nevar. Protams, ir problēmas vīriešu šķēpmešanā. Šoreiz neņemsim vērā to, ka Zigismunds Sirmais ar metienu pāri 82 metriem vinnēja Eiropas U-23 čempionātu. Kopumā, ja skatāmies uz tiem, kas grib braukt uz pasaules čempionātu, A normatīva nav nevienam, un tas mani pārsteidz.

DAINIS KŪLA

No vīriešiem brauks tikai Vadims Vasiļevskis, jo viņam ir labākais rezultāts šogad Latvijā. Ņemot vērā, ka šķēpmešana vieglatlētikā mums ir diezgan veiksmīga disciplīna, īstu iemeslu zemajiem rezultātiem neredzu, bet acīmredzot vairāki sportisti ir notraumējušies un šobrīd nevar sasniegt attiecīgus rezultātus. Ja runājam par sievietēm, viņas ir malači, taču atkal – Sinta Ozoliņa-Kovala nebrauc uz Maskavu, Madara Palameika īsti nav labākajā sportiskajā formā, kaut gan vēl ir laiks.

Kopumā nav slikti rezultāti, jo nevar prasīt mest tālu visas sezonas garumā. Ir gatavošanās pasaules čempionātam, ir treniņprocess. Tomēr, ja sievietes turpat starp labākajām vien ir, vīriešu rezultāti mani pārsteidza, kaut gan arī pasaulē šogad vīriešiem tikai tagad krievs Dmitrijs Tarabins aizmetis 88 metrus, un čehs Viteslavs Veselijs ir turpat. Pārējie arī nīkuļo. Tomēr pasaules čempionātā gan jau atkal kādi pārsteigumi būs.

Es reizēm nesaprotu, kāpēc tos normatīvus uzliek tik augstus? Vai grib redzēt mazāk dalībnieku? 83,50 metru ir augstas klases rezultāts. Es domāju, ka būtu pilnīgi pieticis ar kādiem 82 metriem. Sievietēm 62 metri. Ja tā ņem, cik tad šogad sieviešu ir metušas tik tālu?

Tas, ka šobrīd sievietēm iet uz augšu, vīriešiem – uz leju, ir normāli. Vienmēr jau nevar būt uz augšu. No otras puses, jaunais Štrobinders iet uz augšu. Līderi... Līderi varbūt drusciņ grēko. Prasītos jau vairāk, taču, cik esmu dzirdējis, Kovalam trauma, normatīvs nav izpildīts, Sirmais nebrauc uz Maskavu traumas dēļ, Vasiļevskis arī mokās ar traumām. Tas tā drusciņ jocīgi ir, ka tik daudz sportistu vienlaikus notraumējas. Štrobinders trenējas pie sava tēva, Madara pie Ginta Palameika, visi pārējie minētie ir Valentīnas Eidukas audzēkņi. Tikpat labi tā var būt likumsakarība, kā nejaušība. Žēl, ka traumas ir nomocījušas sportistus, jo Maskava ir tepat blakus, un kāds varētu atvest mājās medaļu. Pieļauju, ka mēs uz to skatīsimies pavisam savādāk, ja kāds no Maskavas atvedīs medaļu. Man bija liels pārsteigums, kad uz olimpiādi aizbrauca trīs vīri un trīs sievas, bet medaļu nebija. Kopš 1983. gada, kad es atvedu mājās bronzu, vairāk medaļu šķēpa mešanā pasaules meistarsacīkstēs nav, kaut arī trenējas visi pamatīgi.

Metēju jau mums ir daudz, un rezultāti kopumā nav slikti. Ja skatās, kas vieglatlētikā nes medaļas, tad tā pārsvarā arī ir šķēpmešana. Arī divas sudraba medaļas no olimpiādes ir atvestas. Nākotne sporta veidam ir. Tas pats Sirmais 21 gada vecumā met 84 metrus, kas ir ļoti labs rezultāts. Viņa vienaudzis Štrobinders arī ir sametis 81 metru. Tie jau ir tie potenciālie metēji. Neesmu norakstījis ne Kovalu, ne Vasiļevski, lai viņiem ir trīsdesmit gadu, jo šķēpu kā Jans Železnijs var mest līdz 36–37 gadiem, krievs Sergejs Makarovs meta vēl ilgāk. Jautājums ir, vai pašam sportistam ir vēlēšanās un vai nemoka traumas. Divi jaunie noteikti var mest, un es pat domāju, ka Štrobinders uz Riodežaneiro olimpiādi būs numur viens Latvijā. Potenciāls ir – cilvēks ir gara auguma, ir ātrums un – galvenais – vēlēšanās trenēties un startēt. Ja viņš piecreiz met astoņdesmit metru, tas ir pamats nākamajam solim. Varbūt nākamgad šis metienu tālums jau būs 84–85 metri, par ko es absolūti nebrīnītos. Nākotnes vārdā es uz pasaules čempionātu šogad būtu laidis Štrobinderu, jo uzskatu, ka piecas reizes mest 80 metru ir labāk nekā vienu – astoņdesmit divus. Turklāt Rolands vinnēja Latvijas čempionātu. Un tas nekas, ka Vasiļevskis vienu reizi ir metis tālāk. Esmu pārliecināts, ka Štrobinders no šīs uzticības atplauktu, atbrīvotos un varbūt Maskavā aizmestu pat 84–85 metrus.

Jaunajiem talantiem vajadzētu kādu inventāru nopirkt, kādu nometni noorganizēt. Tas ir, bet stipri par maz, tomēr Latvija bez šaubām ir šķēpa mešanas lielvalsts. To jau rāda medaļas mačos. Tās būs arī turpmāk, kaut arī šobrīd varbūt ir neliela lejupslīde rezultātos. **SA**

Pārskatot vērtības

DAINIS ĀZENS

Sestdien ar triju Latvijas vieglatlētu startu Maskavā sāksies pasaules čempionāts. Šīs Latvijas sportistiem (treneriem, funkcionāriem) būs tādas kā pārdomu sacensības. Nez vai šoreiz kāds uz braucēju karoga rakstīs: «Braucam pēc trešās medaļas!», jo pamata tam nav. Protams, gadās arī visādi brīnumi.

Pēcolimpiskā sezona iekrīt arī kā nosacīta paaudžu maiņa. Tā īsti iespēju startēt Maskavā nemaz neizskatīja gargabalniece Jeļena Prokopčuka. Mājās palika Pekinas olimpiādes medaļnieks Ainārs Kovals. Tikai finiša spurtā (LVS lēmumu labirintos) vietu pasaules čempionātā izplēsa Vadims Vasiļevskis. Vairāk uz bobsleja nekā vieglatlētikas pusi skatās Edgars Eriņš un Ronalds Arājs. Čempionāta normatīva zaķis aizmuka no Dmitrija Jurkeviča. Profesionālo šķēpa mešanu pie malas ir licis Ēriks Rags. To pašu nemanāmi pāris gadu garumā ir izdarījis Staņislavs Olijars, bet, iespējams, pēdējais lielais forums šis ir Igoram Sokolovam. Un, protams, brīnumnūjiņas Inetas Radeviča iztrūkums. Tas viss ir noteicis braucēju skaitu – tikai 10, ja salīdzina ar tām piecām pasaules meistarsacīkstēm, kad bija vairāk, un veseli 10, ja ar tām piecām, kad mazāk. Tomēr viņu vietā nāk jaunie, kas to šosezon jau apliecinājuši dažādās jauniešu un junioru sacensībās. Ne velti labākā vieta pasaules rangā no braucējiem ir 21 gadu vecajai Laurai Ikauniecei, kura tiek dēvēta par Latvijas vieglatlētikas princesi. Ja viņa šobrīd ir labākā no braucējiem, varbūt laiks piemeklēt karalienes kroni?

Laura IKAUNIECE (septiņcīņa)

Dzimusi:	31.05.1992.
Personiskais rekords:	6414 p. (2012.)
Sezonas labākais rezultāts:	6321 p.

Iepriekšējā PČ pieredze:

nav

Sezonas līdere pasaulē:

Tatjana Černova (Krievija) – 6623 p.

Latvijas rekords:

Aiga Grabuste (2011.) un Laura Ikauniece (2012.) – 6414 p.

Pasaules rekords:

Džekija Džoinere-Kirsija (ASV) – 7291 p. (1988.)

Favorītes: no favorīšu pulka izkritušas trīs traumu skartas sportistes, kas ieņēma pirmās trīs vietas olimpiādē Londonā, – sezonas līdere Tatjana Černova, vāciete Lili Švarckopfa un britu sportiste Džesika Enisa. Kas atliek? No pārējām labākais rezultāts pasaulē ir amerikānietei Šeronai Dejai (6550 p.), turpat arī vāciete Jūlija Mehtiga (6430 p.) un ukrainiete Hanna Meļņičenko (6416 p.). Seko virkne sportistu ar rezultātiem, kas labāki par 6300 punktiem, – kanādiete Briāna Tīsena Ītone, poliete Karolīna Timinska, nīderlandietes Nadīne Brērsena un Dafne Šipersa, mūsu pašu Laura Ikauniece. Turklāt ir vēl vairākas sportistes, kuras šogad nav izmantojušas savu potenciālu, mājinieci Kristīnu Savitskaju un Eiropas čempioni stadionā un telpās francūzieti Antuaneti Nanu Džimo Idu ieskaitot.

Izredzes: potenciāli Ikauniece ir gatava jaunam personiskajam un Latvijas rekordam, bet ar to Maskavā var pietikt... Universiādes sudraba īpašnieces sportisko formu gan pabojājusi (turpina bojāt) vīrusa infekcija, kas samazinājusi «kaujas svaru», ietekmējot izredzes tādās spēka disciplīnās kā lodes grūšana un šķēpa mešana. Tāpēc pati sportiste tēmē uz vietu pirmajā desmitniekā. Ja ātri izdosies uzvarēt vīrusu – uz sešnieku. Var būt arī augstāk...

Starts: 12., 13. augustā

Madara PALAMEIKA (šķēpa mešana)

Dzimusi:	18.06.1987.
Personiskais rekords:	64,51 m (2009.)
Sezonas labākais rezultāts:	62,72 m

Iepriekšējā PČ pieredze:

2009. – 27. v. (52,98 m),
2011. – 11. v. (58,08 m, kval. – 59,78 m)

Sezonas līdere pasaulē:

Marija Abakumova (Krievija) – 69,34 m

Latvijas rekords:

Madara Palameika – 64,51 m (2009.)

Pasaules rekords:

Barbora Špotakova (Čehija) – 72,28 m (2008.)

FAVORĪTES: krievu funkcionāri noteikti jau ierēķinājuši universiādes uzvarētājas mājinieces Marijas Abakumovas zeltu pasaules meistarsacīkstēs. Cerības pamato sezonas labākais sasniegums (69,34 m), taču krievietei gadījušies arī neizskaidrojami fiasko. Pie pretendentēm uz pirmo vietu jāmin arī tradicionāli sezonas svarīgākajās sacensībās tradicionāli spēcīgās vācu sportistes – Kristīne Obergfella (šogad 67,70 m) un Linda Štāla (65,76 m). Kamēr pasaules rekordiste čehiete Barbora Špotakova pēc dēla dzemdēšanas pavasarī sezonu izlaiž, jauns Āzijas rekords pavasarī padevies 24 gadus vecajai ķīnietei Lu Huihui (65,62 m). Pārsteigt var vēl vairākas sportistes.

IZREDZES: priecē, ka Madarai sezonas labākais rezultāts padevies neilgi pirms pasaules meistarsacīkstēm. Palikšana ārpus finālsacensībām būs neveiksme. Tiesa, medaļai, visticamāk, vajadzēs metienu Latvijas rekorda robežās, bet tik tālu Palameika jau četrus gadus nav metusi. Varbūt tagad?

Starts: 16. augustā – kvalifikācija,
18. augustā – finmāls*

* Ja kvalificēsies

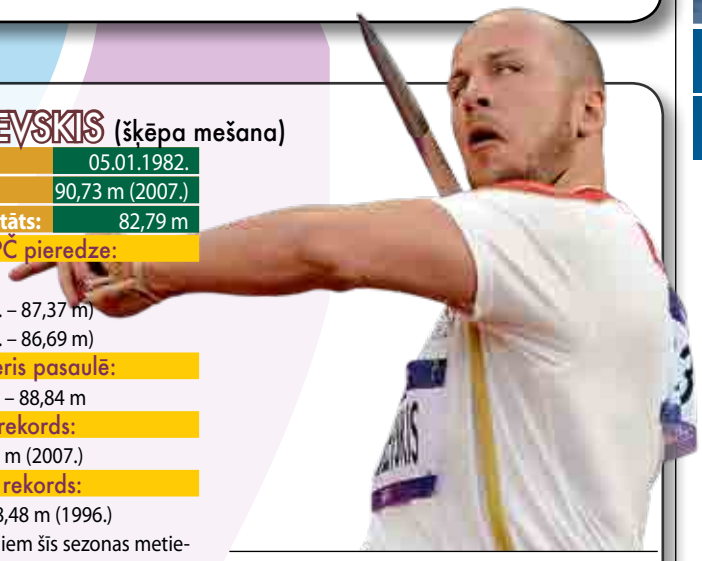

Vadims VASIĻEVSKIS (šķēpa mešana)

Dzimis:	05.01.1982.
Personiskais rekords:	90,73 m (2007.)
Sezonas labākais rezultāts:	82,79 m

Iepriekšējā PČ pieredze:

2005. – 16. v. (76,16 m)
2007. – 4. v. (85,19 m, kval. – 87,37 m)
2009. – 4. v. (82,37 m, kval. – 86,69 m)

Sezonas līderis pasaulē:

Dmitrijs Tarabins (Krievija) – 88,84 m

Latvijas rekords:

Vadims Vasiļevskis – 90,93 m (2007.)

Pasaules rekords:

Jans Železnijs (Čehija) – 98,48 m (1996.)

Favorīti: vairāki no tālākajiem šīs sezonas metieniem padevušies pasaules rekordista čeha Jana Železnija trenētajam tautietim Viteslavam Veselijam, taču pēdējais vārds rangu listē pagaidām piederējis krievam Dmitrijam Tarabinam, kurš Krievijas čempionātā Maskavā pietuvojās 90 metru robežai – 88,84 metri. Pasaules čempionātā tajā pašā olimpiskajā Lužņiku stadionā jautājums būs tikai par to, kā 21 gadu vecajam sportistam izdosies tikt galā ar favorīta nastu. Nekur tālu nav atpalikusi arī ilgstošā šķēpmešanas ikona, cits Železnija aizbilstamais soms Tero Pitkemeki (šosezon – 87,60 m). Turpat ir arī Berlīnes bronzu Vasiļevskim pirms četriem gadiem atņēmušais japānis Jukifumi Murakami (85,96 m aprīlī), Berlīnes sudraba godalgas ieguvējs un Tegu bronzas ieguvējs kubietis Giljermo Martiness (85,59 m martā), sekojot virknei sportistu ar norvēģu leģendu Andreasu Torkildsenu un olimpisko čempionu no Trinidādas un Tobāgo Kešornu Volkotu priekšgalā. Savulaik pie favorītiem tika pieskaitīti arī Latvijas šķēpmetēji...

Izredzes: šogad Vadimam pagaidām nav padevusies pat Maskavas maču A norma (83,50 m)... Vasiļevskis vairākkārt ir atgādinājis, ka gatavojas tieši sezonas galvenajiem mačiem, taču medaļas pieminētas netiek. Velkot paralēles ar iepriekšējo trīs sezonu tāllēcējas Inetas Radevičas gatavošanos, fakti pagaidām neliecina, ka Vadims brauc pēc medaļas. Sezonas labākais rezultāts ir vienīgais, kas bijis pāri 80 metru robežai, visu sezonu gatavoties bez trenera tik tehniskā sporta veidā kā šķēpa mešana ir ļoti drosmīgs solis, un nav pārliecības, ka visatbildīgākajā brīdī atkal nepievils veselība (domāta «štopera» kāja). Ja kvalifikācijas sacensībās sametīs 80 metru un iekļūs finālsacensībās, Vadimam tā būs kā uzvara, kaut gan visvairāk viņš mēdz pārsteigt tad, kad neviens no viņa neko negaida.

Starts: 15. augustā – kvalifikācija,
17. augustā – finmāls*

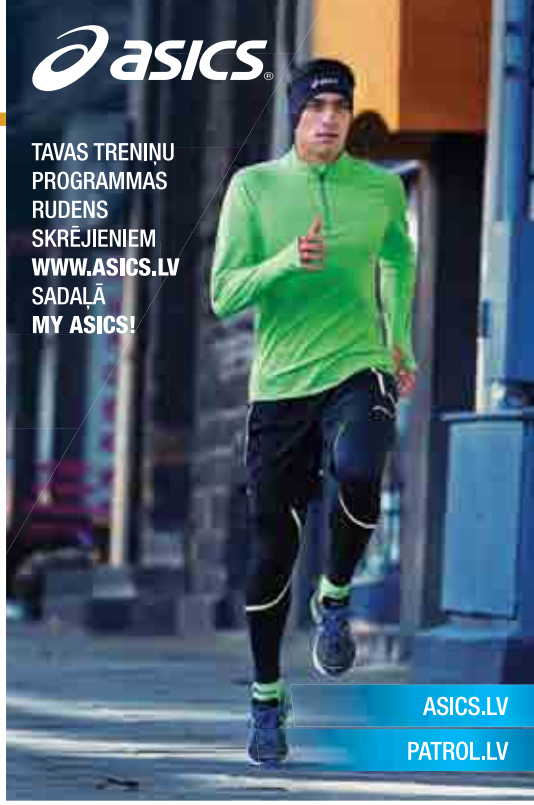

Apmeklējiet laboratorijas testus bez maksas!!

Laboratoriju sarakstus meklējiet www.patrol.lv

asics +TESTI

Vai zināji, ka gandrīz katrs otrais pasaules maratonu dalībnieks skrien *Asics* apavos? Sāc skriet arī tu! Izvēlies sev piemērotus skriešanas apavus no *Asics* un sāc trenēties jau tagad! Tieši kādus apavus izvēlēties? Apmeklē *Asics* laboratorijas testus. Izvēlēties piemērotākos apavus Tev palīdzēs *Asics* speciālisti – Olimpiskās vienības fizioterapeits Mareks Osovskis un fizioterapeite Signe Jačmenkina.

08.08.2013 17.00-20.00
Sport 2000, t/c Olimpia 2. stāvā, Rīga, Āzenes iela 5

14.08.2013 18.00-21.00
Sportland Running, t/p Alfa 2. stāvā, Rīga, Brīvības iela 372

17.08.2013 12.00-15.00
Elkor Plaza, Rīga, Brīvības iela 201

21.08.2013 16.00-19.00
Maratons, Rīga, Brīvības iela 155 K2

24.08.2013 12.00-15.00
Sportland, t/c Spice, Rīga, Lielirbes iela 29

31.08.2013 12.00-15.00
Sportland Running, t/p Alfa 2. stāvā, Rīga, Brīvības iela 372

04.09.2013 17.00-20.00
Sport 2000, t/c Olimpia 2. stāvā, Āzenes iela 5

07.09.2013 12.00-15.00
Elkor Plaza, Rīga, Brīvības iela 201

11.09.2013 16.00-19.00
My Sport, Rīga, Brīvības iela 224 K6

18.09.2013 16.00-19.00
Maratons, Rīga, Brīvības iela 155 K2

Lauma GRĪVA (tāllēkšana)

Dzimusi:	27.10.1984.
Personiskais rekords:	6,86 m (2011.)
Sezonas labākais rezultāts:	6,72 m

Iepriekšējā PČ pieredze:

2011. – 23. v. (6,27 m)

Sezonas līdere pasaulē:

Britnija Rīza (ASV) – 7,25 m

Latvijas rekords:

Ineta Radeviča – 6,92 m (2010.)

Pasaules rekords:

Gaļina Čistjakova (PSRS) – 7,52 m (1988.)

Favorītes: ierindā ir divkārtējā pasaules un Londonas olimpiādes uzvarētāja amerikāniete Britnija Rīza. Rīzai asistē viņas tautietes – Džaneja Delouča (6,99 m) un Fanmi Džimo (6,92 m), nigēriete Blesinga Okagbare (7,00 m) un britu sportiste Šara Proktore (6,92 m). Nedaudz ēnā turas Krievijas sportistes, kuru vidū nav sezonas otra tālākā «lidojuma» (7,02 m) autores Oksanas Žukovskajas, – Jeļena Sokolova (6,91 m), Darja Kļišina (6,90 m), Ludmila Kolčanova (6,89 m) un Olga Kučerenko (6,75 m).

Izredzes: izredžu iekļūt labāko 12 skaitā nav daudz. Šoreiz vietai finālsacensībās var nepietikt pat ar 6,60 metriem.

Starts:	10. augustā – kvalifikācija, 11. augustā – fināls*

Arnis RUMBEŅIEKS (20 km soļošana)

Dzimis:	04.04.1988.
Personiskais rekords:	1:24:18 (2012.)
Sezonas labākais rezultāts:	1:25:42

Iepriekšējā PČ pieredze:

nav

Sezonas līderis pasaulē:

Pjotrs Trofimovs (Krievija) – 1:18:28

Latvijas rekords:

Aigars Fadejevs – 1:19:25 (2002.)

Pasaules rekords:

Vladimirs Kanaikins (Krievija) – 1:17:16 (2007.)

Favorīti: mājiniekiem startēs jaunie un panākumu neizlutinātie – Andrejs Ruzavins, Deniss Strelkovs un Aleksandrs Ivanovs. Pa kādam japāņu, ķīniešu un citu valstu sportistam noteikti negribēs samierināties ar mājinieku diktētu sacensību gaitu.

Izredzes: debijas reizē pasaules meistarsacīkstēs Arnim uzdevums vienkāršs – cīņa ar savu sezonas labāko rezultātu un personisko rekordu.

Starts:	11. augustā

Igors SOKOLOVS (vesera mešana)

Dzimis:	17.08.1974.
Personiskais rekords:	80,14 m (2009.)
Sezonas labākais rezultāts:	76,20 m

Iepriekšējā PČ pieredze:

2007. – 14. v. (73,92 m)
2009. – 17. v. (73,97 m)
2011. – 20. v. (72,95 m)

Sezonas līderis pasaulē:

Krištians Parss (Ungārija) – 81,02 m

Latvijas rekords:

Igors Sokolovs – 80,14 m (2009.)

Pasaules rekords:

Jurijs Sedihs (PSRS) – 86,74 m (1986.)

Favorīti: olimpiskais čempions un sezonas līderis ungārs Krištians Parss ir beidzot nobriedis pasaules zeltam. Pa reizei pāri 80 metriem metis krievs Sergejs Ļitvinovs (80,89 m), Tadžikistānas rekordists Dilšods Nazarovs (80,71 m) un čehs Lukašs Melihs (80,28 m), taču no septiņiem sezonas tālākajiem metieniem pieci ir tieši ungāru vesera metēja kontā. Kopumā par medaļām sapņo vismaz 15 metēju.

Izredzes: uz šīs konkurences fona veterānam un Salaspils trenerim Igoram Sokolovam ar knapi pārvarētu B normatīva slieksni panākums būs tālāks metiens, nekā līdz šim viņa karjerā padevies pasaules čempionātos.

Starts:	10. augustā – kvalifikācija, 12. augustā – fināls*

Agnese PASTARE (20 km soļošana)

Dzimusi:	27.10.1988.
Personiskais rekords:	1:31:25 (2010.)
Sezonas labākais rezultāts:	1:34:10

Iepriekšējā PČ pieredze:
2011. – 28. v. (1:37,48)

Sezonas līdere pasaulē:
Hona Liu (Ķīna) – 1:27:06

Latvijas rekords:
Jolanta Dukure – 1:31:02 (2006.)

Pasaules rekords:
Jeļena Lašmanova (Krievija) – 1:25:02 (2012.)

Favorīti: galvenās darbojošās personas būs Ķīnas un Krievijas sportistes. Ātrākās piecas soļotājas šogad ir no Ķīnas, bet arī Krievija ar olimpisko čempioni Lašmanovu, bronzas laureāti pirms diviem gadiem Tegu Aņisju Kirdjapkinu, Veru Sokolovu un trīskārtējo pasaules čempioni un Pekinas olimpiādes uzvarētāju Olgu Kaņiskinu grib trīs medaļas.

Izredzes: pirms diviem gadiem Agnese bija 28. vietā. Šoreiz rezultātam jābūt labākam laika ziņā. Tad būs arī labāka vieta, varbūt pat labāko sešpadsmitniekā.

Starts:	13. augustā

Lina MŪZE (šķēpa mešana)

Dzimusi:	04.12.1992.
Personiskais rekords:	61,97 m (2013.)
Sezonas labākais rezultāts:	61,97 m

Iepriekšējā PČ pieredze:
nav

Sezonas līdere pasaulē:
Marija Abakumova (Krievija) – 69,34 m

Latvijas rekords:
Madara Palameika – 64,51 m (2009.)

Pasaules rekords:
Barbora Špotakova (Čehija) – 72,28 m (2008.)

Izredzes: jaunajai šķēpmetējai tālākie raidījumi šosezon padevušies tieši pirms pasaules čempionāta. Uztrauc sāpes mugurā. Iekļūšana labāko divpadsmitniekā, kā arī šķēpa raidījums pāri 60 metriem pasaules čempionāta debitantei būs panākums.

Starts:	16. augustā - kvalifikācija,
	18. augustā – fināls*

Mareks ĀRENTS (kārtslēkšana)

Dzimis:	08.06.1986.
Personiskais rekords:	5,60 m
	(2012., 2013. (telpās))
Sezonas labākais rezultāts:	5,60 m

Iepriekšējā PČ pieredze:
nav

Sezonas līderis pasaulē:
Reno Lavilenī (Francija) – 6,02 m

Latvijas rekords:
Aleksandrs Obižajevs – 5,80 m (1987.)

Pasaules rekords:
Sergejs Bubka (Ukraina) – 6,14 m (1994.)

Favorīti: francūža Reno Lavilenī zaudējums tiks uztverts kā sensācija. Aiz viņa pasaules šā gada rangā seko trīs vācieši (Londonas olimpiādes medaļnieki Rafaels Holcdeppe un Bjerns Otto, kā arī Malte Mors), un Vācija noteikti cer vismaz uz divām medaļām. Vēl jau ir arī amerikānis Breds Volkers un citi godkārīgi kārtslēcēji.

Izredzes: uz ko ar savu 5,51 metra lēcienu (ziemā – 5,60 m) var cerēt Ārents? Uz mazu brīnumu, lai iekļūtu finālsacensībās, kā arī lēcienu 5,50–5,60 m augstumā.

Starts:	10. augustā – kvalifikācija,
	12. augustā – fināls*

Anita KAŽEMĀKA (20 km soļošana)

Dzimusi:	30.05.1990.
Personiskais rekords:	1:34:29 (2012.)
Sezonas labākais rezultāts:	1:36:28

Iepriekšējā PČ pieredze:
nav

Sezonas līdere pasaulē:
Hona Liu (Ķīna) – 1:27:06

Latvijas rekords:
Jolanta Dukure – 1:31:02 (2006.)

Pasaules rekords:
Jeļena Lašmanova (Krievija) – 1:25:02 (2012.)

Izredzes: arī Pastares «ēnai» Kažemākai galvenā cīņa būs ar pulksteni. Vietu izteiksmē jāmēģina ķert rokā Agneses pirms diviem gadiem izcīnītā 28. vieta.

Starts:	13. augustā

DAINIS ĀZENS

Daudzcīņnieces Lauras Ikaunieces rezultāti šogad tik ātri vairs neprogresē kā iepriekšējā sezonā. Sava vaina jāuzņemas arī veselības likstām, taču uzsvars šosezon tiek likts uz pasaules čempionātu Maskavā, un tikai pēc tā varēs spriest par sezonas izdošanos. Lai viss izdotos, kā plānots, un audzēkne par ātru neizšautu Maskavai sataupīto pulveri, rūpējas viņas treneris Andis Austrups. Saruna notika jau pirms kāda laika, taču divi Latvijas vieglatlētikas zīmoli – Austrups un Ikauniece – joprojām ir aktuāli.

AUSTRUPS tiC Ikauniecei

– Nav vēl apnicis braukāt no dzīvesvietas Rīgā uz treniņiem Jūrmalā?

– Tā faktiski ir lielākā problēma. Tāpēc arī audzēkņu ir mazāk, nekā varētu būt. Viens faktors ir, ka daudz jādarbojas ar Lauru Ikaunieci. Otrs – Jūrmalā ir labs stadions, kas, protams, druscin jāuzčubina, bet ziemas bāzes nav vispār. Pat sporta zāles pārsvarā ir aizņemtas tā, ka nav kur trenēties. Tāpēc jābrauc uz Rīgu, bet arī tur sporta bāzes ir ļoti sliktā stāvoklī. Ir grūti savienot to, ka ar Jūrmalas bērniem ziemā jābrauc uz Rīgu, bet tiem, kas manai treniņgrupai pievienojušies no Rīgas, vasarā jābrauc uz Jūrmalu, jo praktiski visos Rīgas stadionos saimnieko futbols. Pasaules praksē ir pierasts, ka tādai lielai pilsētai kā Rīga ir atsevišķs stadions futbolam un atsevišķs – vieglatlētikai. Ir manēža Kuldīgā ar ātru sacensību segumu, taču, trenējoties tur, rodas problēmas ar kāju kaula plēvēm, gan triecieniem mugurai. Tāpēc, ja man jāizvēlas, kur ziemā braukt uz treniņnometni, izvēlos Igaunijas manēžas – Tallinu, Viru, Tartu, jo tur ir mīksts segums, uz kura var trenēties.

– Vasarā trenējaties Slokas stadionā?

– Jā, bet te jāņem vērā jūras tuvuma specifika, jo pavasarī jūrmalā ir apmēram desmit grādu vēsāks nekā Rīgā, ja ir aukstais jūras vējš. Tāpēc pavasarī trenējamies gan Jūrmalā, gan Rīgā. Laura, piemēram, skrien sprintu, lai nesatraumētos. Kad iesilst jūra, protams, pārceļamies uz jūrmalu. Rīgā šogad arī Dziesmu un deju svētki aizņēma «Daugavas» stadionu. Savukārt Slokas stadions ir patīkams, segums speciāli uztaisīts biezāks, lai ir patīkami skriet.

– Ziemā ir divas lieliskas alternatīvas – Sporta manēža un «Daugavas» stadiona taisne pagrabā.

– Jā... Un abās ir pelējums. Vairākiem sportistiem, ieskaitot Lauru, ir alerģija pret pelējuma sēnīti. To nevar saprast cilvēks, kas ar to nav saskāries. Man arī ir alerģija no pelējuma sēnītes, un es zinu, ko tas nozīmē. Ja cilvēkam pēc treniņa ir jāsmok un nav, ko elpot, tā ir milzīga problēma. Nevar jau arī daudz čīkstēt – tādi apstākļi ir, un labāku nav.

– Cik vieglatlētu tavā paspārnē vispār trenējas?

– Četrpadsmit. Vienu zina visi, bet darbojos arī ar mazajiem. Ir vēl viena meitene – Tīna Laura Graudiņa. Viņa spēlē arī pludmales volejbolu, ir pasaules rangā. Savienojam abus sporta veidus. Perspektīva un zinoša meitene. Vairāk nekā pusgadu sadarbojamies ar daudzcīņnieci Ilonu Dramačonoku. Potenciāls Latvijai daudzcīņā ir, tikai labāko sportistu kalendāru ne vienmēr var saskaņot ar Eiropas kausu daudzcīņās. Tāpēc esam zemākajā grupā, taču centīsimies to labot. Meitenes varētu pat superlīgā startēt. Puišiem bobslejs nosmeļ visu krējumu. Tas ir interesantāk, aizraujošāk. Tāpēc mums daudzcīņa, salīdzinot ar Igauniju, ir bēdīgākā stāvoklī. Jaunais daudzcīņnieks Oskars Ķibermanis aizgāja uz bobsleju un izdarīja pareizo izvēli, jo viņam bija grūti noskriet garās distances. Arī Edgaram Eriņam plāni pāriet uz bobsleju ir iespēja palikt sportā.

– Audzēkņi ir no Rīgas vai Jūrmalas?

– Apmēram uz pusēm. Ir arī tādi, kas mācās Jūrmalā un dzīvo Rīgā, un tādi, kas mācās Rīgā un dzīvo Jūrmalā. Pilsētas nav tālu, bet Slokas stadions no Rīgas centra ir 36 kilometru attālumā... Kamēr ar vilcienu aizbrauc... Tāpēc treneris ar mašīnu ved uz vienu treniņu, tad otru, tad mājās. Nesūdzos, bet cenšos nākt visiem pretī, kas grib trenēties. Tomēr liela grupa man nekad nebūs, jo ar autobusu visus nevadāšu, bet audzēkņus, ko esmu paņēmis, cenšos audzināt.

– Plašākai sabiedrībai esi zināms kā vienas sportistes – Lauras Ikaunieces – treneris. Kā gadījās, ka viens otru atradāt?

– Satikāmies Slokas stadionā, kad biju skolotājs Majoru pamatskolā, toreiz – vidusskolā. Mācīju klases no piektās līdz devītajai, bet Laura mācījās ceturtajā. Laura bija paņemta līdzi uz sacensībām un skaisti skrēja. Iepriekš nebiju viņu redzējis skrienot, kaut viņa bija no manas skolas. Tas bija pirmais gads, kad sāku strādāt par skolotāju, un bērnus nezināju. Uzaicināju, lai nāk trenēties, Laura padomāja un teica, ka aiziešot. Tobrīd viņa gāja dejošanā – sporta dejās un hiphopā laikam, kas toreiz bija modē. Liekas, ka bija deviņi gadi, kad sāka trenēties. Kādu laiku viņa savienoja vieglatlētiku un dejošanu.

Esmu trenējies triatlonā, un pirmajos gados vairāk liku skriet garās distances. Skrēja 800 metrus, bet viņai patika arī tāllēkšana. Treniņus esmu centies vadīt daudzpusīgus, lai būtu interesantāk. Pamazām sākām augstlēkšanu. Šķēpa mešanā viņa piedalījās nometnēs, un Jānis Lūsis daudz deva pamatu ielikšanā. Nebija tādas lodes grūšanas nometnes, bet tagad mēs sadarbojamies ar Guntaru Gailīti, kura audzēknim tagad jau ir bronza Eiropas čempionātā. Viņš ieliek labus pamatus, tā ka lode pamazām tehniskajā ziņā tiek sakārtota.

Tā sākās mūsu sadarbība, bet esmu teicis Laurai, ka neturu viņu par katru cenu un, ja viņa grib, var iet trenēties arī pie cita trenera, jo sportiste izvēlas treneri, bet pagaidām mūsu sadarbība turpinās. Protams, ja aizietu, pārdzīvotu, bet cienu sportista viedokli. Mums ir izveidojusies laba sadarbība ne tikai kā trenerim ar audzēkni. Lauras mamma Vineta kā psiholoģe mums labi palīdz, LOV kolektīvs – daktere Līga Cīrule nāk pretī, fizioterapeiti. Lieliska sadarbība ir ar Lauras igauņu menedžeri Aivaru Karatamu. Laurai vēl ir daudz rezervju. Kā tās izdosies realizēt, tas ir cits jautājums. Par sadarbības kvalitāti liecina sasniegtais rezultāts, un jebkurā disciplīnā vēl ir milzīga rezerve gan tehniskā, gan fiziskā ziņā, gan veiksmes kādā brīdī ir pietrūcis. Šķēpā var mest 55 metrus, jo līdz šim tālākais metiens sacensībās nemaz ideāls nebija. Un veiksme arī kaut kad pienāks. Laurai ir apbrīnojamas darbspējas. Savulaik mazajās grupiņās viņa sprintā nemaz netika finālā, jo viņai nebija izcilākās ātruma īpašības. Viņa bija tieviņa, smalka, un ātruma īpašības sāka parādīties tikai 17–18 gadu vecumā. Tur arī rezerves ir milzīgas.

– Gan jau, ka arī bez talanta Laura galīgi nav?

– Protams, dabisko skaisto skrējienu uzreiz varēja pamanīt. Vieglatlētikā ir jābūt noteiktiem parametriem un bez dievišķās dzirksts neviens neko nav sasniedzis. Maza auguma diska metēju parasti nav. Daudzcīņā ir Džesika Enisa, kas ir 1,65 metrus gara un ļoti ātra, un Tatjana Černova, kuras augums ir 1,89 metri un kura arī labi skrien 200 metrus, ar garām rokām un kājām. Ja Černova ir stiegraina, Natālija Dobriņska ar saviem

«Tagad viņa startēs pasaules čempionātā, kur vēl nav sacentusies. Pirms diviem gadiem bija izpildīts normatīvs uz Tegu, taču atteicāmies ar domu par labu nākotnei. Labāk ir neko nesasteigt, nekā aizbraukt un ieslīgt kādos mazvērtības kompleksos.»

Ne Gintam Palameikam (no kreisās), ne Andim Austrupam, dodoties pie Valsts prezidenta, par savu audzēkņu sniegumu Londonā sarkt nenācās.

Helsinki atnesa pirmo lielo atzinību pieaugušo kārtā – gan Ikauniecei, gan Austrupam.

kausā daudzcīņās astoņus labākos apbalvo un skaita kopā trīs daudzcīņas. Taču rezultātus neskaita visās sacensībās. Piemēram, jauniešu, junioru un U-23 sacensības neskaitās. Tāpēc mēs izvēlējāmies universiādi un pasaules čempionātu. Pagājušogad Laura bija piektā Pasaules kausa izcīņā. Pirmais starts bija augstumā, un arī lode neizdevās.

– Nebija vēlēšanās vinnēt Eiropas U-23 čempionātu

– Bija, tomēr, kad šīs sacensības izveidoja, tas bija tāds kā neveiksminieku čempionāts tiem, kuri pēc junioriem vēl nevarēja ar panākumiem startēt pieaugušo sacensībās. Daudzi atveras tikai pēc 20 gadiem. Lai viņi nepazustu, ir U-23 čempionāts. Tāpēc neesmu tos uzskatījis par svarīgākajiem mačiem. Uzskatu, ka Laura nav neveiksminiece. Turklāt tas bija pārāk tuvu Kazaņai. Laurai U-23 čempionātam ir izpildīti seši normatīvi, bet sacensības gandrīz pārklājas pat tādā gadījumā, ja pēc tam Tamperē startētu atsevišķā

virzītos uz priekšu... Līdz 14 gadiem jaunieti var izlabot, pēc tam tikai apārstēt. Kam ir sakārtotas muguras, tiem nav traumu. Tīnai arī mugura ir sakārtota un sacensībās nekādu diskomforta sajūtu nav bijis. Bet augums viņai 15 gados ir virs 1,80 metriem. Pēc tam jāiedod pamati tehnikai, ko uzlabot varēs visu mūžu, un 17–18 gados var sākt strādāt ar viegliem svariem. Tur gan būtu labi, ja klāt stāvētu fiziskās sagatavotības treneris un skatītos, vai vingrinājumi tiek veikti pareizi.

– Laura bija tava pirmā audzēkne?

– Kad 1998. gada oktobrī sāku strādāt sporta skolā, pats studēdams LSPA trešajā kursā, bija grupiņa, kur Anastasija Kiri labi skrēja 800 metrus, bet tālāk par junioriem netika. Tad sapratu stāstu par muguru. Viņai bija problēmiņas, un, kaut arī jauniešiem un junioriem sacensībās regulāri bija labāko trijniekā, viņas mugura man parādīja pareizo lietu secību, ka vispirms jābūt kārtībā mugurai, un tikai tad var būt panākumi. Puiši skrē-

«Ar Iecelnieku mums bija tāds sapnis izveidot daudzcīņas klubu, jo ir skaidrs, ka vienam trenerim daudzcīņā ir ļoti grūti trenēt gan meitenes, gan zēnus.»

1,80 metriem ir ļoti spēcīga, ar labiem rezultātiem lodē.

– Ne jau ar skaistu skriešanu vien Laura tikusi pie tik laba rezultāta?

– Ja nemaldos, sestajā – septītajā klasē viņa sporta stundā bumbiņu aizmeta 55 metrus! Gaidīju bumbiņu pie 40 metriem, bet, kad lidoja pāri galvai, bija skaidrs, ka būs tālu. Progresēt var visos veidos – tajā pašā tāllēkšanā, augstlēkšanā, arī barjeras var skriet ātrāk. Kontrolrezultāti ir labi, bet vienreiz vajadzētu «izšaut» barjerās arī sacensībās.

– Gecisā maija beigās jau iznāca tīri labi (13,44).

– Tur bija interesanti. Sacensību rītā bija plus pieci grādi, augšā kalnos eglītēs sniga, augstlēkšanas laikā bira krusa... Apstākļi labiem rezultātiem nebija paši labākie. Protams, pavasarī Portugālē un Spānijā labi pastrādājām treniņnometnēs, ziemā bijām Amerikā. Arī tas droši vien bez pēdām nav pazudis.

– Droši vien arī šosezon esat paredzējuši trīs startus septiņcīņā?

– Jā, bez Gecisas un universiādes Kazaņā arī pasaules čempionātā Maskavā. Pasaules

disciplīnā. Tampere gan Laurai ir veiksmīga pilsēta, jo tur viņa Eiropas jaunatnes olimpiādē izcīnīja bronzas medaļu augstlēkšanā, tomēr nevar visu laiku pagātnē kavēties. Tagad viņa startēs pasaules čempionātā, kur vēl nav sacentusies. Pirms diviem gadiem bija izpildīts normatīvs uz Tegu, taču atteicāmies ar domu par labu nākotnei. Labāk ir neko nesasteigt, nekā aizbraukt un ieslīgt kādos mazvērtības kompleksos.

– Tas saskan ar to, ko par tevi stāsta, ka tu neesi īpaši forsējis Ikaunieces sportisko formu.

– Tas ir mans ceļš. Augstlēkšanā, piemēram, pēc tam, kad izlekti lēcieni no īstās puses, tikpat lēcienus Laura veic arī no otras. Tas atņem laiku, taču domāts ir, lai nesabojātu mugurkaulu ar vienveidīgām slodzēm. Ja personiskais rekords augstlēkšanā Laurai ir 1,85 metri telpās, no otras viņa ir lekusi 1,73 vai 1,75 metrus – starpība ir maza. Lodes grūšanā, tāllēkšanā, barjerās lielāka slodze ir uz vienu organisma pusi. Ja ņemu jaunu audzēkni, līdz 13 gadiem cenšos aizvest pie fizioterapeita, lai sakārto mugurkaulu, lai nebūtu skoliozes, apaļās muguras, lai viduklis neiz-

ja 1500 metru pa 4:06 minūtēm jauniešos. Tukšā vietā jau Lauru nepaņēmu. Daudz bija arī pēdējo vietu valstī.

– Labi, tāllēkšana bija, bumbiņu uzķērāt. Kas tālāk?

– Jā, spēlējām arī daudz rotaļu, stafetes skrējām, tautas bumbu sitām 4.–7. klasītē. Tas bija mazajā volejbola izmēra zālītē Majoros, kur reizēm 60 cilvēku uz treniņu sanāca. Futbola vietā sitām tautas bumbu, kas laikam bija katrā treniņā. Laurai bija «baigais metiens», nekad nevarēju noķert viņas mesto bumbu. Šķēpu paņēmām klāt. Talsinieks Broņislavs Ļaksa, kas strādāja turienes sporta skolā, teica, ka šī meitene varētu būt daudzcīņniece. Mans tēvs savulaik esot ar Ļaksu sacentušies. Viņš arī meta disku, granātu. Laurai ne tikai vecāki, bet arī vectēvs no mammas puses nodarbojās ar vieglatlētiku.

– Noteikti daudz jāmācās, lai augtu līdzi pasaules klases sportistei?

– Jā, kopš 2009. gada vismaz reizi gadā braucu uz Eiropas Vieglatlētikas asociācijas organizētiem starptautiskiem semināriem – Maskavā, Falunā, Tallinā, Glāzgovā... Skolā esmu mācījies vācu un krievu valodu, bet

pats esmu ielauzījies angļu valodā. Saprotu, ja runā speciālisti, cenšos lasīt grāmatas. Falunā bija lieliski lektori par sprintu. Erki Nola organizētajā seminārā Tallinā bija augstlēcēja Ivana Uhova treneris Jevgeņijs Zagoruļko, no kura daudz esmu paņēmis. Igauņiem ir tāda augstlēcēja Anna Iļjuščenko, kurai ir jauns treneris no Tartu. Viņš analizē augstlēkšanas tehniku ar ātrās kustības kamerām. Viņš pastāstīja, kā analizēt augstlēkšanu, un ir analizējis arī Lauras lēcienus. Pagājušogad Glāzgovā bija arī barjerskrējējas Sallijas Pīrsones trenere, kas ir izcila barjerskrējēja, kura, paradokss, ir daudz no igauņu treneriem mācījusies.

– Ar kādiem sporta veidiem pats esi nodarbojies?

– Skolā sāku ar vieglatlētiku – diska mešanu, slēpoju, no kādas septītās klases līdz vidusskolas beigām smaiļoju. Paralēli visu laiku esmu skrējis gan Talsu rajona, gan Kurzemes krosos, trijniekā parasti grozījos. Skrēju pusmaratonus, maratonus. Divreiz pa 50 kilometriem esmu nosoļojis. Labākais laiks bija 4:25 stundas. Triatlonā kā avantūrā piedalījos Eiropas čempionāta atlasē. Tagad cenšos sevi uzturēt formā, bet, kad ieraugu, cik lēni skrienu, vairs negribas.

– Golfs jāspēlē.

– Golfu es spēlēju. Ar menedžeri šad tad uzraujam. Tur Vilnis Baltiņš ir vainīgs, ka man patīk golfs.

– Kuri no Latvijas speciālistiem vēl ir palīdzējuši?

– Šķēpā Jānis Lūsis, Gints Palameiks, protams. Arī Valentīna Eiduka mums daudz palīdz. Man ir interesanti, kā viņa tiek galā ar tādiem razbainiekiem. Tur viņai ir liela pieredze. Grūti viņai iet, bet šajā ziņā var daudz mācīties. Gailītis lodes grūšanā, Valentīna Smoča arī. Protams, Ļaksa, nelaiķis Iecelnieks, tāllēkšanā Uldis Kurzemieks. Viņš jau arī ar daudzcīņniekiem, ar Jāni Karlivānu ir darbojies. Skatos un cenšos izvērtēt jebkura trenera vingrinājumus – kāpēc tie ir un ko no tā iegūst.

– Kaut ko arī Lauras mamma ir ieteikusi?

– O, jā, sevišķi psiholoģijā. Tās ir smalkas lietas. No viņas var daudz mācīties ne tikai sportā, arī dzīvē – kā uzvesties, rīkoties... Un tā bezgalīgā uzticēšanās man kā zaļam gurķim (es joprojām esmu zaļš), ka uzticēja savu bērnu. Uzskatu, ka tas ir viens no panākumu avotiem, ka Laura nesvaidās no viena trenera pie otra, it sevišķi, ja ir rezultāti. Iet konsultēties, bet uzticas vienam. Varbūt tas ir mans savtīgais viedoklis, bet vismaz gads paiet, kamēr pierīvējas pie cita trenera. Vismaz daudzcīņā.

– Nav tā, ka pēkšņi saproti, ka kaut kas līdz šim darīts galīgi aplam?

– Tā, ka galīgi ačgārni, nē. Esmu sevi mainījis uzvedības ziņā, un tur ir vēl, ko mainīt, bet tehniskajā un fiziskajā ziņā principā jaunu Ameriku neatklāsi. Ir nianses. Vieglatlētiku skatos nevis ar domu par rezultātu, bet izpildījumu. Mani interesē, kā nonāk līdz rezultātam.

– Tu trenē augstas klases sportisti. Vai vari apgalvot, ka varētu izaudzināt vēl vienu?

– Noteikti. Arī pašlaik aug vairākas potenciāli spēcīgas meitenes. Mans princips ir izaudzināt sportistus no pašiem pirmsākumiem. Tāpēc ņemu grupā mazos. Protams, ļoti daudz laika prasa Laura, bet arī viņai patīk, ka tie bērni nāk. Un mēs esam runājuši par

← Pat Latvijas rekorda atkārtojumā Londonas olimpiādē Austrups redzēja neizmantotās rezerves punktu izteiksmē.

«Ja prioritāte ir labs starts Latvijas čempionātā vai kādās reģionālajās sacensībās, pie tā arī apstāsimies. Ja mērķtiecīgi gatavojies pasaules čempionātam, tur arī vislabāk ir jānostartē.»

to, ka vēlāk kopā varētu arī trenēt. Tāds sapnis mums ir. Tas būtu patīkams turpinājums sadarbībai. Laura ir izteikusi vēlmi, ka gribētu trenēt, un, ja ir komanda, ir daudz vieglāk. Savulaik ar mums kopā trenējās arī Andris Eikens, kurš tagad ir Murjāņos.

– Ikauniece pēdējos četros gados sava vecuma svarīgākajos pasaules vai Eiropas mačos ir ieguvusi medaļu. Talants? Darbs? Veiksme?

– Viss kopā – gan darbs, gan talants. Un bez veiksmes sportā arī nevar. Tas ir jāsaprot.

– Pagājušogad veiksme bija Aigas Grabustes apsteigšana Eiropas meistarsacīkstēs?

– Nē, tur bija izrēķināts, taču bija jau arī jāizdara. Londonā jau arī izrēķinājām. Pateicu, cik ātri jānoskrien, viņa arī precīzi noskrēja 800 metrus. Ja būtu vajadzējis, noskrietu ātrāk. Viņa finišēja un aizgāja tālāk. Visi gulēja, viņa priecājās. Tas ir labi – ir, uz ko tiekties. Nebija šoreiz, būs nākamreiz. Arī Aigai varbūt tagad būs cits stimuls. Viņai tagad ir mazais, viņa atgriežas sportā, tas ir fantastiski, tas, kas sievietei ir vajadzīgs.

– Tas noteikti stimulē, ja ir vēl viena tādas pašas klases sportiste Latvijā?

– Jā, tas ir vislielākais stimuls. Pēc bērniņa piedzimšanas atgriežoties sportā, Aiga parāda arī to ceļu, pa kuru Laurai iet. Sievietes būtība tomēr ir būt arī mātei.

– Ar bērna nākšanu ģimenē jau dzīve nebeidzas.

– Tieši tā, turpinās. Un ir iespējas arī sportot. Ineta Radeviča ir viena no sportistēm, kas nodemonstrēja, ka pēc bērna piedzimšanas var atgriezties sportā un sasniegt vēl labākus rezultātus. Gan vīriešiem jābūt tēviem, gan sievietēm – mātēm.

– Ar Aigas treneriem gan jums reizēm iet interesanti.

– Kā ir, tā ir. Tās droši vien ir ambīcijas. Es arī reizēm neesmu ideāls. Tāpēc es saku, ka ar sevi ir jāstrādā. Tiklīdz pārstāj ar sevi strādāt, visādi brīnumi gadās. Tomēr tas arī ir stimulējošs faktors, ka ir tādi treneri, ar ko sacensties. Ja nestrādāsi labi, sēdēsi savā peļķē.

– Cik viegli tas ir – trenēt Ikaunieci?

– Augstu sasniegumu sportā liekas, ka nekas nav vienkārši. Tāpēc ir vajadzīgs komandas darbs. Tie ir visi tie cilvēki, kas darbojas kopā ar mums.

– Vai Laura ātri saprot visu, kas jādara?

– Uzķer visu ātri. Arī koordinācija no dejošanas ļauj saprasto īstenot. Visiem vajadzētu iet dejot. Bērnībā tas ir labi gan emocionāli, gan koordinācijai un stājai. Tas ir vecāku ieguldījums bērnu attīstībā. Tomēr viņa ir arī ļoti mērķtiecīga, zina, ko grib sasniegt, un cenšas savu mērķi piepildīt.

– Pagājušogad viņai izdevās pasludinātais – katros mačos jauns personiskais rekords. Šogad pussolītis atpakaļ?

– Atsevišķās disciplīnās ir personiskie rekordi, taču ir jāsaprot tas, ka, piemēram, LVS mačos taču netaisīsim personisko rekordu, jo viņai ir jāgatavojas svarīgākām sacensībām. To daži Latvijas treneri nesaprot, ka nav jēgas Latvijas čempionātā kārtot rēķinus, ja svarīgākais mačs ir pasaules čempionāts.

Ziemā dalība Eiropas čempionātā telpā bija nopelnīta, un vajadzēja pamainīt arī apstākļus veselības dēļ. Gēteborgā nebija labākajā formā. Vesela bija, bet bija nomākta. Tur viņa atžirga, ieguva citas emocijas un ķērās klāt treniņiem ar jaunu sparu. Kamēr lodē nav 14–15 metru rezultāts, ziemā pieccīņā ir grūti pretendēt uz labu vietu. Ja lodē ir 14 metru un augstumā izdodas nostabilizēt rezultātus uz 1,90 metriem, arī ziemā var sasniegt labu rezultātu. Šogad bija iespēja aizķerties labāko sešniekā, bet nekas – nākamreiz.

– Laura pati ir teikusi, ka nekādi neizdodas uzaudzēt masu, kas nepieciešama labam rezultātam lodes grūšanā.

– Pavasarī masa bija nākusi klāt, tagad uz sacensībām kilogrami atkal pazuda, gandrīz tāpat kā bija iepriekšējā gadā. Tā ir problēma.

– Cik lielu tu redzi rezervi visu disciplīnu summā?

– Tas atkal ir stāsts par veiksmi – kāds būs vējš, kā paveiksies, tomēr es nebrīnītos, ja kādu dienu viņa savāktu septiņus tūkstošus punktu, jo tas ir pilnīgi reāli. Tas ir mans viedoklis. Šogad nē, bet ar laiku noteikti. Katrām nākamajām sacensībām mums ir grafiks – nedaudz labāk nekā līdzšinējos labākajos mačos. Tas vairāk ir veiksmes, ne tehnikas jautājums.

– Vai ar veiksmi var izskaidrot pagājušā gada lieliskos startus?

– Es esmu maksimālists, Laura mani bremzē. Viņa saka, ka ir labi, kā ir, bet es redzēju, kur varēja būt vēl labāk. Piemēram, barjeras Londonā galīgi neizdevās. Cits jau gandrīz norakstīja visus mačus. Būtu noskrējusi Londonā barjeras, kā varēja, būtu cits rezultāts.

– Tad būtu kaut kur citur kompensējusi mīnusos. Tāpēc jau tā ir daudzcīņa.

– Jā, nekad nezini, kurā vietā iegūsti, kurā zaudē. Tāpēc ir vajadzīga psiholoģiskā noturība, lai pie vienas neveiksmes neapstājies.

– Ko tu domā par viedokli, ka Latvijā daudzcīņnieki tiek sagatavoti līdz pasaules elites pakājei, bet tālāk netiek?

– Tas atkarīgs no prioritātēm. Ja prioritāte ir labs starts Latvijas čempionātā vai kādās reģionālajās sacensībās, pie tā arī apstāsimies. Ja mērķtiecīgi gatavojies pasaules čempionātam, tur arī vislabāk ir jānostartē. Tāpēc sezonas laikā rezultāti īsti neprogresē. Es kā treneris neļauju viņas rezultātiem izsprāgt. Viņa nemaz to nevar izdarīt.

– Pagājušogad saņēmi pirmo lielo atzinību – biji starp tiem Eiropas treneriem, kas saņēma Eiropas Vieglatlētikas asociācijas balvu. Par kādiem nopelniem to piešķir?

– Es domāju, ka tas bija tāds kā avanss, lai popularizētu vieglatlētiku, ka ir arī treneri vieglatlētikā. Tā bija vienīgā lielā medaļa, varbūt tāpēc to novērtēja. Tomēr no sirds to novērtēju un esmu pateicīgs, un centīšos varbūt vēl kādu balvu iegūt, lai justos, ka tiešām esmu to nopelnījis. Pagājušogad tomēr likās, ka rezultāta ziņā kaut kā pietrūkst.

– Par kuru no Ikaunieces sasniegumiem tev līdz šim bijis vislielākais prieks?

– Man ir prieks ne tik daudz par sasniegumiem, bet par to, ka varu strādāt. Ja tādas Lauras nebūtu, es droši vien tāda līmeņa sacensības neredzētu. Lielākais prieks ir, ka Laura ar mani grib strādāt un man uzticas. Prieks ir par jebkuru sasniegumu un medaļu, bet treneris bez sportista jau nekas nav.

– LOV noteikti ir sagādājis arī kādu materiālu gandarījumu par Lauras bronzu.

– Protams, un tas man ļauj iedot kaut ko jaunajiem sportistiem, lai viņi varētu izaugt. Vadāju viņus ar savu mašīnu, cenšos palīdzēt, ja kādam ir grūtības ar nometnēm, sacensībām. Liekas, ka tas nekas nav, tomēr ikdienā vadāt viņus un palīdzēt sportistiem ir diezgan liela nauda. Aizvest uz sacensībām – Valmieru, Liepāju –attālums ir diezgan liels. Daudz kas atkarīgs no vecākiem, un ne vienmēr talantīgākajiem bērniem ir bagātākie vecāki. Tāpēc jau vieglatlētika ir sporta karaliene, ka visnabadzīgākais bērns var sevi apliecināt. Tāpēc jāmeklē talantiņi un jāpalīdz viņiem izaugt. Tāpēc cenšos tagad saviem talantiņiem, kuru nav daudz, bet viņi ir, palīdzēt. Vēl ir arī sporta skolas atbalsts, bet tas ir tāds, kādu pilsēta var atļauties. Visam nepietiek. Katrai pilsētai ir savas prioritātes.

– Kas vēl atbalsta Ikaunieci?

– Pagājušogad Jūrmalas atbalsts bija ļoti liels. 2011. gadā pēc nosacītās neveiksmes Kanādā (sestā vieta pasaules junioru čempionātā) nebija LOV atbalsta. Tad es pat strādāju Slokas stadionā par sētnieku, lai varētu savilkt galus kopā. Mēnesi nostrādāju.

– Galus savilki?

– Galus savilku, beidzu strādāt. Tad bija Latvijas jaunatnes olimpiāde Jūrmalā. Tāpēc gāju strādāt par sētnieku, lai stadionu sakārtotu, jo man naudas nebija. 2011. gadā Jūrmala mums palīdzēja aizbraukt uz treniņnometni. Veiksmīgi nostartējām Tallinā Eiropas junioru čempionātā. Jūrmala atbalsta. Pilsētā ir fantastiskas pludmales, kur skriet. To pašu vienmēr saka arī Jeļena Prokopčuka, ka viņai patīk atgriezties Jūrmalā. To pašu varam teikt arī mēs, ka tā ir mūsu pilsēta, kur trenēties un kur var īstenot lielus mērķus. Ja vēl manēžu uzbūvēs, būs sportiskākā pilsēta.

– Kas tev ir vislielākais gandarījums savā darbā?

– Vislielākais gandarījums būtu, ja varētu ar saviem audzēkņiem turpināt strādāt arī pēc sportista gaitu beigām. Eikens arī bija mans audzēknis, un tagad viņš turpina iesākto, mēs sadarbojamies. Gribētu, lai pēc panākumiem sportā sadarbība un draudzīgas attiecības turpinātos. Viss cilvēcīgais, ne jau tās medaļas. Medaļa jau tāds auksts bleķa gabals vien ir. Emocijas, kas ir bijušas kopā, – kas sasniegts, pārdzīvots, kādas muļķīgas domas kādreiz nākušas galvā... Pārvarēt grūtības, nodot pieredzi. Man liekas, ka tas ir process, kas trenerim sniedz vislielāko gandarījumu, ka process turpinās. **SA**

MAZĀK BURBUĻU
MAZĀK SĀLS
MAZĀK SLĀPES

POPULĀRĀKAIS Gruzijas galvaspilsētā

DABĪGS MINERĀLŪDENS NO GRUZIJAS

Ca^{2+}	80 mg/l
Mg^{2+}	73 mg/l
Na^{+}	690 mg/l
HCO_3^{-}	2500 mg/l
SO_4^{2-}	53 mg/l
Cl^{-}	37 mg/l

Nabeghlavi minerālūdens ir piemērots ikdienas lietošanai neierobežotā daudzumā. Minerālūdenim piemīt ārstnieciskas īpašības, tāpēc to iesaka arī dažādu slimību ārstēšanai un profilaksei.

«MŪŽĪGIE REKORDI». Kurš kritīs pirmais?

ANATOLIJS KREIPĀNS

Vecākais pasaules rekords vieglatlētikā pašreiz ir 30 gadu vecs – 1983. gada 26. jūlijā Jarmila Kratohvīlova no toreizējās Čehoslovakijas noskrēja 800 metrus 1.53,28, taču ir vēl virkne rekordu, kurus var saukt par «mūžīgajiem rekordiem». Tiem neviens netiek tuvumā, tie liekas neapgāžami. Tā savulaik runāja par Roberta Bīmona 8,90 metru tālo lēcienu olimpiskajās spēlēs Mehiko (1968. gadā), taču pēc 23 gadiem tika labots arī «lēciens 21. gadsimtā». Iespējams, ka kāds no «mūžīgajiem rekordiem» tiks labots pasaules čempionātā vieglatlētikā, kas 10. jūlijā sāksies Lužņiku stadionā Maskavā. Varbūtība nav liela, bet tomēr...

800 m – 1.53,28

Jarmilai Kratohvīlovai pasaules rekords pieder jau 30 gadu. Līdz ar Kasteres Semeņas (DĀR) parādīšanos 2009. gada pasaules čempionātā, likās, ka beidzot būs kāda, kas čehietes rekordu labos, bet... Aizdomas par to, ka Semeņa patiesībā nemaz nav sieviete, visas ar to saistītās izmeklēšanas, pārdzīvojumi un stresi vārda tiešā nozīmē piebremzēja dienvidafrikānieti. Viņai ir tikai 22 gadi, taču vieglatlētikas aprindās runā, ka Semeņa tīšām nedaudz piebremzē, lai atkal neradītu ap sevi lieku ažiotāžu. Starp citu, savulaik tādas pašas aizdomas (ņemot vērā viņas vīrišķo izskatu!) bija arī par Kratohvīlovu.

Vistuvāk čehietes rekordam 2008. gada augustā tika kenijiete Pamela Dželimo – 1.54,01. Vēl 1989. gadā kubiete Anna Kirota sasniedza 1.54,44, taču rekords kā stāvēja, tā stāv (pavisam tikai sešas skrējējas ir veikušas 800 m distanci ātrāk par 1.55). Dželimo ir tikai 23 gadi, tā ka – varbūt tomēr viņa?

100 m/b – 12,21 s

Bulgāriete Jordanka Donkova šo rekordu sasniedza 1988. gada 20. augustā Stara Zagorā. Tas nav otrs vecākais, taču tas ir pirmais, kurš varētu tikt labots jau šosezon. ASV čempionātā 21 gadu vecā Brianna Rollinsa veica distanci 12,26 sekundēs. Šādu rezultātu 1992. gada vasarā jau bija sasniegusi Ludmila Narožiļenko-Enkvista, taču viņai toreiz bija 28 gadi, kamēr amerikānietei ir tikai 21 gads un viņa ir jaunienācēja dāmu barjersprinta elitē. Sasniegdama 12,26 sekundes, amerikāniete nogāza vienu barjeru un aizķēra vēl piecas barjeras, kas noteikti atņēma viņai dažas sekundes simtdaļas. Pagājušo sezonu Rollinsa pabeidza ar rezultātu 12,70 sekundes, bet šosezon uzlaboja savu rezultātu jau gandrīz par pussekundi. Skaidrs, ka tik straujš progress nevar turpināties, taču tieši trīskārtējā NCAA čempione (studē Klemsona universitātē) Rollinsa pašreiz ir pirmā, kas varētu labot Donkovas pasaules rekordu un izdzēst vienu no «mūžīgajiem rekordiem».

Diska mešana – 74,08 m

Vācietim no VDR Jirgenam Šultam (1988. gada olimpiskais čempions un 1992. gada vicečempions) pieder vecākais pasaules rekords vieglatlētikā starp vīriešiem – tas tika sasniegts 1986. gada 6. jūnijā. Rekordu Šults sasniedza savā dzimtajā pilsētā Noibrandenburgā, bet pēc tam arī pats tam vairs nepietuvojās – viņa nākamais labākais rezultāts ir 70,46 metri (sasniegts 1988. gada septembrī). Vistuvāk vācieša rekordam tika lietuvietis Virgīlijs Alekna – 73,88 metri – un igaunis Gerds Kanters – 73,38 metri. Ja Aleknam ir jau 41 gads un no viņa rekordu neviens vairs negaida, tad tieši Kanteru uzskata par to, kurš varētu atņemt Šultam rekordu (igaunim ir 34 gadi). Varbūt polis Pjotrs Malahovskis, kurš šosezon sasniedza 71,84 metrus? Varbūt rekordista tautietis Roberts Hartings, kurš ir jaunākais no pašreizējiem līderiem diska mešanā un kura rēķinā ir 70,66 metru tāls metiens? Tiesa, pēdējā laikā jau rezultāti mazliet pāri 70 metriem tiek uzskatīti par izciliem un var atnest uzvaru jebkura mēroga sacensībās. Izskatās, ka Šulta rekords dzīvos vēl diezgan ilgi. Starp citu, pasaules rekordists tagad ir treneris, un varbūt viņš izaudzinās nākamo rekordistu?

Diska mešana – 76,80

Arī pasaules rekords diska mešanā sievietēm ir «pierakstīts» Vācijā – turpat Noibrandenburgā, tikai 1988. gada vasarā, to sasniedza Gabriela Rainša. Tajā sezonā savu personisko rekordu Rainša uzlaboja gandrīz par 10 (!) metriem. Neticami, bet Rainšas rēķinā nav neviena titula... Piemēram, olimpiskajās spēlēs Seulā pasaules rekordiste palika tikai 7. vietā.

Tā paša gada rudenī cita vāciete – Martina Helmane – aizmeta disku 76,92 metru tālumā, taču rezultāts netika atzīts par pasaules rekordu, jo tika sasniegts neoficiālās sacensībās. Vistuvāk Rainšas rekordam tika viņas tautiete Ilke Vīluda, kura gadu vēlāk sasniedza 74,56 metrus. Visi 25 labākie rezultāti diska mešanā sievietēm vieglatlētikas vēsturē sasniegti 80. gados, bet šā gadsimta labākais rezultāts 70,69 metri, ko sasniedza Darja Piščaļņikova, tika anulēts, jo krievu diska metēja atkārtoti tika pieķerta dopinga lietošanā. Laikam jau Rainšas rekordam izaugs vēl garāka «bārda»...

100 m – 10,49 s
200 m – 21,34 s

Abiem rekordiem ir viena autore, abi sasniegti vienā vasarā, un abi skatāmi kopā. Amerikāņu sprintere Florensa Grifita-Džoinere laikam ir visnoslēpumainākā rekordiste, bet viņas 1988. gada vasarā Indianapolisā (100 m) un olimpiskajā Seulā (200 m) sasniegtie rekordi joprojām tiek apšaubīti. Gvena Torensa publiski izsakās, ka neatzīst abus šos rekordus un ka to dēļ tikai cieš godīgi sprinteri. Simpātiskā un ekstravagantā Grifita-Džoinere abus rekordus sasniedza 29 gadu vecumā, bet 38 gadu vecumā viņa diezgan mīklainos apstākļos (oficiālajai versijai par sirdslēkmi reti kurš tic) mira... Tik pēkšņa un mīklaina nāve, plus vēl vīrs, kurš bija pieķerts aizliegtu vielu lietošanā, padara abus rekordus aizdomīgus. Taču tie ir oficiāli rekordi, un tie būs jālabo, nevis jāanulē, ko iesaka darīt jau minētā Torensa, bet pirmais cilvēks, kurš veica 100 metru tieši 10 sekundēs vācietis Armīns Hari pēc pēdējiem sprinteru dopinga skandāliem vispār iesaka anulēt visus rezultātus, kas ir labāki par 10,00 sekundēm...

Vistuvāk Grifitas-Džoineres rekordiem tika viņas tautietes Karmelita Džetere 100 metru distancē un Mariona Džonsa 200 metros – attiecīgi 10,64 sekundes pirms četriem gadiem un 21,62 sekundes jau pirms 15 gadiem. Džeterei labākās sezonas jau ir aiz muguras, Džonsa pati kļuva par liela dopinga skandāla dalībnieci, un paliek... Jā, kas tad paliek? Varbūt Alisone Fēliksa (21,69 s), varbūt nigēriete Blesinga Okagbare (10,79 s, turklāt šosezon), varbūt 21 gadu vecā amerikāniete Ingliša Gārdnere (šosezon 10,85 un 10,87), varbūt Gārdneres vienaudze un tautiete Oktaviusa Frīmena (šosezon 10,87)... Bet varbūt jāgaida, kad sieviešu sprintā parādīsies savs Bolts.

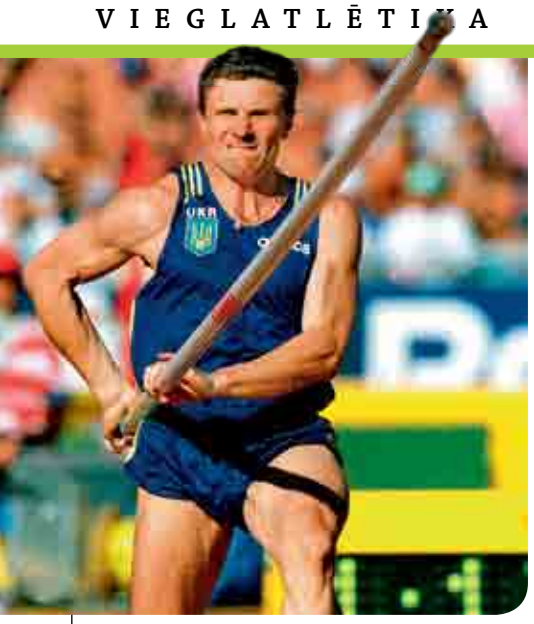

Kārtslēkšana – 6,14 m

Sergeja Bubkas «kosmiskajam rekordam» ir jau 18 gadu (telpās viņš pārlēca 6,15 m). Iespējams, ka tuvošanos Bubkas rekordam ietekmēja arī izmaiņas noteikumos (par 2 cm saīsināja latiņas paliktņus, kas turklāt kļuva ieapaļi, bet latiņu vairs nedrīkst pieturēt ar roku), taču «sešu metru kluba» biedru skaits papildinās arvien lēnāk. Vēl nesen likās, ka austrālietis Stīvens Hūkers būs galvenais rekorda «mednieks» (tā teica arī pats Bubka), vēl pirms viņa 6,05 metrus veica Maksims Tarasovs un Dmitrijs Markovs (jau kā Austrālijas pilsonis), savukārt 6,04 metrus veica amerikānis Breds Volkers. Toties tagad par Bubkas rekordu apdraudētāju min francūzi Reno Lavilenī, kurš pavisam nesen sasniedza personisko rekordu – 6,02 metrus.

Pēdējos piecos gados augstāk par sešiem metriem ir lēkuši tikai Volkers un Lavilenī, turklāt 6,02 vai 6,04 un 6,14 – tā tomēr ir ļoti liela atšķirība...

400 m – 47,60 s

Vāciete no VDR Marita Koha šo rezultātu sasniedza 1985. gada 6. oktobrī Kanberā. Pavisam Kohas rēķinā ir 16 pasaules rekorda labojumi un septiņi no tiem – tieši 400 metru distancē. Viņa lieliski skrēja arī 100 metrus (10,83 s) un 200 metrus (21,78 s). Arī par Kohas rezultātiem bija zināmas aizdomas, taču mazākas nekā par citām rekordistēm – gan vācietes sievišķīgā izskata dēļ, gan tāpēc, ka viņa patiešām trenējās pēc tajā laikā neparastām programmām.

Mūsdienās jau rezultāts, kas ir labāks par 50 sekundēm, tiek uzskatīts par izcilu, bet ātrāk par 49 sekundēm pēdējos desmit gados ir skrējušas tikai amerikāniete Sanja Ričardsa (48,70 s – pirms 7 gadiem) un meksikāniete Anna Gevara (48,89 s – pirms 10 gadiem). Tā ka tuvākajā laikā Kohas rekordam nekas nedraud.

Tāllēkšana – 7,52 m

Slovākijas pilsone Gaļina Čistjakova šo rekordu sasniedza, būdama vēl PSRS izlases dalībniece, – 1988. gada jūlijā. Pašreiz nav tādu tāllēcēju, kādas tajā laikā bija vāciete Haike Drehslere vai amerikāniete Džekija Džoinere-Kersija, tagad jau ar lēcienu nedaudz tālāku par septiņiem metriem var cerēt uz pirmo vietu jebkurās sacensībās. 2002. gadā Tatjana Kotova aizlēca 7,42 metrus, pirms astoņiem gadiem Tatjana Ļebedeva sasniedza 7,33 metrus, taču arī viņas pašas šiem rezultātiem vairs nepietuvojās.

Šosezon olimpiskā čempione amerikāniete Britnija Rīze aizlēca 7,25 metrus, taču nevis viņu, bet nigērieti Blesingu Okagbari uzskata par reālāko Čistjakovas rekorda apdraudētāju. 19 gadu vecumā viņa aizlēca 6,93 metrus un ieguva «bronzu» olimpiskajās spēlēs Pekinā, bet šosezon lēca 6,98 metrus. Tiesa, nigērietei pašreiz pirmajā vietā tomēr ir sprints. Bet varbūt rekordu labos Darja Kļišina, kurai ir 22 gadi un kura jau pirms diviem gadiem aizlēca 7,05 metrus?

Augstlēkšana – 2,45 m

Kubietis Havjers Sotomajors rekordu sasniedza pirms 20 gadiem, un viņam pieder seši no desmit augstākajiem lēcieniem vēsturē. Ilgi neviens nespēja kubieša rekordam pietuvoties, ilgi nebija lēcienu «kaut vai» 2,40 metru augstumā, bet šosezon šo robežu pārvarēja uzreiz divi augstlēcēji – 2,41 metru pārlēca 23 gadus vecais ukrainis Bogdans Bondarenko, bet 2,40 metrus veica 22 gadus vecais katarietis Mutazs Essa Bašims. Augstāk par 2,35 metriem šosezon ir lēkuši arī 22 gadus vecais amerikānis Ēriks Kīnards (2,37) un 23 gadus vecais kanādietis Dereks Druenu (2,36), kurš pērn sagādāja pārsteigumu olimpiskajā Londonā (3. vieta). Neaizmirsīsim arī olimpisko čempionu Ivanu Uhovu, kurš pērn pārvarēja 2,39 metrus. Ir cerība, ka beidzot...

Lodes grūšana – 22,63 m

Natālijas Lisovskas 1987. gada 7. jūnijā Maskavā sasniegtajam rezultātam neviena, izņemot viņu pašu, tā arī nepietuvojās. 61. (!) labākais rezultāts vēsturē ir sasniegts 70. gadu beigās vai 80. gados, bet labākais rezultāts pēdējos 15 gados ir 21,69 metri (ukrainiete Vita Pavliša).

Šīs sezonas labākais rezultāts ir 20,90 metru un pieder jaunzēlandietei Valerī Adamsai. Varbūt patiešām dažus rekordus vajadzētu pārskatīt?

Vesera mešana – 86,74 m

Natālijas Lisovskas dzīvesbiedra Jurija Sediha 1988. gada augustā sasniegtais rezultāts bija briesmās salīdzinoši nesen – 2005. gada vasarā Baltkrievijas čempionātā Brestā tikai par vienu centimetru no tā atpalika Ivans Tihans. Tihana tautietis Vadims Devjatovskis tajā pašā vasarā spēja 84,90 metrus, taču pašreiz Sediha rekordam diezin vai kaut kas draud. Baltkrievi diskvalificēti par dopingu, bet šīs sezonas līderis ungārs Kristians Parss sasniedzis «tikai» 81,02 metrus.

Tāllēkšana – 8,95 m

Maiks Pauels gandrīz pirms 22 gadiem Tokijā laboja Boba Bīmona «21. gadsimta rekordu», bet tagad jau Pauela rekords var «novilkt» ilgāk, nekā turējās Bīmona rekords (23 gadus). 1994. gadā Ēriks Valders, bet 2009. gadā Dvaits Filipss aizlēca 8,74 metrus, panamietis Īrvins Saladino 2008. gadā – 8,73 metrus, taču tamlīdzīgi lēcieni pēdējā laikā ir ļoti reti un neredz nevienu, kurš (vai kuri) reāli spētu apdraudēt Pauela rekordu.

Šīs sezonas labākais rezultāts pasaulē, piemēram, ir 8,46 metri, un tas pieder meksikānim Lūisam Riveram, bet tālāk par 8,50 metriem pēdējo reizi aizlēca austrālietis Mitčels Vots – 8,54 metrus – 2011. gada 29. jūlijā. Tas ir vienīgais tāds lēciens pēdējo triju gadu laikā...

Augstlēkšana – 2,09 m

Bulgārietes Stefkas Kostadinovas 1987. gada augusta beigās Romā sasniegtais rekords ilgi var arī vairs nenoturēties. 2011. gada vasarā Anna Čičerova pārvarēja 2,07 metrus, tā paša gada rudenī Briselē viņa mēģināja lēkt 2,10 metru un – pēc pašas vārdiem – jau sajuta šo augstumu un saprata, ka nav nereāli to pārvarēt. Kas zina, ja nebūtu savainojumu, varbūt pasaules rekordiste tagad būtu horvātiete Blanka Vlašiča, kura 2009. gada 31. augustā Zagrebā pārlēca 2,08 metrus. Tātad – Čičerova? Redzēsim, jo ir arī 22 gadus vecā amerikāniete Brigeta Barreta, kura šosezon pārlēca 2,04 metrus, speciālisti iesaka pievērst uzmanību 20 gadu vecajai krievietei Marijai Kučinai (1,98 m) un viņas vienaudzei no Itālijas Alesijai Trostai (1,98 m), arī Vlašica atgriezusies un šosezon lēkusi tieši divu metru augstumā...

Starp «mūžīgajiem rekordiem» vēl var pieminēt arī amerikāņa Rendija Bārnsa pasaules rekordu lodes grūšanā – 23,12 metri, kas tika sasniegts pirms 23 gadiem, viņa tautieša Kevina Janga rekordu 400 m/b distancē – 46,78 sekundes, kas turas jau 21 gadu, ķīnietes Cju Junsja rekordu 1500 metru distancē – 3.50,46, kuram drīz būs 20 gadu, brita Džonatana Edvardsa rekordu trīssoļlēkšanā – 18,29 metri, kam jau ir 18 gadu, čeha Jana Železnija rekordu šķēpa mešanā – 98,48 metri, kurš turas 17 gadu un kuram sen neviens nav tuvojies, amerikānietes Džekijas Džoineres-Kersijas 24 gadus veco rekordu septiņcīņā – 7291 punkts – un vēl dažus rekordus. «Mūžīgo» statusā daži ieraksta arī Useina Bolta rekordus 100 metru (9,58 s) un 200 metru (19,19 s) distancēs, taču te laikam varētu iebilst – kamēr Bolts vēl skrien, tikmēr neviens rekords sprintā nevar būt mūžīgs... **SA**

Kā amerikāņu FILMĀ –

JĀNIS MATULIS

Salīdzinājums par raibo dzīvi kā dzeņa vēderu ir mazliet trafarets, taču Kaspars DAUGAVIŅŠ pagājušajā hokeja sezonā bija viens kārtīgs dzenis. Vispirms ieknāba Otavas «Senators», tad paknābājās Rīgas «Dinamo», ap gadumiju jau kļūstot par vienu no līderiem. Tad lokauta beigas, un sveiki, Otava! Kas latvieti nemaz negaidīja ar atplestām rokām. Risks pieprasīt kluba maiņu, un ziņa par to jau pēc 24 stundu iztecēšanas. Bostona, Stenlija kausa fināls, iespēja gūt uzvaras vārtus. Kāzu pārcelšana Latvijā, jo jaunajam vīram jāsitas par profesionālā hokeja augstāko balvu. Dzīve kā amerikāņu filmās!

– Kaspar! Kas tu esi: Stenlija kausa neieguvējs vai NHL vicečempions?

– Laikam jau Stenlija kausa neieguvējs (smejas), jo medaļas par otro vietu nedod. It kā kaut ko iegūst, bet galveno balvu zaudē...

– Stenlija kausu redzēji, biji tam stipri tuvu. Vai spēlētāji drīkst arī kausam pieskarties, vai arī nav pieņemts to darīt?

– Mēs pat kausu īsti neredzējām. Es pēdējo spēli nespēlēju, droši vien, ka kauss kaut kur pie laukuma bija, bet neviens no spēlētājiem to nemeklēja. Kaut kur arēnā tas stāvēja, droši vien kaut kur tur, kur ārā brauc ledus tīrāmā mašīna.

– Kauss ir ļoti prestižs, bet spēlētāji taču neiet to aptaustīt?

– Kausu esmu redzējis tikai Toronto Hokeja slavas zālē. Aiz stikla. Bet kauss vispirms ir jāizcīna. Ja es būtu hokeja fans, droši vien meklētu iespēju, kā ar kausu nofotografēties, bet spēlētājam kauss jāizcīna un tad ar to vari kopā pavadīt 24 stundas. Paskatīties uz to var, bet, ja tavs vārds uz tā nav virsū, tad tas ir tikai kauss.

– Tevi pazīstu kādus desmit gadus. Vai tu esi mainījies kopš «Rīgas 2000» laikiem, kad ļoti aktīvi skrēji pa labo malu, kriti zemē un provocēji pretiniekus?

– Kaut kas ir mainījies, ar gadiem nācis klāt, bet spēles stila ziņā cenšos nemainīties, nav ko jaunu izdomāt. Kaut kāda uzvedība laukumā arī mainās. Kad biju jaunāks, varēju spēlēt drusku trakāk, galvā visādi brīnumi notiek septiņpadsmit gados. Laiks iet, un no kļūdām mācos, ja treneris kaut ko aizrāda, to cenšos ņemt vērā. Neuzskatu, ka esmu baigi vecais, un laiks kopš «Rīgas 2000» nav nemaz tik tālu. Cenšos spēlēt aktīvi, ar enerģiju, taču kādreiz kādu pigoru arī varu izšaut.

– Man liekas, ka no tevis aktiera un cirka mākslinieka dabu neviens nevar izsist – ne NHL, ne kādas citas organizācijas vai treneri. Arī tie divi bullīši – viens pagājušajā sezonā, otrs šogad, par tiem tauta runā, cilvēkiem tie patīk. Es tevi nenosodu, ka šogad neiemeti bullīti «Bruins» vārtos. Ja būtu treneris, varbūt nosodītu.

– Treneri arī nenosodīja. Man bija laba iespēja iemest ripu vārtos, treniņos biju šo metienu slīpējis. Katru dienu daru vienu un to pašu, jābūt arī kaut kam jaunam. Nevis kā robots strādā visu dzīvi. Hokejs man ir darbs, taču ne tikai darbs. Vienlaikus darbs, hobijs un izklaide. Man tas ir arī jāizbauda. Tas nav kā katru dienu strādāt birojā, kamēr apnīk. Nezinu, cik ilgi spēlēšu hokeju, cik ilgi ķermenis man to atļaus, tāpēc katru dienu to arī izbaudu. Kā teica Alfredsons: «Es hokejā jūtos kā bērns!» Viņam tas patīk, patīk treniņā kādu apspēlēt, un tas ir interesanti. Hokejā atšķirībā no daudziem citiem darbiem nekad nebūs viena un tā pati situācija, katru dienu kaut kas jauns. Ja to visu izbaudīsi, labāk sanāks un vieglāk spēlēt būs arī pašam. Tāpēc arī variēju ar bullīšiem. Ja treniņā tas izdevies, kāpēc nepamēģināt spēlē.

– Vai treniņā tu saviem vārtsargiem met iekšā šādus bullīšus? Cik ripas iet vārtos? Viena no četrām, viena no piecām?

– Pirmie septiņi, ko pamēģināju septiņiem dažādiem vārtsargiem, visi bija iekšā. Bet to var pret katru vārtsargu darīt vienu reizi. Metienu var arī variēt un taisīt uz abām pusēm. Nav tā, ka ir tikai viens variants, un viss. Ja vārtsargs noguļas uz ledus, ir iespējams ripu paraut augšā. Bet pamats metienam ir vienāds.

– Tavs šīs sezonas bullītis «youtube.com» esot starp desmit skatītākajiem hokeja mirkļiem!

– Vienu brīdi bija pat divniekā, taču tik smalki nezinu – pats paskatījos pāris reižu.

– Tātad visi šie miljoni skatījumu nav tikai tavējie?

– Nē, nē. Paskatījos, kur un kas man nesanāca. Man tas ir interesanti. Interesanti paskatīties, kā met citi – kā Omarks savu iemeta, vai Indraša gols «Lokomotiv» vārtos. Ir jābūt aukstasinībai kaut ko tādu pamēģināt. Ja nesanāks, diezin vai par to metīs ārā no komandas, ka pamēģināji kaut ko tādu, ko neviens cits neuzņemtos darīt.

– Tā droši vien ir arī sportiskā nekaunība.

– Kā Miks iemeta? Varbūt. Bet viņš šo metienu bija treniņā atstrādājis, bija iemetis pirms tam MHL čempionātā. Miks izbauda hokeju. Tas nav tikai, ka man vajag iemest ripu vārtos! Tas dod plusus hokejam kā sporta veidam.

– Ir liela daļa cilvēku, kas hokejā grib ne tikai uzvaras un ripas vārtos, bet arī šādus knifus. Ja es būtu Otavas «Senators» ģenerālmenedžeris, tev iedotu kādu balvu, jo tu dari to, kas vajadzīgs – piesaisti cilvēkus hokejam. Viņi par hokeju runā un katrā nākamajā mačā gaida, ko dullais Daugaviņš atkal būs izdomājis.

– Senos laikos Romā skatījās, kā gladiatori viens otru sit nost, tagad šādas izjūtas meklē sportā. Sports ir izklaides bizness, cilvēki uz sportu nāk izklaidēties. Ja cīnies par kausu,

kino.

DAUGAVIŅŠ

varbūt šādus gājienus neatļaujas, bet kāpēc gan normālā spēlē neizklaidēt skatītājus. Man hokejs patīk – tur apvienoti pat vairāki sporta veidi. Jāmāk slidot, jākustas, jābūt gudram, un ne visi prot visu. Tāpēc komandā arī ir divdesmit spēlētāju – viens labi met golus, otrs piespēlē, trešais labi cīnās, un tas varbūt patīk skatītājiem. Ka, nenormālā ātrumā slidojot, kādu ietriec apmalē. Ne visi ikdienā to dabū redzēt. Ja vēl ir triku meistari kā Indrašis – tā hokejam ir papildu nagla.

– Taču viena daļa cilvēku no tā secina: tas Daugaviņš ir baigi lecīgais. Un uzreiz atrod piemērus. Pērnvasar, redz, naidojās ar Otavu, gāja uz arbitrāžu! Bet arbitrāža jau nav lekšanās.

– Tā man bija vienīgā iespēja dabūt darbu, varēju neiet uz arbitrāžu un padoties. Ja paliek grūti, daudzi cilvēki varbūt padodas vai arī iet meklēt kaut ko jaunu. Es visu mūžu esmu spēlējis hokeju un gribu pacīnīties par kausu. Lai dabūtu vienvirziena līgumu, bija jāiet uz arbitrāžu. Ne jau es pats to izdomāju – man ir aģents, un viņš piedāvāja, ka šī ir laba iespēja. Vai otrs variants – muļķīgi cerēt, ka kāds tāpat vien kaut ko iedos. Vai tā ir lecība? Nē, tā ir cīņa par savu vietu zem saules. Nav man raksturs tāds, lai padotos. Ja kādu dienu pateiks, ka es vairs nevaru spēlēt hokeju... Ja vairs nevelku. Tad nav jēgas skriet ar galvu sienā. Ir jābūt ticībai, ka vari, un tad tu ej un mēģini sev izcīnīt vietu. Līgumu dabūju... Un lecība arī ir dažāda – laukumā tā var būt. Kad cīnies par savu darbu, tu cīnies par simts procentiem.

– Cilvēks, kurš nav iekšā šajās lietās, to varbūt arī var uzskatīt par lekšanos, bet varbūt tu Otavā tikai iemantoji cieņu, jo esi viņiem cienīgs pretinieks?

– Kā vienmēr: tas, pret kuru cīnies, varbūt pēc tam tevi arī mazliet neieredz. Man nebija ko zaudēt. Ja vinnēju, dabūšu spēlēt, ja nevinnēju, tad tur arī mana vieta, tāpēc arī ir arbitrāža, kas uzklausa abu pušu viedokļus. Jā, var teikt, ka cīnies pret to, kas tev dod darbu, un sekas tam var būt dažādas. Viens varbūt apvainojas, otrs savukārt var uztvert, ka ar raksturu esi sev izcīnījis vietu. Spriedumi var būt visādi.

– Ko tu juti Otavā?

– Drusciņ no abām pusēm.

– Gan cieņu, gan drusciņ arī nicinājumu.

– Ja Otava man tik vienkārši negribēja dot līgumu, varbūt viņiem bija citi plāni, varbūt viņi gribēja citu spēlētāju. NHL ir spēles ar naudu un ir klubu algu griesti. Kad atbraucu uz nometni, tiku sastāvā, bet tālāk var būt dažādi apstākļi. Man liekas, ka viss bija godīgi – es cīnījos par vietu komandas sastāvā, zināju savu lomu.

– Tagad mazliet par «Dinamo». Kādreiz, kad biji jaunāks un dullāks, teici, ka vienalga, kur spēlēt Latvijas izlasē, ja treneri likšot, iešot arī vārtos. Vai tev lokauta laikā bija vienalga, kurā pozīcijā spēlēt Rīgas «Dinamo»?

– Kad lokauts bija sācies, tālāk tas nebija vairs no manis atkarīgs, kur treneris mani liks «Dinamo» komandā. Iznāca spēlēt vis kaut kur. Katrs grib vairāk spēlēt vairākumā, un katrs par to cīnās. Ja tas ir tavs bonuss, gribi tikt vairākumā, bet ne jau tāpēc kādam komandas biedram likšu priekšā kāju, tā ir cīņa komandas iekšienē par savu vietu. Treniņos strādāsi, lai tiktu spēlēt vairākumā un mazākumā, neviens negrib spēles laikā sēdēt uz soliņa. Ej un cīnies, lai vairāk dabūtu spēlēt. Pēc tam neko vairs nevari iespaidot, treneri izlemj, kurš spēlēs un kurš ne. Man pajautāja, vai varu spēlēt labajā malā, kreisajā vai centrā? Esmu spēlējis gan labajā, gan kreisajā malā, arī centrā un vairākumā arī kā aizsargs. Man pajautāja, godīgi atbildēju, tālāk jau bija treneru lēmums, kur mani likt. Ja kaut kur laukumā jūtos ne savā ādā, es to pateikšu. Ja centrā jūtos normāli, iemetienus uzvaru... Nedrīkst teikt, ka esi spēlējis kā aizsargs, ja to nekad neesi darījis, tas būs negodīgi un vari iegāzt arī pats sevi. Bet, ja esi spēlējis un viss iznācis normāli, lai treneris

← Šogad Kasparam Stenlija kausa izcīņā izdevās paklupināt pašu Krosbiju, bet kad būs nākamā līdzīgā iespēja, nezina neviens.

lemj. Spēlē redzēsi, kā iznāk, ja no šīs pozīcijas noņem, tātad treneri uzskata, ka nevelc.

– Vai Peka Rautakalio no tevis negaidīja pārāk lielus brīnumus? Vai arī viņš tevi novērtēja reāli? Ar komandu tu biji trenējies vasarā un biji tur iekšā. Pirmajās trijās spēlēs tevi ieliekot centra uzbrucēja pozīcijā, Rautakalio acīmredzot cerēja, ka aizstāsi Šrempu.

– Nezinu. Man viņš vaicāja, vai varot spēlēt par centru. Jā, varu, bet tā nav mana pamata pozīcija. Spēlēt varu, bet tas nav gluži mans lauciņš. Aizstāt varu, bet centra uzbrucēja pozīcijā es neesmu gluži es. Pirmās spēles «Dinamo» man iznāca pēc četrarpus mēnešu nespēlēšanas. Pārbaudes spēles nav salīdzināmas ar čempionāta mačiem, un tās arī nespēlēju, man vienīgā spēle bija «Dinamo» savstarpējais mačs. Mani uzreiz iemeta centrā, bija grūti. Cīnījos, nospēlēju normāli, taču ne kā īsts centrs. Īstam centram ir savi instinkti, kur jābūt katrā spēles epizodē. Hokejā tā ir viena no grūtākajām pozīcijām.

– Pats iesāki par instinktiem. Pirmās spēles pirmajā uznācienā uz ledus Mitiščos tava maiņa uzreiz zaudēja vārtus.

vislabāk izmantot. Nevis uzreiz pateikt: eh, viņš jau nevelk! Cik grūti «Dinamo» gāja Troteram!

– Iesākumā viņš arī bija pilnīgi nekāds.

– Es tad AHL dzīvoju kopā ar Kondru – viņš ir labs draugs Troteram, pēc kādām trim nedēļām Troters jau gribēja braukt prom no Rīgas. Nelika viņu spēlēt vai ielika ceturtajā maiņā... Amerikā viņš bija viens no komandas vilcējiem. Ja viņam laukumā iedod mazliet vairāk brīvības, tad viņš kaut ko var arī izveidot. Kad Šuplers viņam iedeva brīvību un ļāva spēlēt kopā ar Miķeli un Lauri, bija arī rezultāts.

– Formāli viņi bija tikai kā trešā maiņa.

– Lai katrs spēlētājs būtu savā vietā, ir jātrāpa pie sava trenera. Nekad nav tā, ka visi ir apmierināti, vienam iet, citam savukārt galīgi neiet. Ir jāatrod viduscelš. Kurš ar kuru vislabāk sader kopā. Nevar vienā maiņā salikt trīs golu metējus, jo nebūs neviena, kurš viņiem atdod ripu, visi tikai metīs. Maiņu veidošana parasti tā arī notiek, ka ir, kas cīnās, ir, kas met, un ir, kas piespēlē. Tad nākamais solis ir saturēt viņus pēc iespējas ilgāk kopā, lai neizjūk spēle.

– Kad tu brauci prom uz Otavu, man kļuva žēl tava trijnieka – tieši tolaik jūs ar Žirū un Ščehuru bijāt uzvarējuši kādus sešus septiņus mikromačus pēc kārtas.

– Man sākumā «Dinamo» gāja diezgan grūti – gandrīz katrā spēlē bija citi partneri. Pēdējās spēlēs sāku justies normāli. Mums šāda maiņa jau bija pirms tam – nospēlējām

Tas ir instinkts: ja trīs četrus gadus esi spēlējis vienā malā, tad uz to arī vairāk velk. Vienmēr velk tur, kur ērtāk jūties. Tāpēc laukumā spēle ir jālasa, nevar skriet ar nolaistu galvu un neko neredzēt. Bija spēles, kad Aleksis vairāk bija labajā malā, bija, kad es, atkarībā no spēles situācijas.

– Pienāk skaistā ziņa, ka jābrauc uz Otavu. Tu esi zirgā!

– Cīnījos par līgumu, to dabūju, un te – bāc! – sākās lokauts. Man pilnā sezona aizgāja druscin gar ausīm, bija jācer, ka pussezona iznāks. Uz Otavu aizbraucu ļoti labā formā, nometnē sevi labi parādīju, bet tad sākās – mani pirmās sešas spēles nelika spēlēt. Tā arī īsti neuzzināju, kāpēc. Bija jāielec ejošā vilcienā. «Senators» bija daži, kas lokauta laikā nebija spēlējuši, tāpēc sākums bija saraustīts. Bet viņus lika sastāvā, lai pierod pie spēles. Bija koks ar diviem galiem: zini, ka vari spēlēt, bet tev neļauj. Neiesi sūdzēties, jāgaida sava iespēja. Kad tā Tampabejā pienāca, ļoti labi nospēlēju, jā, mūsu maiņai bija mīnus divi, bet visu spēli aizvadījām «Lihgtning» zonā. Nākamajā dienā atkal nebiju sastāvā. Nevarēju saprast, vai tā ir tikai sakritība, vai arī es kaut kur esmu vainīgs. Tā Otavā gāja visu laiku – pēc labām spēlēm atkal esi ārā no sastāva. Vienā brīdī tas viss noriebās. Kaut kas bija jāmaina. Ja tavā vietā sāk likt AHL spēlētāju, kurš tur bija rezervists, tad kaut kas vairs nav tīrs. Tad bija zvans aģentam, konsultējos ar viņu, ko darīt.

«Ja es būtu hokeja fans, droši vien meklētu iespēju, kā ar kausu nofotografēties, bet spēlētājam kauss jāizcīna un tad ar to vari kopā pavadīt 24 stundas.»

– Tur īsti nevarēja vainot nevienu – tur bija perfekts metiens no tādas vietas, kur parasti nemet, bet ielidoja tāds tālmetiens, ka prieks. «Atlant», ne jau mums... Visi centās krist zem ripas, un nebija tā, ka es pēkšņi nemācēju nospēlēt kā centrs. Visu darīju pareizi, bet tā hokejā notiek. Pēc tam, kad sāka parādīties vairāki zaudējumi, tiku ceturtajā maiņā. Rautakalio skaidrojums – palīdzēt jaunajiem. Lai izveidotu vienādas maiņas. Šādos gadījumos pašam jāsāk domāt, vai tā ir taisnība, ko treneris saka, vai nomet uz leju tāpēc, ka esi slikti nospēlējis. Grūti paskaidrot. Viss bija ļoti jocīgi, trenera atlaišana, sākās panika. Kad spēle neiet, visvienkāršākais ir sākt celt paniku, nevis izdomāt, kāpēc neiet.

– Un ko tas Daugaviņš? No NHL, bet neko nevar izdarīt...

– Nuja. Skaidrs, ka Rautakalio gaidīja vairāk, nekā es varu. Tāpat vienmēr labāku rezultātu gaida no ārzemniekiem, kādam varbūt spēle neaiziet, bet tad ir jāprot atrast, kā viņu

trīs spēles, un tad bija mačs Astanā, kur mūsu maiņa ielaida trīs golus. Žirū toreiz ļoti vāji nospēlēja, varbūt vainīgs bija garais pārlidojums, un tad uzreiz vienas spēles dēļ visu sajauca, un mēs kopā nespēlējām kādu pusotru mēnesi. Tad atkal salika kopā. Man patika spēlēt kopā ar Polu un Aleksandru. Aleksis bija golu metējs, mēs ar Polu cīnījāmies pa stūriem un meklējām viņu. Labi sanāca. Tas bija periods, kad sāku labi justies, gan kādu golu iemest, gan piespēlēt, arī aizsardzībā viss sanāca. Un tad tas viss beidzās. Tā ir vienmēr – galvenais nekrist panikā vienas sliktas spēles dēļ.

– Tās pirmās trīs spēles tu it kā spēlēji kreisajā malā un Žirū labajā?

– Nē, es spēlēju labajā malā, Aleksis bija tīrs kreisais uzbrucējs, visu karjeru tur spēlējis. Kad bija jāskrien atpakaļ aizsardzībā, bijām sarunājuši, kur katrs skriesim – man arī pirmais instinkts bija skriet atpakaļ uz kreiso malu, pie tās biju pieradis. Šad tad sanāca, ka abi esam vienā vietā – treniņā vairāk parunājām, ka ir jāskatās.

– NHL ir trenera un ģenerālmenedžera sadarbība, viņiem jāstrādā kopā kā rokai ar cimdu.

– Tas ir atkarīgs arī no organizācijas, kurā esi. Otavā lielāka loma bija ģenerālmenedžerim Braianam Marejam, viņš vairāk lēma, kam dot iespēju un kurus spēlētājus no fārmkluba celt uz augšu. Trenerim – ko iedod, ar to jāstrādā. Kad runāju ar galveno treneri Polu Maklīnu, viņš teica, ka es spēlējot ļoti labi, bet jādodot iespēja spēlēt citiem. Drusku smejoties. Ka negrib teikt īsto iemeslu. Pēc viņa runas bija saprotams, ka ģenerālmenedžeris pateicis, ka spēlēt jādod tam, tam un tam. Treneris ir padotais, un viņam priekšnieks jāklausa. Beigās man nervi gāja ciet, saproti, ka tev jāspēlē, bet neļauj. Pēdējā spēle Otavas sastāvā man bija pret Bostonu: iemetu golu, nospēlēju seškpadsmit ar pusi minūtes, deviņas no tām mazākumā, nobloķēju metienus, viss gāja no rokas, tā bija viena no manām labākajām spēlēm NHL. Nākamajā dienā atnāku uz treniņu – at-

kal neesmu sastāvā. Tad bezmaz vai nolaidās rokas. Kas tad vēl jāizdara? Jāmet pieci goli spēlē, lai paliktu sastāvā? Pēc treniņa zvanīju aģentam, ka pienācis brīdis kaut ko darīt.

– Pēc tā, ko tu man stāsti, tas mazliet izklausās pēc čakarēšanas.

– Par čakarēšanu es to nesauktu. Čakarēšana būtu, ja mani neaizmainītu un neizliktu veiveros. Tad tā būtu pilnīga čakarēšana – saņem savu naudiņu, bet būs, kā mēs gribam. To varēja saprast, ka Marejs ar mani uz nākamo sezonu nerēķinās, ka viņiem ir citi plāni. Labi, ka vismaz godīgi palaida vaļā un ļāva citur pamēģināt. Savā veidā tā bija čakarēšana, bet ne rupja. «Senators» otrais treneris Deivs Kamerons bija mans junioru gadu treneris, viņš teica apmēram tā – piedod, bet es neko nevaru palīdzēt. Man nedošot iespēju, vienalga, kā spēlēšot, Otavai esot citi plāni. Tas ir NHL bizness. Vienam ģenerālmenedžerim esi vajadzīgs, citam – ne. Es biju pēdējais, kuru draftējis bija vēl «Senators» vecais ģenerālmenedžeris Džons Maklers.

– Vai viņiem ir būtiski, ka spēlē mani cilvēki?

– Katram menedžerim ir savi uzskati par hokeju. Viens ir baigais uzbrukuma meistars, otrs liels speciālists, kā draftēt jaunos spēlētājus. Ienākot jaunā organizācijā, uzskati nemainās. Iepriekšējam menedžerim labāk patika Eiropas stila spēlētāji – tehniski, ar labām piespēlēm. Marejam arī patika Eiropas spēlētāji, bet viņam vajadzēja, lai tie noteikti būtu topa klases. Tas ir viņa lēmums. Trenējies un ceri, ka dos iespēju, bet jābūt arī trijos naktī gatavam, ka tavs laiks pienācis. Vai pagājis.

– Vai tu biji pārliecināts, ka tajās divdesmit četrās stundās tevi noteikti kāds NHL klubs paņems? Latvijā «gudri» cilvēki uzreiz komentēja, ka nu gan viņš būs fārmklubā...

– Man bija pārliecība, ka paņems. Aģents pirms tam teica, ka esot interese no citām komandām. Un ļoti labi, ka izlika veiveros. Ja mēģinātu mainīt, tad vēl ģenerālmenedžeri var sastrīdēties un neviens neko nemaina principa pēc. Es īsti nezinu, kā tas viss notiek, bet Bostona mani paņēma. Nācu nost no ledus treniņā, un tikai tad man pateica, ka nu esmu «Bruins» spēlētājs. Divdesmit četras stundas tad bija cauri. Treniņš mums bija no 11 līdz 12.30, savākt mani varēja līdz 11.30, tā ka es stundu vēl trenējos ar Otavu ka Bostonas spēlētājs. Bija gan prieks, gan bēdas – «Senators» palika daudz labu draugu, ar kuriem biju spēlējis AHL un junioros, bija mazliet skumji, ka jābrauc uz komandu, kur nevienu nepazīstu, bet tā bija jauna iespēja. Tā, kā man tobrīd viss gāja, vajadzēja, lai kāds man iedod iespēju, lai es varu nostabilizēties.

– Pērn, kad tavs tēvs bija «Senators» uz tēvu dienām, man likās, ka Otava ir simpātiska organizācija, ka tur tavi draugi. Cik gadus tu biji viņu sistēmā? Piecus?

– Nē, septiņus. Mana visa Amerikas karjera bija «Senators» organizācijā, kopā visi gājām līdz NHL, man Otavā palika daudz draugu. Kad viņi bija Bostonā, gājām kopā vakariņot. Tas man paliks atmiņā, pirmais klubs, kur man deva iespēju. Galvā bija gan bēdīgas domas, taču tajā pašā laikā biju priecīgs, ka ir jaunas izredzes.

– Vai Bostonā tev kāds teica, kāpēc tevi paņēmuši?

– Konkrēti neko. Neviens nesaka, ka tagad tu mums būsi mazākuma spēlētājs. Mazliet biju šokā, ka mani savāca Bostona, aģents teica, ka interese bijusi no klubiem, kur švaks mazākums, man mazākuma statistika bija ļoti laba, tas bija mans trumpis, bet es aizbraucu uz komandu, kur bija labākais mazākums visā līgā. Sezonas beigās neviens neko nemainīs, dažas reizes mazākumā dabūju spēlēt. Bet ne jau tikai tādēļ «Bruins» mani paņēma. Normāli sevi parādīju, bet tad atkal sakrita apstākļi. Ja būtu paveicies, būtu bijis labāk.

– Kas tie bija par apstākļiem Bostonā?

– Viņiem izdevās parakstīt līgumu ar zviedru Sederbergu. Tas bija diezgan smieklīgs gadījums. Viņš angliski labi nerunāja un vispār bija jocīgs cilvēks, Bostonā nejūtoties sevišķi labi – pirmais ārzemju klubs 27 gadu vecumā. Viņu uzreiz spieda sastāvā. Lai viņš būtu vairākumā, mazākumā. Sākumā tas notika tik atklāti, ka treneris uz soliņa ķēra pie galvas. Ilgu laiku «Bruins» bija mēģinājuši viņu dabūt uz Ameriku, nu tas bija izdevies, viņam bija jādod iespēja. Bet tas uz laiku atņēma darbu man.

– Cik gara tev iznāca pauze?

– Mēnesis, pat piecas nedēļas...

– Kā jūtas spēlētājs šādā situācijā? No vilka bēdzis, lācim uzskrējis...

– Sajūta bija, ka spēlēt tomēr tikšu – trešā maiņa nemaz tik labi neizskatījās. Gatavojos, ka būs iespēja sevi parādīt. Diezgan labi biju nospēlējis arī pirmo «play-off» spēli, taču atkal nebiju sastāvā. Varbūt tāpēc, ka biju jauniņais un mani nepazina. Kad pēc pārtraukuma tiku spēlēt, jutos labi. Mūs, tos, kuri nespēlēja, treniņos dzenāja labi, formā biju visu laiku. Jā, nebija īstas pārliecības par savu spēku, ja mēnesi esi nosēdējis bez spēlēšanas. Tad rodas jautājumi pašam sev: «Vai es tiešām esmu tik slikts?» Ja nav pārliecības, tas ir slikti, nedrīkst būt pašpārliecinātība, taču, ja pārliecības nav, tad met tikai tāpēc, lai pēc iespējas ātrāk tiktu vaļā no ripas. Spēlēju vienkārši, nekādus mēslus netaisīju, galvenais bija dabūt ripu dziļumā. Un tur tālāk jācīnās. Pacīnījos, uztaisīju arī pāris momentus. Varēja vēl ripa ielidot vārtos. Tas būtu bonusiņš. Trāpīja pa stabiņu. Laikam veicas stiprākajiem.

– Ja tu būtu iemetis, tev tas būtu liels bonuss?

– Tas dotu pārliecību, un varētu drusku atbrīvotāk spēlēt. Droši vien menedžments arī paskatītos: re, ielikām sastāvā, un viņš svarīgu ripu iemeta. Tas ir labāk, nekā neiemest. Bet nožēlot nav ko – nesanāca, jācenšas, lai nākamajā reizē izdotos.

Lai pierādītu savu lietderību, dažreiz ir jāaizmirst par hokeju un jāliek lietā fiziskais spēks. Stenlija kausa izcīņas finālā neviens netiek žēlots. ➔

«Katru dienu daru vienu un to pašu, jābūt arī kaut kam jaunam. Nevis kā robots strādā visu dzīvi. Hokejs man ir darbs, taču ne tikai darbs. Vienlaikus darbs, hobijs un izklaide. Man tas ir arī jāizbauda.»

– To gola momentu ne tikai Latvijā, bet arī Kanādā pietiekami daudz apzelēja. Tas tomēr ir Stenlija kausa fināls, un puika var izšķirt spēles likteni.

– Tā ir. Varbūt tāda iespēja dzīvē rodas vienu reizi. Nu ir jāmet tādi goli iekšā! Ātrumā viss notiek tā... Ja man liktenis dotu vēl vienu šādu momentu, es visu darītu tāpat. Ir ļoti reti, kad vārtsargs nenotic, ka iesi uz turieni. Es biju stūrī, redzēju, ka vārtsargs ir izgājis no vārtiem, bet es jau pats biju aizslīdējis, un leņķis arī bija diezgan liels. Jābūt meistarībai pielikt nūju tā, ka ripa ieslīd vārtos. Par to es arī pārliecinājos. Domāju, ka es viņu paņemšu uz pretkustību. Tur sakrita viss pret mani – aizsargam kaut kur parādījās nūja. Ja aizsargs iet bloķēt metienu, viņam parasti nūja ir priekšā, šoreiz palika aizmugurē. Pavisam vienkārši – bija jāmet iekšā. Sakrita apstākļi, varbūt pietrūka meistarības un pārliecības par sevi. Tādi spēlētāji kā Jāgrs tādus iemet, viņi to dara katru dienu. Ja cīnies par tikšanu sastāvā, tad visādi var sanākt.

– Man tev tāds filozofisks jautājums. Tas tur, augšā, taču tevi ir daudz reižu pārbaudī-

jis, vai viņam bija tev jāuzliek vēl viens pārbaudījums?

– Visa dzīve ir viens pārbaudījums. Nezinu. Man tas dod lielāku niknumu. Lai strādātu vēl vairāk. Neaiziet, strādā vēl vairāk. Ir bijuši gadi, kad viss iet pēc plāna. Tad laikam nav tik interesanti. Ir jābūt arī cīņai ar sevi un sakritībām. Ir bijis, kad viss ir pret mani, bet tas mani padara tikai stiprāku.

– Un rokas tev nav nolaidušās?

– Nē. Tieši otrādi. Tagad man ir vēl lielāks niknums. Tā ir katram: ja varēji, bet neizdarīji, pēc tam ir niknums. Vispirms pašam uz sevi, ka neizdarīju, pēc tam uz citiem, ka aprunā. No malas jau vienmēr ir vieglāk.

– Cik spēles tu Stenlija kausā skatījies no tribīnēm?

– Pirmo nospēlēju, tad sešas ārā, vēl piecas, tad trīs, nospēlēju vienu pret Pitsburgu, laikam iznāk sešpadsmit spēles no tribīnēm.

– Vai šādā situācijā tu nekļūsti par skatītāju?

– Paliec par gaidītāju (smejas). Ir grūti. Laukumā neesi un cīņā nepiedalies, bet skatīties no malas, kā komandas biedri cīnās, tas ir daudz grūtāk. Palīdzēt neko nevari, tikai no malas gudri spriedelēt. No augšas viss dikti labi izskatās. Varbūt spriedze ārpus laukuma ir pat lielāka. Mēs tādi gaidītāji bijām septiņi... Pandolfo tā arī nenospēlēja nevienu spēli, jauniņais Karons tāpat, aizsargs Redens pirmajā sērijas spēlē iemeta pat divus golus, bet viņam sāka sāpēt mugura, ielika citus jaunos aizsargus, tie labi nospēlēja, un Redens atpakaļ sastāvā netika, ar vairāk par tūkstoti spēlēm NHL. Ne pie vienas Stenlija kausa spēles netika divi uzbrucēji un viens aizsargs.

– Zinu, ko atbildēsi: tu kā gaidītājs taču gaidi, ka komanda tomēr uzvarēs? Nevis, ka zaudēs vai mans konkurents salauzīs kāju.

– Nē. Uzdevums ir mums visiem viens – uzvarēt Stenlija kausā. Tas, ka tavs uzvārds nebūs uz kausa un neiedos gredzenu, paliek otrā plānā. Būtiskākais, ka esi bijis ar komandu, kas izcīna kausu. Tu tāpat esi bijis ar šo komandu kopā visu laiku, treniņos, tu esi komandas biedrs, un hokejs ir komandu sporta veids. Kādam ir jāsēž arī malā. Un jābūt gatavam spēlēt. Tas ir vēl grūtāk. Divarpus mēnešus kā zirgam trenēties! Tu gaidi uzvaru. Komanda priecājas pēc spēlēm, bet tikt laukumā – tas ir vēl lielāks prieks.

– Vai Bostona redzēja, ka esi psiholoģiski noturīgs?

– Jā. Es noteikti paliku stiprāks. Kā treneris Klods Žuljēns vienā intervijā teica, tad nav viegli ielēkt braucošā vilcienā. Man tas tomēr izdevās. Aizstāju spēlētāju, kurš arī ir liels melnā darba darītājs. Man nav ko nožēlot, izņemot to, ka neuzvarējām.

– Skatos, gredzens tev tomēr pirkstā ir!

– Jā. Bet tas ir pavisam cits gredzens.

– Par tavas dzīves pēdējo gadu varētu uzņemt pat filmu. Viss kā kino.

– Izdzīvots ir diezgan daudz, un mati var arī kļūt sirmi, taču ir bijis arī trakāk. Šīs sezonas laikā bija daudz piedzīvojumu, bet es neko no tā nenožēloju. Ja viss būtu jādara vēlreiz, tad tikai gala iznākums varēja būt savādāks. Pacīnīties finālā un zaudēt – no tā arī daudz var iemācīties, cik tas ir pretīgi un nākamo reizi lai tā nebūtu. Mums komandā bija cilvēki, kuri bija finālā zaudējuši, un par to ģērbtuvē tika runāts. Tie bija spēlētāji, kuri sāka mest golus finālsērijā. Varbūt nevajadzēja tik daudz runāt par zaudējumiem, bet par pozitīvo... Zaudēt finālā ir ļoti pretīgi. Neko tādu piedzīvot negribas. Tas ir ļoti ļoti pretīgi. Pusstundu pēc pēdējās spēles neviens tā arī nepacēla galvu augšā un nepaskatījās. Visiem bija dvieļi pāri galvai, un neviens vārds neizskanēja. Tā ir briesmīga sajūta.

– Vai zaudējumu mazliet jau esi piemirsis?

– Tas paliek atmiņā uz visu dzīvi. Ja nekad kausu nevinnēsi. Cenšos par to nedomāt. Tagad trenējos, un galvā ir citas lietas. Sākumā jādabū darbs. Un fiziski jāsagatavojas tā, lai varu izturēt.

– Varbūt tev jāiet mācībā pie Laura Dārziņa, lai apmāca pabeigt uzbrukumu.

– Varbūt. Bet Lauris jau aizbraucis, un privātstundas šovasar vairs neiznāks.

– Cik daudz tev vasarā iznāca laika bez sporta?

– Divarpus nedēļas. Bez ledus un bez trenažieru zāles.

– Bet ar golfa nūju.

– Tas nav fiziski grūts sporta veids, vairāk morāli un tehniski grūts. Nu jau otro nedēļu esmu pie nopietnākiem dzelžiem.

– Kam tu gatavojies? Soču olimpiskajām spēlēm?

– (Nopūšas.) Gatavojos jaunai sezonai. Kur tā būs, to vēl nezinu. Cerams, ka kaut kur jau darbu dabūšu. Jāgatavojas. Ja nedabūšu darbu, būšu vismaz pats priekš sevis pastrādājis...

– Tāda varbūtība laikam ir stipri maza!

– Gan jau kāda komandiņa atradīsies. Pasaulē hokeja komandu ir daudz. Pagaidām par karjeras beigšanu neesmu domājis.

– Tev vajag vienvirziena līgumu NHL?

– Tas ir tas, ko tagad aģents strādā. Par neko citu neesmu domājis. Ceru, un it kā vajadzētu būt. Tā vismaz aģents saka, bet dzīvē gadās visādi. Ticība iekšā man ir. Ja viss iet no rokas, ticība ir lielāka. Ja sezonas sākums ir briesmīgs, ticība zūd. Reti kuram spēlētājam tā visu laiku ir vienāda. Tagad galvenais ir darīt.

– Man jāsaka laikam tā: es nākamajā sezonā tevi negribu redzēt Eiropā!

– Paldies. Tas būtu ļoti labi. **SA**

BEZ BAILĒM pirms otrās sezonas

MIĶELIS OSIS

Svētdienas vakarā ar spēli Gelzenkirhenē pret pērnās sezonas ceturto stiprāko Vācijas vienību «Schalke 04» mūsu futbolists Artjoms Rudņevs sāks savu otro sezonu bundeslīgā. Par spīti debijas sezonā gūtajiem 12 vārtiem, daugavpilietis vasaras sagatavošanās posmā jau atkal tika kritizēts un «Hamburger SV» joprojām nopietni apsver iespēju futbolistu pārdot. Tomēr neizskatās, ka Rudņeva augošo pārliecību tas ir ietekmējis.

Cerībā veikt nākamo soli

«Jūtos vēl labāk nekā pirms gada, pārliecība par spēkiem ir augusi,» pirms savas otrās sezonas Vācijas bundeslīgā pauž Latvijas izlases uzbrucējs Artjoms Rudņevs. Tiem, kas aktīvi sekojuši līdzi aktualitātēm starpsezonā, šādi futbolista izteikumi varētu šķist pārsteidzoši. Vasarā tomēr skaļa bija preses kritika par Artjoma nerezultatīvo sniegumu sagatavošanās posmā (vieni vārti 11 spēlēs), HSV galvenais treneris Torstens Finks neslēpa vēlmi piesaistīt komandai papildus augstas klases uzbrucēju, turklāt finansiālo problēmu nomāktais Hamburgas klubs nopietni izskatīja iespēju mūsu futbolistu pārdot. Tomēr Rudņevs nedomā par atkāpšanās ceļu un iespējamajiem attaisnojumiem, bet gan norāda, ka nekas nestāv ceļā mērķim pārspēt pērnajā sezonā iespēto. «Pēc pagājušajā sezonā iespētā vēlos veikt nākamo soli, un konkurence mani netraucē,» pārliecināts ir 25 gadus vecais uzbrucējs.

Lai arī aizvadītajā sezonā Rudņevs ar 12 gūtajiem vārtiem bija rezultatīvākais spēlētājs komandā (tikpat precīzu trāpījumu Hamburgā bija arī korejietim Sonam, kurš nu pārdots Lēverkūzenes «Bayer 04») un iespraucās arī bundeslīgas «bombardieru» desmitniekā, HSV galvenais treneris Torstens Finks netieši norādījis, ka viņa gaumē Latvijas futbolista spēle īsti nav. Vācu speciālistam pa prātam taktiskajā izvietojumā ar vienu uzbrucēju priekšējā līnijā būtu fiziski spēcīgs un tehnisks spēlētājs, kurš piespēles «otrajā stāvā» varētu apstrādāt un atspēlēt pussargiem. Rudņevs, kurš visā bundeslīgā pērn bija otrs

neprecīzākais piespēlētājs (37,1% Artjoma piespēļu adresātu nesasniedza), šādam uzbrucēja profilam īsti neatbilst. Turklāt Finks sarunās ar žurnālistiem licis noprast, ka diži uzlabojamas Rudņeva tehniskās prasmes vairs neesot, taču Artjoms par to īpaši nebēdā: «Esmu par to dzirdējis un šo kritiku pieņemu, taču manas domas tas nemaina. Būsim godīgi – svarīgākais faniem, klubam un man pašam ir gūtie vārti, vai ne? Un, ja tos gūšu, laimīgi būs visi.»

Glāzgovas «Celtic» piedāvājums neinteresē

Vasaras sagatavošanās posma laikā ne viss griezās ap HSV klibojošo uzbrukumu un Rudņevu. Klubs pēc pagājušās sezonas beigām pateica paldies dāņu sporta direktoram Frankam Arnesenam, kuram bija vislielākie nopelni Rudņeva piesaistīšanā pirms gada. Arnesena vietā nācis Olivers Kroicers, kurš kopā ar Finku, par spīti nelielajiem finansiālajiem resursiem, čakli būvējis jaunās sezonas modeli. Trenera vēlme bija pastiprināt visas līnijas, izņemot vārtsarga posteni, kur neapšaubāms pirmais numurs ir Renē Adlers. Aizsardzībā klāt nākuši Johans Džurū no «Arsenal» un Lase Sobiehs no Dortmundes «Borussia», bet komandu pametis Džefrijs Bruma. Iespējams, ka līdz augusta beigām HSV atstās vēl kāds centra aizsargs, bet Finks vēl cer uz kāda atbilstoša malējā aizsarga atrašanu. Pussargu līniju pastiprinājis talantīgais turks Hakans Kalhonoglu («Karlsruher»), savukārt uzbrukumā, iespējams, komplektācija vēl nav beigusies. Proti, HSV par 10 miljoniem eiro Lēverkūzenei pārdeva korejieti Hinminu Sonu, kā arī lauza līgumu ar zviedru Markusu Bergu. Viņu vietā pagaidām pievienojies kamerūnietis Žaks Zuā no «Basel», kurš pērn Šveicē gan guva nieka vienus vārtus 24 mačos. Zuā piemīt laba bumbas kontrole, taču viņa vārtu apdraudēšanas prasmes ir visai pavājas. Arī tas ir viens no iemesliem, kāpēc HSV vadība nevēlas sākt jauno sezonu tikai ar vienu vienīgu tipisku centra uzbrucēju Rudņevu, kurš par papildu konkurentu nemaz nebēdātu: «Ja ieradīsies jauns uzbrucējs, labāk būs arī man. Lielāka konkurence man palīdzēs kļūt stiprākam. Un tad treniņos redzēsim, kurš ir labāks. Tas tad arī spēlēs. Punkts.»

VIEDOKLIS

Kajs Šillers,
Hamburger Abendblatt **žurnālists:**
«Tā kā Rudņevam savai spēlei vajag pārliecību, šobrīd viņam nav viegli. Artjoms pats saka, ka vēlas gūt vairāk vārtu nekā pērn. Man īsti neticas, ka tas izdosies. Domāju, ka Hamburgā visi būtu apmierināti, ja beigās Rudņevs atkal gūtu vismaz desmit vārtu. Taču viņam jāturpina attīstīties tehniski un taktiski, lai vispār tiktu pie iespējas. Ja tas notiks, tad viņš savu iespēju izmantos, ko parādīja jau pagājušajā sezonā.»

Ilgu laiku Hamburga cerēja uz paragvajieša Rokes Santakrusa piekrišanu, taču šis futbolists izvēlējās palikt spāņu «Malaga». Šobrīd aktuāla ir horvāta Nikicas Jelaviča («Everton») iegāde, taču tad HSV nāktos patukšot maciņu par septiņiem miljoniem eiro. Izsviest tādu naudu parādu nomāktais klubs atļauties īsti nevar, tāpēc tiek meklēti citi risinājumi. Viens no tādiem bija tieši Rudņeva pārdošana. «Ja mēs pārdotu Rudņevu, ko patiesībā nevēlamies, tad vajadzētu vietā atrast simtprocentīgu aizvietotāju,» uzskata Finks. Pēc viņa domām, Jelavičs tāds patiešām būtu, taču vēl jāņem vērā arī paša Rudņeva vēlmes. Bez viņa un aģenta piekrišanas neviens darījums cauri neies. Un Rudņevs šajā sakarā izteicies pietiekami skaidri: «Es neierados Hamburgā, lai pēc gada dotos prom. Vēlos «izsisties» bundeslīgā!»

Tikpat nepārprotami Artjoms licis noprast, ka mūsu futbolista pakalpojumos ieinteresētais Glāzgovas «Celtic» var «iet bekot»: «Kāpēc gan lai es Vācijas bundeslīgu mainītu pret Skotiju? Nekādā gadījumā!» Konkrētas sarunas ar Rudņeva aģentu gan skotiem aiztaupīja ne tikai kategoriskais uzbrucēja atteikums. Arī «Celtic» piedāvājums Hamburgai trīs miljonu eiro apmērā vāciešiem licis pasmīnēt. Galu galā pirms gada HSV par Rudņevu Poznaņas «Lech» pārskaitīja 3,5 miljonus eiro, bet pērnajā sezonā Latvijas izlases futbolists savu cenu ir pacēlis. Tāpēc cenai vajadzētu būt vismaz pieciem miljoniem eiro, lai Hamburga par iespējamo darījumu sāktu runāt. Transfēru logs gan būs vaļā līdz augusta beigām, un nevar izslēgt, ka neveiksmīga sezonas starta gadījumā runas par iespējamo pārdošanu vēl būs dzirdamas. Piemēram, pirms nedēļas kļuva zināms par Anglijas premjerlīgas kluba «Stoke City» interesi.

Van der Vārts salīdzina Rudņevu ar spoku

Pret kluba maiņu ir ne tikai pats Rudņevs, bet arī HSV fani, kas cer, ka klubam pietiks prāta paturēt vismaz vienu no diviem spēlētājiem, kurš pērn pārsniedza desmit gūto vārtu atzīmi. Tā kā pat HSV vadība ar izteikumiem presē šovasar nerūpējās, lai Artjoma pozīcijas klubā stiprinātu, līdzjutēji pārbaudes mačā pret Milānas «Inter» savu atbalstu apliecināja ne pirmoreiz. Fanu vērtējumā Rudņevs pērn bija trešais labākais komandas spēlētājs (aiz Adlera un Sona), un, kad desmitajā pārbaudes mačā šovasar Artjoms beidzot guva vārtus, fani uzbrucēja uzvārdu skandēja tik skaļi un ilgi, ka vietējai presei nācās atzīt – kluba 10. numurs tiešām pilsētā tiek mīlēts. Arī pats Rudņevs pēc spēles bija krietni atvieglots un sev netipiski runīgs intervijās «mix» zonā. «Lēmums, protams, ir trenera ziņā, taču man ir laba sajūta,» izredzes iegūt vietu pamatsastāvā sezonas priekšvakarā vērtē Artjoms.

Kādu pārsteigt gan jaunajā sezonā viņam diezin vai izdosies. Savus plusus un mīnusus bundeslīgas auditorijai Artjoms skaidri parādīja pagājušajā sezonā. Ikviens zina, ka daugavpilietis nav bumbas virtuozs vai filigrānu piespēļu dalītājs – īstā Artjoma kvalitāte jāmeklē soda laukumā, kur viņš guva visus 12 vārtus pērn. HSV kapteinis holandietis Rafaels van der Vārts mūsu futbolistu raksturojis šādi: «Rūdijs [Artjoma iesauka Hamburgā – M. O.] ir uzbrukuma spoks. Viņu ilgi nevar redzēt, bet tad viņš uzrodas un «aizsit» pretinieku prom. Tā ir klase.»

Par spīti tam, ka komandas sastāvu augstas kvalitātes futbolisti nav papildinājuši, HSV sporta direktors Kroicers atklājis, ka kluba mērķis ir sezonu noslēgt tabulas labāko sešniekā, tādējādi kvalificējoties dalībai UEFA Eiropas līgā. Obligāts uzdevums gan tas neesot. Bet cik augstu latiņu sev uzlicis Rudņevs? «Pirms pagājušās sezonas mans mērķis bija gūt tieši 12 vārtu. Tagad man ir jauns plāns, ko gan neatklāšu. Vēlos spert nākamo soli un varu pateikt tikai to, ka ar 12 vārtiem man vairs nebūs gana! Vēlos kādreiz būt topa uzbrucēju lokā. Augsti mērķi var tikai papildus motivēt!» **SA**

«Tagad man ir jauns plāns, ko gan neatklāšu. Vēlos spert nākamo soli un varu pateikt tikai to, ka ar 12 vārtiem man vairs nebūs gana! Vēlos kādreiz būt topa uzbrucēju lokā. Augsti mērķi var tikai papildus motivēt.»

SAKĀVE

RAIMONDS RUDZĀTS

«Mēs esam pelnījuši brāzienu...» tiešs ir Ivo Lakučs (attēlā). Viņa vadītā Latvijas BMX riteņbraucēju izlase viņnedēļ atgriezās no pasaules čempionāta, kuru pats Lakučs sauc par sliktāko, kāds latviešiem ir bijis. No trim mūsu braucējiem elitē tā arī neviens nepārvarēja pat 1/4 fināla barjeru, tostarp arī divkārtējais olimpiskais čempions Māris Štrombergs. Galveno treneri visvairāk sanikno nevis vājie rezultāti, bet gan sportistu attieksme. It sevišķi tas attiecas uz divkārtējo olimpisko čempionu...

Trase uzdzen bailes

Šogad pasaules čempionāts notika Jaunzēlandē, kam par godu bija uzbūvēta jauna trase. Lai arī Lakučs sagatavošanās plānus bija sastādījis, rēķinoties ar to, ka darīšana būs ar mazu trasi, klātienē redzētais pārspēja visas «cerības». «Mēs bijām gatavojušies mazai trasei, jo pērn Birmingemā arī bija supermaza trase. Bet, kad ieraudzījām šo trasi, tā bija vēl mazāka! Visas tās spēcīgās puses, kas bija mūsu sportistiem, tur izmantot nevarēja,» stāsta Lakučs. «Pirmā virāža bija tik saspiesta, ka visiem mūsējiem bija astes starp kājām. Nu, nevarēja, nevarēja noskaņoties, jo bija bail! Bail, jo bija daudz smagu kritienu. Mūsējie netika ar to galā – netika, jo esam izredzētie.»

Par izredzētajiem Lakučs sauc visu Latvijas BMX sabiedrību, jo ne visiem ir lemts, dots un iespējams ar šādu sporta veidu nodarboties – jāstrādā ar to materiālu, kas ir. «Mēs, BMX sabiedrība, esam izredzēta publika. Mūsu nav daudz , esam tie, kas esam. Katrs ar savām īpašībām – savām spēcīgajām, savām vājajām pusēm,»

skaidro Lakučs. Un starp vājajām pusēm šoreiz nespēja noskaņoties sezonas atbildīgākajam startam visnotaļ ekstrēmos apstākļos. Lakučs saka, ka, ierodoties sacensību norises vietā, viņš jau uzreiz ir sapratis, ka abi viņa audzēkņi – Štrombergs un Veide – neko sevišķu šeit neparādīs. Lai arī bija izstrādātas vairākas taktikas braucieniem, arī tās panākumus šoreiz nenesa. «Diemžēl neviena no mūsu taktikām nerealizējās. Mankum bija taktika pagaidīt, kad visi «noveļas», taču tā braucienos ne reizi nerealizējās. Māris atkal uzreiz pateica, ka šī nav viņa trase, viņam ir bail,» stāsta Lakučs.

Ikdienā individuāli strādājošais Toms Mankus sāka viscerīgāk, taču arī apstājās 1/4 finālā. Fons sacensībām Jaunzēlandē bijis iespaidīgs. Jau pirmajā ceturtdaļfinālā divi galvenie favorīti Konorss un Vilabijs sarīkoja tik masveidīgu kritienu, ka braucienā uzvarēja sportists, kurš no starta aizbrauca pēdējais. «Vienaldzīgo nebija – katrā braucienā kāds krita. Treneri sēdēja, aizklājuši acis. Iedomājies – visu gadu trenējies pasaules čempionātam, kas beidzas ar kritienu jau pēc divām sekundēm.» Ivo Lakučs stāsta, ka gatavošanās pasaules čempionātam noritējusi pēc plāna, fiziskie rādītāji arī sasnieguši plānotās atzīmes. Taču specifiskajā trasē priekšrocības bija tiem, kas prata sevi startiem noskaņot – latviešu starp viņiem neesot bijis. «Pirmo reizi finālā bija pārstāvētas astoņas dažādas valstis. Ja paskatās tos uzvārdus, tad daži tur ir tādi, kurus galīgi finālā neviens negaidīja.»

Treimaņa taktiskajiem manevriem, otro vietu tajā posmā izcīnīja Veide. «Tobrīd bijām tādā virsotnē, bet pēc tam – tikai lejā un lejā. Tas ir sports – mums ir jāpieņem sava sakāve,» atzīst Lakučs.

Treimanis savainojumu guva Eiropas čempionāta noslēdzošajā posmā dienu vēlāk, kad neko vairs viņam nevajadzēja. Iespējams, tas lika zaudēt modrību un finālbraucienā piedzīvot smagu kritienu – kā vērtē Lakučs, Treimanim neraksturīgu kritienu. Proti, nīderlandiešu braucēja agresīvā darbība izprovocēja Treimaņa kritienu, kura rezultātā Edžus ar savu elkoni pats sev iesita pa liesu un – nonāca slimnīcā. Lakučs savulaik ir pieredzējis analogu savainojumu un paredz, ka savi trīs mēneši paies, līdz varēs sākt atkal ar pilnu sparu trenēties.

Pirms Londonas spēlēm sev neraksturīgu un smagu kritienu pieredzēja Māris Štrombergs, kura sekas iecirta robu Štromberga psiholoģiskajā sagatavotībā, tāpēc Lakučam nācās krietni nopūlēties, lai arī otrais olimpiskais zelts nonāktu pie Useina Bolta uz riteņa. Ar Treimani būšot citādi: «Es zinu, ka Edžus reaģēs citādi – viņš celsies un brauks. Ar viņu nebūs tik daudz jāauklējas, jo viņš ir tāds «cietāks rieksts». Ja godīgi, viņš pats ir priecīgs par to, ka beidzot var atpūsties, jo viņš sešus gadus no vietas bija startējis. Viņš ir tāds Kārļa Skrastiņa tips, kas startē, neraugoties ne uz ko. Zinu, ka pēc tāda kritiena olimpiādē, kāds bija Edžum, ne Māris, ne Rihards nebūtu piecēlušies un braukuši nākamajā dienā,» Treimaņa cīnītāja raksturu atzīmē treneris.

Tieši tāpēc vēl jo vairāk žēl, ka Treimanim pasaules čempionāts gāja secen, jo viņa teicamā fiziskā forma komplektā ar svaigi iegūto pārliecību un cīnītāja īpašībām varēja atnest finālu kā minimums, ja ne pat kādu cēlmetālu. «Pasaules čempionāts – zinu, ka tā būtu bijusi Treimaņa trase. Viņš ir tāds dullāks, īsts cīnītājs. Rezultāti pirms pasaules čempionāta rādīja, ka Edžus mums ir neformālais līderis. Lai arī Māris bija uzvarējis Eiropas čempionātā, mazliet atpūties un fiziski jutās vislabāk no visiem (kontroltestu rezultāti bija labāki nekā pirms Londonas olimpiādes), tomēr Edžus bija mūsu līderis, tas ir jāatzīst. To es arī teicu sportistiem – mūsu līderis ir kritis. Visi to arī saprata, jo viņš bija labi ieskrējies.»

Lakučs paredz, ka Treimanis ātri atgūs savu sportisko formu, jo fiziskā bāze esot laba, taču šo pasaules čempionātu viņš gan nekad neatgūs, un par to – žēl. «Man visvairāk bija žēl par to, ka viņš bija sasniedzis tādu līmeni, bet nevarēja to nodemonstrēt pasaules čempionātā. Iepriekš viņam trūka tikai pārliecības, pārējais viņam visu laiku ir bijis. Viņam beidzot bija pārliecība, ka viņš ir uzvarētājs,» nožēlu pauž Lakučs.

Štrombergs snauž. Vai piecelsies?

Kamēr izlases līderim bija gultas režīms Beļģijā, tikmēr starp pārējiem trim aizstājējs neuzradās. Vēl vasaras sākumā Māris Štrombergs «SA» klāstīja, ka viņa sezonas galvenās sacensības būs tieši pasaules čempionāts, uz kuru viņš dosies ar ierasto mērķi – visaugstāko. Lakučs tagad par šādu apņēmību vien pasmejas. «Mums ar Māri bija mazliet skarbākas savstarpējās attiecības tikai tāpēc, ka nejutu, ka viņš brauc uz pasaules čempionātu. Viņš bija spēcīgs, bet iekšēji, zinot viņu visus šos gadus, man nebija pārliecības, ka viņš tur grib aizbraukt un uzvarēt,» savos novērojumos dalās Latvijas izlases galvenais treneris. Lai palīdzētu Štrombergam veikt pēdējos sagatavošanās darbus pirms pasaules čempionāta, Lakučs Māri apciemoja

«Pirmā virāža bija tik saspiesta, ka visiem mūsējiem bija astes starp kājām. Nu, nevarēja, nevarēja noskaņoties, jo bija bail! Bail, jo bija daudz smagu kritienu. Mūsējie netika ar to galā – netika, jo esam izredzētie.»

Kad līderis ir kritis...

Pasaules čempionātā Latviju nepārstāvēja Edžus Treimanis, kuram dalību liedza savainojums. «Visu šo iespaidu paspilgtināja Treimaņa kritiens Beļģijā. Bijām pirms pasaules čempionāta pie viņa slimnīcā. Viņa savainojums ir nopietns – bija divas nedēļas jāguļ slimnīcā,» pārējo braucēju nedienas pasaules čempionātā ar Treimaņa nedienām Eiropas čempionāta pēdējā braucienā sasaista Lakučs. Dienu pirms kritiena Treimanis teicamā stilā uzvarēja un nodrošināja sev sudrabu Eiropā. Lakučs saka, ka Treimaņa sniegumu pirmās dienas finālbraucienā sauc par augstāko pilotāžu un skaistāko braucienu, kādu redzējis, tāpēc treniņos to rādīs visiem jaunajiem BMX riteņbraucējiem. Pateicoties ASV nedēļu pirms pasaules čempionāta, taču iekšējās sajūtas, kurām treneris ļoti uzticoties, teikušas priekšā – te vairs neko saglābt nevarēs... «Es līdz šim domāju, ka viņš ir profesionālis. Nedēļu pirms pasaules čempionāta satikos ar viņu ASV. Man uzreiz radās iespaids, ka nekādi viņam nebūs zelts. Tas mani arī nedaudz saniknoja.»

Šogad Mārim tika dota tik liela brīvība kā nekad iepriekš, un tagad Lakučs atzīst – tā bija kļūda. «Tas bija mājas darbs, kas viņam bija jāizdara. Man vienalga, kā viņš jutās pēc olimpiādes, Eiropas pēdējo kārto viņš nebrauca – viņam bija sešas nedēļas laika, lai savāktos. Viņš nekur nelidoja, es pat atļāvu, precīzāk – liku, viņam izlaist vienas sacensības Amerikā tikai tāpēc, lai viņam atnāktu atpakaļ gribēša-

na braukt ar riteni. Lai viņš uz pasaules čempionātu ierastos ar domu: nu, vismaz vienas sacensības gadā ir jānobrauc, un es braukšu! Viņš to neizdarīja,» Lakučs ir vīlies.

Ivo atzīst, ka neliela konflikta situācija ar savu titulētāko audzēkni ir izcēlusies jau sezonas laikā pēc EČ posma Zviedrijā – pirmā, kur Māris šosezon neuzvarēja (vēlāk sekoja divas otrās vietas Rīgā, taču Eiropas čempiona tituls šā vai tā tika izcīnīts). Pirms katra starta treneris ar saviem audzēkņiem apspriež celiņu izvēli, taktiku brauciena laikā, lai visi letiņi, kas ir uz starta, pievāktu visas balvas. Kā atminas Ivo, tā esot bijusi pirmā reize visā karjerā, kad Štrombergs ar savu izvēli ir «nopeldējis». «Mums jau domstarpības sākās pēc Zviedrijas etapa, kad viņš pirmo reizi palika otrais Eiropas čempionāta posmā šosezon. Turklāt vēl izčakarēja Veidi. Māris gāja uz finālu, es prasu: «Kurš celiņš?» Viņam bija otrā izvēle, taču to jau es zinu un pat neceru, ka viņš kādreiz izvēlēsies otro. Viņš saka: «Kaut kāds sestais...» Prasu kāpēc, viņš atbild, ka nezina. Es teicu, lai ņem labāk septīto vai astoto, jo, paņemot sesto, viņš Rihardu iztraucēs, kuram ir piektais, tāpēc teicu, lai labāk ņem celiņu ārpusē. Viņš teica, ka saprata, aizgāja un... paņēma sesto.» Rezultātā – pats otrais, Veide – peletona aizmugurē... «Tad jau es viņam teicu: «Negribi tu braukt, vismaz netraucē citiem!»»

Kaut arī mēs neviens nezinām, ko tas nozīmē – būt divkārtējam olimpiskajam čempionam, Māra nostāja, ko viņš šogad pauda arī intervijā «SA» par atelpas sezonu, ar prātu šķiet loģiska un saprotama, jo neviens nav robots – pat ne Štrombergs. Lakučs gan piebilst, ka arī atelpai ir jābūt samērīgai un to Štrombergs šosezon ir sajutis, taču – nevajagot arī pārspīlēt. «Ja tu esi čempions un neesi medaļu nopircis tirgū, tad pašam ir jāprot tikt galā ar sevi. Ja pats negribi ar to tikt galā, tad, atvaino – jāiet strādāt!» Viņu visvairāk neapmierina attieksme, jo testi ir parādījuši – fiziski Māris ir spēcīgs, tur nekādu problēmu, nekādas lejupslīdes. «Ja mēs sākam filozofēt, tad – ko viņš tādu ir izdarījis, lai viņam būtu grūti? Desmit tonnu pārkrāmējis no punkta A uz punktu B?! Viņš ir tikai olimpiādi vinnējis. Kas tas ir? Bez ārējā veidola, mediju uzmanības un savā galvā uzstādītām virsotnēm tās ir tādas pašas sacensības kā citas. Nu, nevar būt viņam nekāds nogurums! Testi to parāda, ka fiziski nekādu problēmu nav, viss ir šeit!» Ivo liek pirkstu pie pieres. «Viņš pats sev to ir iestāstījis – ka ir vinnējis zelta medaļu, tā, lūk, ir vērtība un nu viņš ir pelnījis atpūsties. Jebkurš uzņēmējs, nopelnot pirmo miljonu, iet pēc otrā, trešā, desmitā,» aktīvi žestikulējot, stāsta Lakučs.

«Ja es būtu redzējis, ka Konorss un Vilabijs nokrīt pirmajā braucienā, tad nodomātu – tā ir mana diena, divi titula pretendenti jau ir ārā!» uz neizmantotajām iespējām pasaules čempionātā uzmanību vērš Lakučs. «Ja nevar sarunāt ar labu, tad būs jāpieņem kādi mēri. Zinu, ka viņa vecumā vairs nedrīkst tā atlaist, jo nav tā, kā viņam liekas, ka vienā brīdī varēs pateikt – no nākamās nedēļas metīšu nost svaru un smēķēšanu,» ironizē Lakučs. Treneris tic, ka Mārim Štrombergam esot pa spēkam arī trešais olimpiskais zelts, neskatoties uz vecumu un visu pārējo. Gadu gaitā treniņu process nav bijis akli virzīts uz olimpiādi ar domu «tagad vai nekad», saka Ivo, jo pats 29 gados vairs nav varējis būt tik ātrs, cik gribētu, tāpēc, trenējot nākamo paaudzi, ir atstājis rezerves visiem, tostarp arī Štrombergam. «Rio olimpiāde – tā gan viņam būs «tagad vai nekad», bet pagaidām viņš ne tuvu vēl nav izspiests kā citrons,» vērtē Lakučs un piebilst: «Kādam tas var patikt vai nepatikt, bet viens ir skaidrs – Māris ir BMX riteņbraukšanas ģēnijs, otra tāda pasaulē nav!» Ivo saka, ka no šīs situācijas var paņemt arī pozitīvo – proti, nevajadzētu vairs būt problēmām ar Štromberga noskaņošanu darbam. «Viss ir Māra rokās. Skaidrs, ka nevar katru gadu mākslīgi viņu noskaņot. Šis bija dabiskais gads – re, arī rezultāts...» Tāpat skaidrs esot arī tas, ka vienam pašam ļaut ziemā trenēties – kā to šogad pirmo reizi treneris atļāvis – arī vairs nevarēs. Tas atkal paverot nākamo jautājumu – kurš pie kura ziemā brauks?

Ja vēlamies saskatīt pozitīvo, tad labā ziņa – Štrombergam pulveris vēl ir sauss. Šo sezonu čempions aizvadīja pusaizmidzis, par ko nu ir saņēmis trenera brāzienu un modinātāja signālu sev pašam, ka laiks celties. Jautājums – kā viņš reaģēs? Nospiedīs, izkāps no gultas un dosies uz treniņu, vai arī – no-

SA+ www.sportacentrs.com

spiedīs un... iesnaudīsies vēlreiz. Tā lidmašīnu uz Rio var arī nokavēt.

Burkāna vietā pātaga

Šogad uz pasaules čempionātu Latvijas delegācija devās ārkārtīgi smalki bruņota ar visu nepieciešamo, par ko atzinīgus vārdus pelnījusi Latvijas Riteņbraukšanas federācija. Tas gan acīmredzot sevišķi par labu nenāca. «Mēs nodrošinājām visu tik profesionāli kā nekad iepriekš. Es nezinu, ko viņiem vēl vairāk vajag. Mēs viņus vedām «biznesa klasē» – ne jau klasiskajā izpratnē, bet tādā, ka bija mehāniķis, fizioterapeits, es. Viņiem viss bija – lai ko vajadzētu, viss bija nopirkts. LRF visu paveica, bet, kad viss no malas ir izdarīts un ir jārāda rezultāti, tad atkal nav labi. Kad sakām, ka mums no malas nekā nav, federācija mums nepalīdz, tad atkal ir rezultāti,» paradoksu iezīmē Lakučs.

Sportā ne vienmēr viss izdodas, it sevišķi jau BMX, kur sadursmes ir ikdiena, bet Jaunzēlandē tās vispār bija sacensību priekšplānā. Treneri Lakuču tik daudz neuztrauktu sliktie rezultāti, ja vien cēloņi būtu citi. «Mani visvairāk sadusmo attieksme. Es neko neteiktu, ja redzētu, ka čaļi ir ar pilnu atdevi cīnījušies, atdevuši trasē visu, un tad kaut kas nebūtu sanācis. Nevis – man bail, man bail!» Uz šāda fona savu lielo iespēju sagaidīja varbūt ne paši meistarīgākie, taču drosmīgākie braucēji. «Iekšējais mikroklimats komandā mums tagad ir skarbs, jo nav piedodams tas, ko es redzēju Jaunzēlandē. Bailes? Ja tu esi sportists, kurš ir parakstījies šim sporta veidam, un zini, ka kritieni var notikt, tad ar to ir jāsadzīvo. Bija redzams, ka daudziem braucējiem baiļu nebija, viņiem bija vienalga – viņi brauca, un tāpēc arī finālā tika tādi, kam tur normāli nevajadzētu būt.»

Dienu pēc neveiksmīgā pasaules čempionāta latviešu delegācija jau bija Amerikā, no kurienes tad arī lidoja uz Latviju. Taču vispirms Māra Štromberga mājās tika sasaukta pēdējā laika nopietnākā sapulce. «Es teicu, ka, lai vai kā, šis ir sliktākais pasaules čempionāts, ko esam aizvadījuši. Patiesībā – tikai divi latvieši jebkad ir tikuši pasaules čempionāta finālā – es un Māris. Vispār jau Māris ar savu sniegumu visiem ir aizmālējis acis, jo pārējie jau līdz finālam nemaz netiek, tas patspat Treimanis ir beidzis sacensības jau pēc 1/4 fināla, kaut gan ir varējis labāk. Skarbais jau ir izteikts – redzēsim, ko tas būs ietekmējis. Tagad ir pārdomu periods,» norāda Lakučs. Starp rindām ir salasāms (un gan jau arī sportistiem tika tieši pateikts) tas, ka, ja Jaunzēlandē redzētais vēl atkārtosies, nopelniem bagātais treneris varētu paiet arī malā. «Es viņiem saku – es neesmu akadēmiskais treneris, esmu cita tipa treneris. Ja šāds rezultāts mums bija, tātad neesam kārtīgi kaut ko izdarījuši un labākus rezultātus nopelnījuši, bet, lai to izdarītu, mums ir daudz vairāk jāstrādā. Man ir svarīgs viss kopums, arī attieksme. Ja tā nemainīsies, tad skatīsimies, kas notiks tālāk. Tagad arī sportistiem prasu, kādi ir viņu mērķi, jo tas, ko es no viņiem gribu, ne vienmēr sakrīt ar viņu mērķiem. Līdz šim ir sakritis, bet šogad izskatās, ka nesakrīt. Es teicu – atklāti vajag runāt. Ja negrib, tad nebraucam uz pasaules čempionātu, es taču neesmu nekāds tūrists, kurš dodas uz otru pasaules malu, lai skatītos, kā mēs zaudējam.»

Dažreiz sportā ir jāpakāpjas kāds solītis atpakaļ, lai pēc tam paspertu divus uz priekšu. Aizvadītais čempionāts noteikti bija vērtīgs gan Lakučam kā trenerim, kurš neliekuļo – acīmredzot arī pats ir pieļāvis kļūdas, gan sportistiem, kas izgāja uz starta. Pārmaiņām esot jābūt, un vispirms – attieksmē. «Ar šo pasaules čempionātu mēs nošāvām galīgi garām. Tā bija mūsu sakāve... Kārtējā. Tas jāatzīst. Būs jāpieņem mēri, kaut kas no «biznesa klases» obligāti jānogriež. Un turpmāk es gribēšu skaidri dzirdēt viņu mērķus un apņemšanos, nevis to, ko es gribu sasniegt. Pagaidām izskatās, ka man tas rezultāts ir svarīgāks bijis nekā viņiem pašiem. Tas attiecas ne tikai uz Māri, bet arī visiem pārējiem,» apņēmības pilns strādāt ar jaunu sparu un iet pretī jaunām uzvarām ir Ivo Lakučs, Latvijas BMX izlases galvenais treneris. **SA**

«Mums ar Māri bija mazliet skarbākas savstarpējās attiecības tikai tāpēc, ka nejutu, ka viņš brauc uz pasaules čempionātu. Viņš bija spēcīgs, bet iekšēji, zinot viņu visus šos gadus, man nebija pārliecības, ka viņš tur grib aizbraukt un uzvarēt.»

↖ Edžus Treimanis bija ļoti labā sportiskajā formā, taču gūtais savainojums liedza viņam dalību pasaules čempionātā.

Vēl pavisam nesen tepat Mežaparkā Māris Štrombergs priecājās par uzvaru EČ posmā, bet psaules čempionāts bija viena vienīga vilšanās. ↗

JĒKABSONS boksa

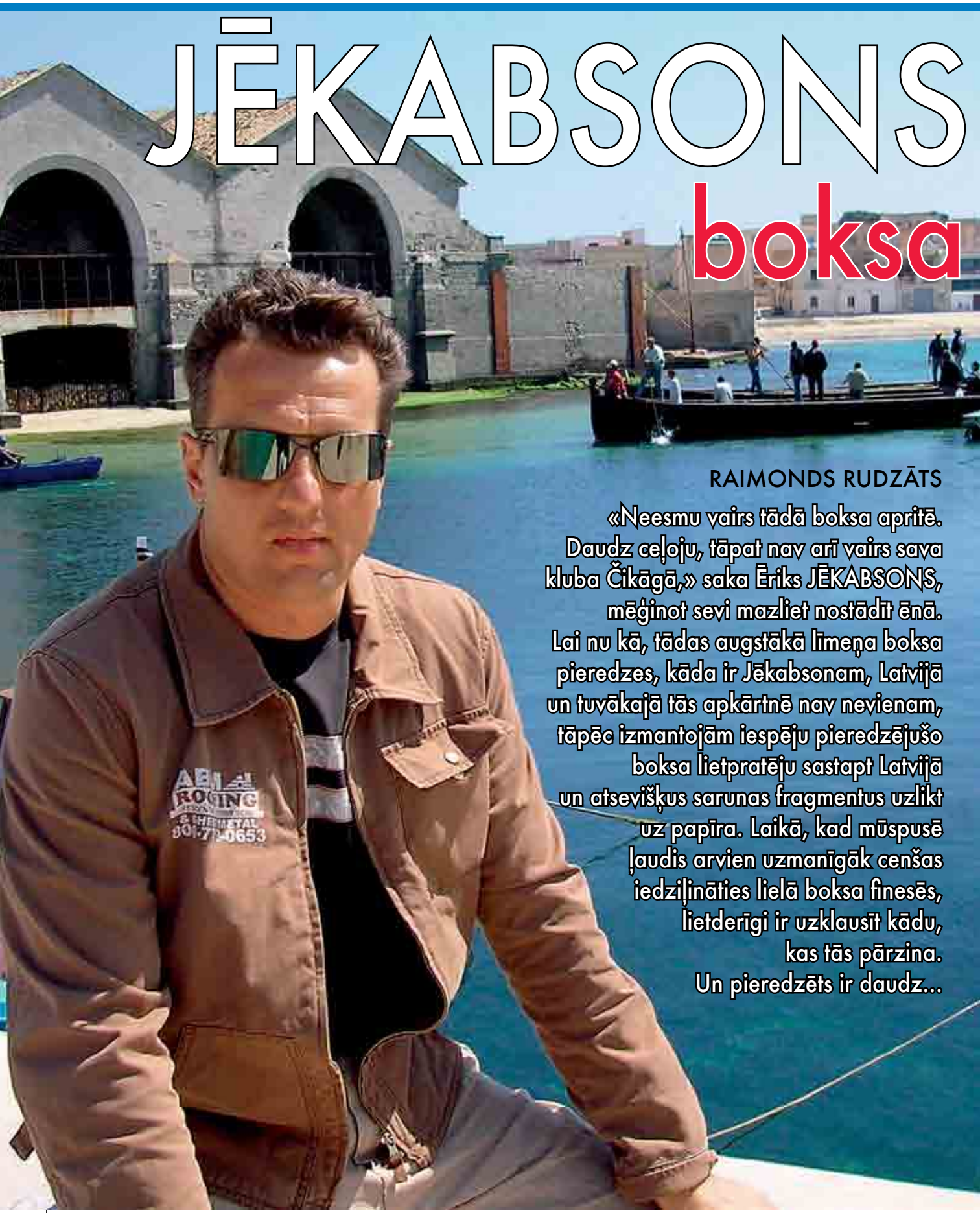

RAIMONDS RUDZĀTS

«Neesmu vairs tādā boksa apritē. Daudz ceļoju, tāpat nav arī vairs sava kluba Čikāgā,» saka Ēriks JĒKABSONS, mēģinot sevi mazliet nostādīt ēnā. Lai nu kā, tādas augstākā līmeņa boksa pieredzes, kāda ir Jēkabsonam, Latvijā un tuvākajā tās apkārtnē nav nevienam, tāpēc izmantojām iespēju pieredzējušo boksa lietpratēju sastapt Latvijā un atsevišķus sarunas fragmentus uzlikt uz papīra. Laikā, kad mūspusē ļaudis arvien uzmanīgāk cenšas iedziļināties lielā boksa finesēs, lietderīgi ir uzklausīt kādu, kas tās pārzina. Un pieredzēts ir daudz...

TIC atdzimšanai Latvijā

– Pie mums mainījies ir tas, ka ir parādījies viens spēcīgs pašmāju bokseris. Taču tas ir mainījis Latvijas sporta virtuvi – kad Mairis cīnījās Rīgā ar Deniju Viljamsu, no kura gan pāri vairs bija palicis tikai vārds, «Arēna Rīga» bija pilna. Kā tu vērtē to, ka arī Latvijā bokss var būt starp populārajiem sporta veidiem, kas nebūtu iedomājams kaut vai pirms diviem gadiem?

– Es domāju, tas ir ļoti pozitīvi. Tāpat kā visos sporta veidos, arī boksā ir svarīgi, lai būtu kāda spilgta zvaigzne. Tam vienmēr ir sekotāji – līdzjutēji, mediju interese. Visiem patīk uzvaras, panākumi. Mairim varu novēlēt tikai visu to labāko, viņa panākumi zināmā mērā varētu veicināt boksa atdzimšanu Latvijā. Jo īstenībā Latvijā mums ir bijis ļoti daudz labu meistaru, boksa skola mums ir bijusi unikāla. Snaudošais potenciāls vēl joprojām ir, bet acīmredzot, zinot Latvijas Boksa federācijas budžeta problēmas, ir grūti šo sporta veidu padarīt masveidīgu.

– Latvijā jau mēs laikam nevienā sporta veidā nevaram runāt par masveidību – esam pārāk maza valsts. Jācer uz spilgtiem talantiem, tādiem kā Mairis. Cita lieta, ka noteikti tādu talantu ir vēl, bet nav, kas viņus pavirza, lai gan, ja mums ir tas snaudošais potenciāls, kā tu saki, tādiem vajadzētu būt.

– Ir. Es pats esmu sastapis. Ir cilvēki, kas bijuši labi, talantīgi bokseri, bet viņiem nav bijis sponsoru, kas pavirza. Labas treniņnometnes dārgi izmaksā. Padomju laikos bija citādi – bijām amatieri, taču profesionāli trenējāmies, mums maksāja naudu, deva ēšanas talonus. Varēja trenēties bez robežām. Tagad ir grūti, turklāt mums vēl šeit ir postsovjetiskā domāšana. Sporta federācijas gaida, kad valsts dos naudu un atbalstīs viņus. Būtu jau labi, ja valsts tiešām dotu pienācīgi daudz naudas, bet, ja tā nenotiek, tad ir arī pašiem jācīnās. (..) Sponsorus jāprot ieinteresēt. Pat ja dzīvo nabadzībā, ir jābūt savai vīzijai, kā situāciju uzlabot. Ja paši pie tā nestrādā, tad jau no debesīm nekas nenokritīs.

– Kā tu pats atradi boksu savā dzīvē? Domāju, varam teikt, ka tā vienmēr būs liela tavas dzīves sastāvdaļa, kaut arī pats šobrīd esi pagājis malā.

– Bērnībā mēs dzīvojām ļaunuma impērijā Padomju Savienībā. Vienīgais labais šajā ļaunuma impērijā bija sports – valsts nodrošināja visu. Es jau kopš agras bērnības nodarbojos ar sportu – sākumā ar peldēšanu. Tad tēvs, kurš bija grieķu-romiešu cīņas čempions, aizveda mani uz cīņas nodarbībām, kur es trenējos pie Jāņa Zvejnieka un arī leģendārā Alberta Zvejnieka, kurš piedalījās Berlīnes olimpiskajās spēlēs, bija Eiropas čempions grieķu-romiešu un brīvajā cīņā. Pāris gadus tur trenējos, kas man iedeva milzīgu fizisko bāzi. Nonācu boksā, jo man tēvam bija draugi, kas regulāri nāca pie mums uz mājām, – Jānis Lancers, Aloizs Tumiņš, Valdis Šķēle, Aivars Liepiņš. Es, mazais puika, starp šīm boksa leģendām augu. Viņi mani visu laiku kārdināja ar boksu, beigās es pats arī aizgāju. (..) Bokss kā sporta veids, kā filozofija, kā dzīves veids – tie nav tikai panākumi ringā, bokss unikālā veidā transformē personību, atklāj aizvien jaunus apvāršņus. Pat ja neesi bijis nekāds pasaules čempions, ringā pavadītais laiks attīsta morālas īpašības, psiholoģisko noturību. Bokss – tā ir gladiatoru cīņa ringā. Bieži vien nav laika domāt, viss notiek zemapziņā. Slavenais zobena meistars samurajs Majamoto Musaši slavenajā grāmatā «5 apļu grāmata» teica: «Zobens man ir taka, kas ved uz apgaismības ceļu.» Man arī bokss bija instruments, kas veda uz šo ceļu un atklāja jaunus apvāršņus.

– Vienā brīdī padomju cilvēks nonāk ASV. Dzīvošana šeit, tad nonākšana ASV, kur bokss ir ārkārtīgi populārs, – kontrasts noteikti bija milzīgs. Kā tu atceries to laiku?

– Jā, tā bija unikāla pieredze. Man bija divas vietas, kur remdēju savas slāpes un pavadīju brīvo laiku. Viena bija grāmatnīcas, kur bija visu veidu, arī PSRS aizliegtā literatūra. Tā bija paradīze! Es tajā laikā studēju arī teoloģiju Čikāgā. Otra vieta – boksa rings. Es tajā laikā gāju uz jebkuru boksa zāli Čikāgā, apstaigāju gandrīz visas. Vienkārši gāju iekšā

← Bokss nav kautiņš, tur guļošos nesit – tiem padod roku. To zina arī Ēriks Jēkabsons.

Tur bija rakstīts, ka «jauno mācītāju kustība ir izveidojusi slepenu svēto tēvu kaujas grupu», bezmaz vai gatavi veikt valsts apvērsumu, iespaidot cilvēkus ne tikai garīgiem līdzekļiem. Raksts bija satriecoši unikāls, negaidīts PSRS laikos. Tā bilde arī bija efektīga. Šo rakstu, es nepārspīlēju, pārpublicēja visā PSRS. Pat pēc gadiem desmit divdesmit krievu politiķi man nāca klāt un teica, ka atceras to rakstu, daudziem tas pat bija izgriezts un saglabāts. Sak, tur Latvijā ir stipri mācītāji. Tagad par to, protams, var pasmaidīt, bet tad tā bija diezgan drūma lieta, jo daudzi bija nobažījušies par to. «Čeka» tā darīja – viņi kompromitēja un varēja ieslodzīt «psihenē» vai izsūtīt uz Sibīriju, vai kā savādāk represēt. Bet tas bija Gorbačova laiks, viss notika civilizētāk. Man palīdzēja publicitāte. Pēc raksta publicēšanas gāju uz savu Mežaparka baznīciņu, un tur bija pārpildīts. Bija sanācis kārtīgs cilvēku pūlis. Bija ļoti daudz jauniešu, starp viņiem arī 16 gadu vecais Ainārs Šlesers, kas gribēja stāties šajā kaujas grupā, lai aizsargātu baznīcu. (Smaida.) Tad vēl pēc tam bija ASV prezidenta Ronalda Reigana pirmā vizīte Maskavā. Mani savukārt Rīgā intervēja amerikāņu raidsabiedrības, attēloja kā valsts ienaidnieku. «Čekai» tas ļoti nepatika. Man bija dažādi draudi, arī praktiskas konfrontācijas, kas apdraudēja manu un stāvoklī esošās sievas dzīvības, tāpēc mēs nolēmām izbraukt.

– Drīz pēc nonākšanas ASV tu atvēri savu boksa klubu Čikāgā. Lielākai daļai šeit, Latvijā, priekšstats par boksu ir no filmām par Rokiju. Diemžēl, bet tā ir. Tajās filmās, ko mēs redzam, ASV boksa zāles tiek atspoguļotas mazas, noplukušas, askētiskas, kas savā ziņā piešķir tādu romantismu tam visam. Tu vari tagad pastāstīt, kā tas īstenībā izskatās boksa Mekā Amerikā – sporta zāļu, sporta klubu princips?

– Īstenībā – diezgan precīzi. Es Čikāgā savulaik esmu apbraukājis principā visas boksa zāles, lielākā bija «Windy City Gym». Tur ir ļoti daudz Holivudas filmas filmētas, arī «Rokijs». Treneris tur bija Sems Kolona, kura pazīstamākais audzēknis bija Endrū Golota [četras reizes cīnījās par pasaules čempiona jostu supersmagajā svarā – R. R.]. Tur tiešām bija tikai divi ringi. Viss bija tā omulīgi. Koka parketa grīdas, gaiss piesmacis – viss tā kā filmās. Karstums – nenormāls. Jau pirms iesildīšanās biju sasvīdis. Veci maisi, ar skoču un izolācijas lentēm aptīti, daži «dzelži»... Viss tā ļoti primitīvi. Bet tur bija un uzreiz sāku trenēties, kāpu ringā, sparingoju ar vietējiem bokseriem. Man bija vienalga – pat nezināju, kāds kuram līmenis, panākumi. Tas pats bija ne tikai Čikāgā – to pašu darīju arī Kalifornijā. Braukāju pa Ameriku. Līdzīgi darīju arī ar Austrumu cīņu skolām. Dzīvojušam aiz dzelzs priekškara, tā man bija paradīze, leiputrija. Tas bija unikāli!

– Dzīvojot PSRS, bija ievākta informācija par to visu? Kā izdevās to priekšstatu gūt?

– Tas vispār ir apbrīnojami, jo, mucā dzīvojoši, pa spundi pat īsti nebaroti – visas bija ciet –, kaut kādā veidā mēs tās slāpes remdējām. Vienmēr atradās kāds avots, kaut kā mēs pie informācijas tikām. Kādreiz kādu žurnālu kāds atveda. «Black Belt», «Ringside», «The Ring» – es atceros, tie žurnāli bija nodiluši, ar skoču salīmēti. Katru mazāko informāciju novērtējām, izvērtējām.

– Kā izdevās tikt ārā no dzelzs priekš**kara? Kuram katram tāda iespēja neradās...**

– Es tajā laikā biju ordinēts mācītājs. Laikrakstā «Padomju Jaunatne» bija publicēts tāds raksts: «Farizeji bez maskām.» Tas bija 1987. gads – Gorbačova laiks. Pēkšņi vienā rītā parādījās šis raksts kopā ar diezgan lielu melnbaltu bildi. Bilde bija ļoti efektīga – es biju paslepus nofotografēts tādā kaujas pozā ar baltu apsēju ap galvu. Raksts bija VDK pasūtījums, kur cita starpā bija minēti arī citi «nacionālšovinistiski noskaņotie» mācītāji – Juris Rubenis, Māris Ludviks, Modris Plāte.

Neatsveramu pieredzi, ko vēlāk izmantojis savas boksa treniņu metodikas izstrādei, Jēkabsons ir guvis arī slavenajā Šaolī klosterī Ķīnā. ➔

lieli sparingi, uz zāli nāca vairāki pasaules čempioni. Tur bija īstā boksa Meka. Es pats arī tur gāju, sparingoju, vedu savus cilvēkus uz turieni. Arī brāļi Ritenieki vienreiz bija atbraukuši uz sparingiem, kad viņi vēl bija puikas. Tā ir, ka daudzi boksa klubi ir noplukuši un diezgan trūcīgi. Tas klubs, kas man bija Čikāgas priekšpilsētā Lombardā, bija tāds lepnāks. Vidēji liels klubs ASV, Latvijas mērogos būtu ļoti liels. Tur bija svaru zāle, rings, maisi, mazs bāriņš. Ļoti mājīgi iekārtots. Daudzi latīņamerikāņi, melnādainie, kas paši bija boksējušies, iebraucot manā klubā, ar apbrīnu teica: nekad neesam redzējuši tik tīru, tik labi iekārtotu klubu. Man bija augsti griesti, kur bija iekārtots, ka varēja sist pa maisu, kas slīdēja uz priekšu, tad nāca atpakaļ. Gluži kā pretinieks. Bija laba atmosfēra. Daudzi zināja, ka esmu mācītājs, nāca visdažādākie cilvēki. Bieži arī dažādi mediji – gan avīzes, gan televīzija. Daudzus trenēju, pats trenējos, iemantoju daudz dažādu draugu. Daudzi amerikāņi sāka nākt arī uz latviešu baznīcu. Tā tam vajadzētu būt nopietnā boksa klubā – kad ir ne tikai fiziski treniņi, bet ir arī garīga audzināšana, mentālā spēka trenēšana.

– Cik esmu interesējies par pasaulē vadošajiem bokseriem, viņus var iedalīt divās grupās – ir ļoti reliģiozi bokseri un ir tādi, kas reliģiju nelaiž sev tuvumā. Vidusceļa nav. Kā tava pieredze rāda?

– Absolūto amerikāņu vairākumu var nosaukt par ticīgiem un reliģioziem. Ticība un reliģija nav viens un tas pats, bet lūgšanas lielākā daļa skaita. (..) Apzināti vai neapzināti, daudzi šie cīnītāji ir nonākuši pie šīm vērtībām, daudzi pat dzeju raksta. Uz manu klubu nāca arī Leons Spinkss [1978. gadā kļuva par neapstrīdamu pasaules čempionu supersmagajā svarā, uzvarot pašu Muhamedu Ali – R. R.], esmu arī viņa dēlu trenējis, bet ar pašu Leonu esmu pat ringā kopā iekāpis – varu palielīties. Draudzīgi pakustējāmies – pasparingojām.

– Leons Spinkss ir boksa leģenda, viņa uzvaru pār Ali sauc par boksa visu laiku lielāko vilšanos – tas, no Ali fanu pozīcijām raugoties. Kāda bija šī izcilā personība? Vispār viņa karjera pēc uzvaras pār Ali īstenībā sāka iet pa lejupejošu līkni.

– Jā, viņš nevarēja nomenedžēt savu lielo naudu – viņš bija miljonārs –, zināmā mērā trūka disciplīnas un nebija arī garīga mentora. Līdzīgas problēmas savā laikā bija arī Maikam Taisonam, kad nomira Kazs d'Amato [viens no visu laiku slavenākajiem boksa treneriem, Maika Taisona «izveidotājs» – R. R.]. Taisons apjuka, un apkārtējie to izmantoja, it sevišķi Dons Kings. Leons Spinkss bija ļoti patīkams cilvēks. Es trenēju vienu no viņa dēliem Tomiju (viņam bija divi), kurš bija smagsvars un nāca pie manis uz klubu. Es ar viņu sparingoju, trenēju, jo puisis bija spēcīgs, bet viņam bija daudz kļū-

↑ **Ērika dēls Roberts šajās dienās iekārtojas Losandželosā. Kamēr par profesionālo boksu vēl domā, tikmēr aktiera karjerā pirmie soļi jau ir sperti un jaunā dzīves vieta tikai palīdzēs spert nākamos.**

↗ **Jēkabsons savas dzīves laikā ir iepazinis dažādas cīņu mākslas, gūto pieredzi integrējot arī boksā.**

Snaudošais potenciāls vēl joprojām ir, bet acīmredzot, zinot Latvijas Boksa federācijas budžeta problēmas, ir grūti šo sporta veidu padarīt masveidīgu.

← **Ēriks ringā pilnā sparingu ekipējumā.**

← **Savulaik Jēkabsonam Čikāgā bija pašam savs boksa klubs, kurā sviedrus ir lējušas daudzas boksa leģendas.**

du, arī mazliet morāli atbalstīju. Es nezināju, ka viņš ir Spinksa dēls. Pēc tam tas puika sapinās ar neīstajiem cilvēkiem un uz brīdi nonāca cietumā, lai arī viņš nebija gangsteris. Kad viņš bija cietumā, viņš avīzē lasīja rakstu par mani. Viendien ienāca zālē melnādaina sieviete, kas nokliedza manu vārdu un nāca apskaut. Es domāju – kas notiek?! Skatos, durvīs parādās pats Leons Spinkss, boksa leģenda, ko uzreiz varēja atpazīt, un prasīja, vai drīkst ienākt. Viņi teica, ka dēls ir licis mani obligāti atrast. Tā arī Leons katru dienu nāca trenēties. Viņš bija ļoti, ļoti pazemīgs. Par viņu ir uzņemta arī dokumentālā filma, ko uzņēma arī manā klubā. (..) Viņš bija leģendārs, viņam regulāri maksāja lielu honorāru, lai kādā līmenī arī cīnītos. Viņš bija ļoti pazemīgs, bija patīkami ar viņu strādāt. Abi apmainījāmies ar tehniku. Tā bija ļoti liela bagātība, ko varēja iegūt no tādiem cilvēkiem. Bieži bija tā, ka es kaut ko darīju ofisā, bet viņš pieklauvēja pie durvīm un prasīja: «Vai es drīkstu tam cilvēkam kaut ko pamācīt?» Es teicu: «Leon, beidz man to vaicāt! Šis ir arī tavs klubs, mēs esam ģimene.» Bet viņš tāpat vienmēr vaicāja.

– Redzot bokserus ringā, to tā nepateiksi. Nezinu, kā ir Amerikā, bet vismaz lielai daļai cilvēku Latvijā viedoklis par boksu ir visai greizs – sak, tur jau ringā kaujas! Bokseriem ir ļoti sāpīgi to dzirdēt. Vai tādā boksa zemē kā Amerika arī cilvēku izpratne par šo sporta veidu ir citā līmenī?

– Ir! Noteikti. Bokss ir daļa no kultūras. Skaties filmas, seriālus – tur vienmēr kaut kur parādās bokss. Vienmēr ir arī reliģiska simbolika, bet, ja tā pievērš uzmanību, arī bokss kaut kādā kontekstā parādās. Bokss ir leģendām apvīts, bokseri tur ir gladiatori. Bokss tur ir nodēvēts par «sweet science» jeb saldo zinātni. Bokss ir ļoti fiziski smags sporta veids, bet tas ir arī kā šahs – ļoti mentāls, garīgs un filigrāns. Ļoti smalks. Cilvēkiem, kas to nesaprot, var likties, ka tur divi vīri bez sajēgas viens otru dauza ringā. Bet tā jau nav. Un Amerikā to saprot. Protams, amerikāņiem ir šī gladiatoru mentalitāte, viņiem patīk, ka cīnās par uzvaru. Ieejot restorānos, vienmēr pie sienas ir slavenu bokseru bildes ar autogrāfiem. Bokss ir visur – tā ir arī daļa no daiļliteratūras. Bokss ir ļoti populārs, bet patīkami ir tas, ka cilvēki saprot šo sporta veidu. Pie mums, Latvijā, tas tā diemžēl nav – es ar to regulāri sastopos. Sak, bokseri ir atdauzītie. Svarīgi, kāds ir konteksts. Labi, ka tagad ir tāds Mairis, kas ir patīkams, inteliģents cilvēks.

– Laikam jau ir vajadzīgs kāds, kas rāda ceļu, kuram cilvēki seko. Tad arī cilvēki sāks ieklausīties tajā, ko viņš saka.

– Ja tev ir panākumi, tituli, esi čempions, tad būs kā ar brāļiem Kļičko, kas ir elki, parau-

gi. Kļičko brāļi runā daudzās valodās, viņiem ir augstākās izglītības – viens pat ir ārsts –, viņi ir patīkami cilvēki.

– Pieminēji Leonu Spinksu. Ar kādām vēl boksa leģendām ir sanācis strādāt kopā, kas būtu īpaši izceļami?

– Es vairāk sadarbojos ar Semu Kolonu, bet ar daudziem citiem esmu ticies, viņi ir nākuši pie manis un trenējušies. Andžels Manfredī [slavens vidējā svara bokseris 90. gadu beigās], Oļegs Maskajevs [kādreizējais pasaules čempions supersmagajā svarā WBC versijā] ir bijuši pie manis klubā, Darnels Nikolsons, Olivers Makkols [arī WBC jostas īpašnieks supersmagajā svarā savulaik]. Tā kustība ir bijusi diezgan liela. Biju labā vietā Čikāgas priekšpilsētā, daudzi ir satikti.

– Tavs dēls Roberts ir uzaudzis Čikāgā. Esam par viņu jau rakstījuši, viņš ir sasniedzis ievērības cienīgus panākumus – uzvarējis arī prestižajā «Golden Gloves» turnīrā. Ko viņš šobrīd dara? Ies profesionālā boksa vai kādu citu ceļu savā dzīvē?

– Šobrīd brauc uz Losandželosu. Par nākotni īsti nezinu – labāk viņam pašam jāprasa. Ir paņēmis dažu mēnešu pauzi, taču zinu, ka nopietni trenējas. Šobrīd viņš pārvācas uz Losandželosu. Tur ir arī lielākas treniņu iespējas. Visu cieņu Semam Kolonam un viņa Čikāgas centrālajam boksa klubam, bet tur ir neliela rutīna iestājusies. Tur ir diezgan primitīva treniņu rutīna, tā nav pietiekami «smeķīga» un radoša. Labiem bokseriem vajag treniņu daudzveidību. Vajadzīgs ir atsvaidzinājums treniņu metodikā. Semam ir ļoti daudz bokseru, viņam nav laika ar katru individuāli strādāt. Roberts Čikāgā ir uzaudzis un nodzīvojis visu savu dzīvi, tāpēc tagad dosies uz Losandželosu, kur ir daudz pasaules čempionu un čempionu treneru. Tad jau redzēs.

– Ar domu par profesionālo boksu? Vai par to vēl nav līdz galam domāts?

– Par to vēl nav domāts. Tagad svarīgi ir nomainīt lokāciju – kā būs tālāk, redzēsim. Atbalstu visu, ko viņš dara, bet boksam – tam tomēr ir jābūt arī aicinājumam. Katrā ziņā viņam jau tā ir unikāla pieredze.

– Var vilkt paralēles ar tavu bērnību. Tev apkārt bija Tumiņš, Lancers un citi, viņam – Leons Spinkss un pārējie.

– Jā. Mani puikas jau kopš bērnības ir boksā. Regulāri kāpa ringā un stājās pretī vecākiem bokseriem.

– Kādas, tavuprāt, ir būtiskākās īpašības, kas nepieciešamas, lai sasniegtu boksa virsotnes?

– Protams, neatlaidība, darba mīlestība un disciplīna. Es pat teiktu, lielā mērā arī attīstīta garīgā pasaule, mentālais spēks. Te ir tāds paradokss. No vienas puses, to var nosaukt par spēcīgu «ch'i» enerģijas attīstīšanu, no otras

Par Jēkabsona notikumiem bagāto dzīvi jaunā paaudze var tikai pabrīnīties. ➔

puses – par «killera» instinktu, jo bez tā jau arī nevar. Jābūt maksimālai koncentrēšanās spējai, lai izpildītu to «final touch» un nokautētu pretinieku. Tā ļoti daudziem trūkst. Mūsdienās mentāli ļoti spēcīgu personību boksā nav daudz. Kādreiz bija «Sugar» Rejs Leonards, Mārvins Haglers. Tie bija fenomenāli bokseri. Es pats esmu strādājis ar daudziem bokseriem, kas ir ātri, spēcīgi, muskuļoti, var vienā elpas vilcienā sist pa maisu kā mašīnas 15 raundu, bet viņiem trūkst tā «killera» instinkta. Es teicu: «Iztēlojies, ka kulaka galā ir naža asmens, tev ir jāizduras manām «ķepām» cauri. Vizualizē!» Tad es jutu – jā, sitienam uzreiz bija cita jauda. Tā iepriekš viņš sita no visa spēka, bet nebija tas. (..) Attīstīta iekšējā pasaule atšķir labus boksa amatniekus no īsta meistara. Taču ne visi par tādiem kļūst.

Latviešiem trūkst šīs garīgās noturības. Tas pats tikko bija basketbolā – mūsu juniori vinnē, vinnē un vinnē, bet beigās pretiniekiem sakrīt un mūsējie tomēr zaudē.

– To vispār var iemācīt?

– Es domāju, ka ļoti daudz var iemācīt un iemācīties, bet ne visiem ir aicinājums. Vari kļūt par labu cīnītāju ringā, bet nekļūt par izcilu bokseri. Tas ir individuāli. Reizēm uz zāli atnāk tāds talants, kuram viss ir – ātrs, spēcīgs. Liekas, tūlīt, tūlīt būs, bet nenotiek. Tajā pašā laikā viņam līdzās trenējas cilvēks, kuram neviens nepievērš tādu uzmanību. Cilvēks kaut kā kuļas, trenējas, viegli viņam neiet, bet viņš ir mentāli spēcīgāks un beigās izaug un paceļas kā gulbis no pīlēnu bara.

– Ko boksā iemāca zaudējums cīņā? Kāda tam ir vērtība?

– Zaudējums stiprina pazemību un spēju mācēt zaudēt. Ir jāprot zaudēt. Tā ir pazemība un realitātes pieņemšana. Ja mēs tikai par boksu runājam, tad zaudējums tieši to arī nozīmē, bet vienlaikus dod inspirāciju strādāt, lai vairs to nepiedzīvotu, novērstu. To ir iespējams izdarīt. Caur zaudējumu boksā nāk arī daudz kas pozitīvs, it sevišķi karjeras agrīnajā posmā. Kad bokseris mācās, ir labi zaudēt. Kad neesi superzvaigzne, bet jūti, ka izlaid sitienus, ir trūkumi tehnikā, raksturā. Daži zaudējumi nav slikti. Muhamedam Alī ir slavens teiciens: «Čempions netiek noteikts pēc uzvaru skaita, bet pēc tā, cik reižu viņš pieceļas.»

– Vladimiram Kļičko mēs mūsdienās varam saskaitīt piecas pasaules čempiona jostas. Tāda milzīga sazarotība ir pārņēmusi boksu. Kādreiz tas, kas bija WBC čempions, arī neapšaubāmi bija pasaulē stiprākais vīrs. Tagad izskatās, ka tas vairāk velk uz biznesa pusi, mazāk izceļot boksa pamatprincipus.

– Diemžēl tā tas ir, es tev piekrītu. Tās asociācijas ir pārāk daudz, tad vēl visas baumas par korupciju. Daudz kas ir zudis, bet bokss vēl joprojām ir ļoti populārs Amerikā. Tiesa, bīstami tuvu ir pietuvojies MMA, kas ir ļoti populārs. Arī gladiatoru cīņas, kas ir dzīvākas, aktīvākas. Boksā diemžēl ir zināma stagnācija.

– Ir zināms, ka gan Vācijā, gan Ukrainā ik reizi, kad cīnās brāļi Kļičko, tiek uzstādīti lielie ekrāni, cilvēki iziet ielās un skatās cīņas. Vai Latvijā kas tāds būtu iedomājams?

– Šaubu nav – varētu tā būt. Es pirms kāda laika biju Ķīpsalā iebraucis, kad Elvim Mihaiļenko bija titulcīņa. Arēna bija pilna, bija labs šovs. Viss bija labi un gudri noorganizēts. Tā ka cilvēki ir gatavi to skatīties. Maira gadījumā, kad viņam ir atpazīstamība, sponsori, kopīgu cīņas skatīšanos varētu īstenot.

– Daudzos sporta veidos var dzirdēt trenerus runājam, ka latvieši nekad nebūs labākie tajā un tajā sporta veidā, jo trūkst mums tādu un tādu īpašību. Latvietī ir boksa gēns? Esam tomēr tauta, kas pieradusi cīnīties.

– Es piekrītu. Tomēr mums ir bijuši arī meistari. Tagad ir Mairis. Latviešiem ir cīnītāja gēns, bet tas izpaužas citādi nekā citām nācijām. Mēs esam tādi lēnprātīgi, mierīgi. Bet, kad latvieti sakaitina, viņš ir motivēts un mērķtiecīgs, viņš savu mērķi var sasniegt. Un mums jau ir bijuši labi meistari – Tumiņš, Lancers un citi. Drīzāk problēma ir tajā, ka mums ienaidnieks ir nevis ārējais, bet iekšējais. Atbraucot uz šejieni no Amerikas, mani bieži vien kaitina, ka cilvēki gan ziemas, gan vasaras olimpiskajos sporta veidos brauc uz pasaules un Eiropas čempionātiem, olimpiskajām spēlēm, un es dzirdu teju visus trenerus pirms startiem sakām: «Nuuu, ja mums paveiksies, tad būs 9. vieta.» Vai arī: «Ja mums paveiksies ar izlozi, tad varam cerēt uz kādu 5. vietu labākajā gadījumā.» Saproti, tas viss iestrādā to negatīvo plānu. Nu, kā var kaut ko tādu vispār teikt?! Ir jācīnās par pirmo vietu, par olimpisko zeltu, neskatoties uz to, kādi rezultāti iepriekš ir bijuši. Ir jāmotivē savi sportisti! Latviešiem trūkst šīs garīgās noturības. Tas pats tikko bija basketbolā – mūsu juniori vinnē, vinnē un vinnē, bet beigās pretiniekiem sakrīt un mūsējie tomēr zaudē. Amerikā lielu nozīmi gan individuālajos, gan komandu sporta veidos pievērš motivēšanai, uzvarētāju mentalitātei, kas tiek trenēta, mācīta. Vienalga, kādā līmenī sporto, tu tiec motivēts kā olimpiskais čempions. **SA**

PORZIŅĢA 4,9

Par Eiropas čempionāta basketbolā U-18 izlasēm labāko bloķētāju kļuva latvietis Kristaps Porziņģis, kurš vidēji ik spēlē bloķēja teju piecus metienus – 4,9. Finālspēlē par trešo vietu vien viņam tas izdevās 9 reizes. Eiropas čempionātos bloķēto metienu uzskaite sākās tikai 2000. gadā, kad šīs statistikas rādītāja pirmatklājējs krievs Arturs Abroņins ik spēlē bloķēja nieka 0,4 metienus, un tas ir sliktākais rādītājs šajā statistikas sadaļā. Savulaik labākā bloķētāja godā bija arī Andris Biedriņš, kurš 2002. gada čempionātā vidēji spēlē bloķēja 3,3 metienus.

Labākie bloķētāji EČ U18

2013	Kristaps Porziņģis	4,9
2012	Amedeo Tesitori (Itālija)	2,3
2011	Vladimirs Geruns (Ukraina)	2,1
2010	Aleksejs Ļens (Ukraina)	4,3
2009	Filips Noimans (Vācija)	3,4
2008	Evalds Kairis (Lietuva)	2,4
2007	Kostas Kufos (Grieķija)	3,5
2006	Artjoms Jakovenko (Krievija)	2,6
2005	Karolis Petrukonis (Lietuva)	2,4
2004	Martins Andruškevičus (Lietuva)	3,9
2002	Andris Biedriņš	3,3
2000	Arturs Abroņins (Krievija)	0,4

Pirms nedēļas pēc aizvadītā F-1 pasaules čempionāta Ungārijas GP posma savu panākumu grāmatu nedaudz pielabojis posma uzvarētājs Luiss Hemiltons. Šī ir jau ceturtā reize, kad Hemiltons uzvar tieši Ungārijā, un F-1 vēsturē ir tikai vēl viens pilots, kuram Budapeštā ir tikpat uzvaru, un tas ir Mihaels Šūmahers. Lai arī Hemiltonam šī bija pirmā uzvara šajā sezonā, tā bija zīmīga, jo kopš debijas F-1 (2007. gadā) viņš katrā sezonā uzvarējis vismaz vienā no posmiem. Nevienam citam pilotam šāda panākuma nav.

7 SEZONAS, 4 UZVARAS

400 M, 800 M, 1500 M

Ķīnietis Sun Jans pasaules čempionātā peldēšanā plānojis startēt trīs garākajās individuālajās distancēs un visās arī uzvarēt, taču jau pēc uzvaras 400 m peldējumā viņš savu vārdu ir ierakstījis peldēšanas vēsturē. Viņš ir tikai otrais peldētājs, kuram pasaules čempionātos izdevies uzvarēt 400 m, 800 m un 1500 m distancēs. Pēdējās divās distancēs viņš uzvarēja pirms diviem gadiem Šanhajā, bet trešo klāt pielika šogad Barselonā. Austrālietis Grants Hekets uzvaras šajās distancēs izcīnīja vienā – 2005. gada – čempionātā.

ASV atklātā tenisa čempionāta rīkotāji atklājuši prēmiju summas, ar kurām varēs rēķināties visi turnīra dalībnieki. Par naudas trūkumu šajā turnīrā ir grēks sūdzēties. Ja pagājušajā gadā tenisisti sadalīja 25,5 miljonus dolāru, tad šogad prēmiju fonds ir uzbriedis līdz pat 34,3 miljoniem. Ja pērn vienspēļu čempioni Serēna Viljamsa un Endijs Marejs katrs nopelnīja pa 1,9 miljoniem, tad šogad čempioniem pienāksies pa 2,6 miljoniem. Labs kumoss no kopējā pīrāga tiks arī tiem, kuri netiks tālāk par pirmo kārtu – 32 tūkstoši dolāru (pērn 23 000).

34,3 MILJONI USD

Ja Luiss Hemiltons pēc Ungārijas GP ierakstījās rekordu grāmatā kā pagaidām vienīgais, kurš septiņās sezonās pēc kārtas ticis pie uzvarām, tad Felipe Masa kļuvis tikai par 10. pilotu F-1 vēsturē, kurš sasniedzis nobraukto 50 000 km robežu. Pirms viņa to bija iespējuši Mihaels Šūmahers, Rubens Baričelllo, Dženson Batons, Jarno Trulli, Deivids Kulhards, Fernando Alonso, Džankarlo Fisikella, Rikardo Patrēze un Marks Vēbers.

Par sevi atkal ir atgādinājusi lietuviešu peldētāja Rūta Meilutīte. Barselonā notikušajā pasaules čempionātā vispirms 100 m brasa pusfinālā viņa laboja pasaules rekordu, un tagad tas ir 1:04,35. Iepriekšējais rekords 1:04,45 piederēja amerikānietei Džesikai Hardijai, un tas nebija labots kopš 2009. gada 7. augusta. Jau nākamajā dienā viņa uzvarēja arī finālā. Kā vēlāk izrādījās, tad tā bija 500. zelta medaļa pasaules čempionātos garajā baseinā. Savukārt Lietuvai šī ir pirmā zelta medaļa pasaules čempionātos.

Vašingtonas WTA turnīra kvalifikācijas turnīra pirmajā kārtā pie uzvaras tikusi Usue Arkonada. Šī uzvara ievērojama ar to, ka uzvarētājai ir tikai 14 gadu un viņa ir tikai 14. tenisiste kopš 2000. gada, kura tik agrā vecumā uzvarējusi kāda WTA turnīra maču. No 14 četrpadsmitgadniecēm piecas uzvaras izcīnījušas pamatturnīros (Marija Šarapova, 2002; Sesila Karatančeva, 2004; Tamira Pašeka, 2005; Mišelle de Brito, 2007 un Medisona Keisa, 2009), bet deviņas – kvalifikācijā.

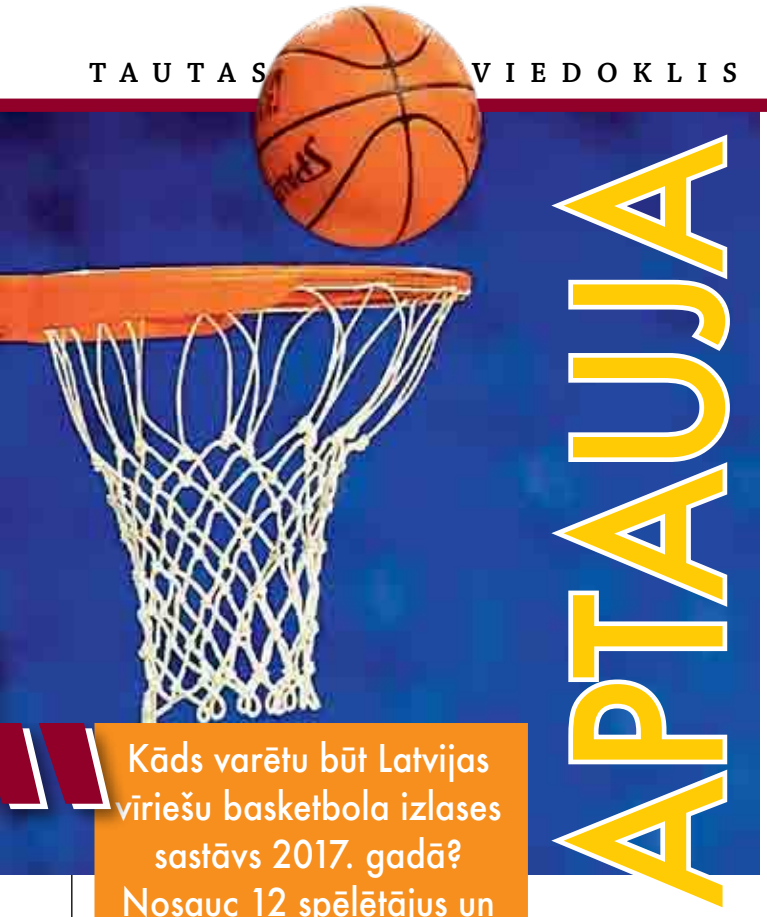

APTAUJA

Kāds varētu būt Latvijas vīriešu basketbola izlases sastāvs 2017. gadā? Nosauc 12 spēlētājus un kurš varētu būt galvenais treneris?

Mārtiņš Rudzītis 4h
@Eriks_Strauss Vecvagars, Peinera, Strēlnieks, Bertāni, Kuksiks, Timma, Mejeris, J.Bērziņš, Siliņš, Bērza, Porziņģis, Pasečņiks. Tr- Helmanis

Raivis 20h
@Eriks_Strauss Strēlnieks,Vecvagars Blūms,Da.Bertāns, J.Bērziņš Dā.Bertāns, Timma,Siliņš Porziņģis, K.Bērziņš, Pašečņiks,Biedriņš Štelmahers

Artis 20h
@Eriks_Strauss Strēlnieks, Vecvagars, Žvīgurs, Bērtāns, Blūms, Dāvis Bērtāns, Timma, Siliņa, Porziņģis, K.Bērziņš, Pasečņiks, Biedriņš.

Artis 20h
@Eriks_Strauss @SportaAvize pēc loģikas treneris Štālbergs.. bet kāa būs to jau neviens nevar zināt :D

Roberts 31 Jūl
@Eriks_Strauss
Bertāns,Strēlnieks,Vecvagars,Bertāns,Timma,Pašečņiks,Porziņģis,Bērziņš,Biedriņš,Bērziņš,Jakovičš,Siliņš. Treneris-Štālbergs.

Matiss ☺ 31 Jūl
@Eriks_Strauss
Vecvagars, Strēlnieks
Da. Bertāns. Geks
J.Bērziņš, Dāvis Bertāns, Timma
K. Bērziņš, Mejeris, Porziņģis
Pasečņiks. Biedriņš

Edgars Gribs 31 Jūl
@Eriks_Strauss
Strēlnieks,Bertāns,Bertāns,Timma,Porziņģis,Pašečņiks,Bērziņš,Bērziņš,Vecvagars,Jakovičš,Biedriņš,Mejeris. Treneris -Muižnieks

Mārcis #BullsNation 31 Jūl
@Eriks_Strauss
Porziņģis,Meiers,Siliņš,Gražulis,Bertāns,Bertāns,Vecvagars,J.Bērziņš. Timma.Meieris.Peiners.Kuksiks. Treneris - Mazurs

MeinaisZirdzins 31 Jūl
@Eriks_Strauss C/PF: Pasechn./Meiers/Porz./Berzs/Silins; SF: Dāvis B./ J.Berz./Timma/ Mejeris; SG/PG: Dairis B./ Strein./Vecvag/ Jakov. (13)

Normunds Mihailovs 31 Jūl
@Eriks_Strauss
Strēlnieks,Vecvagars,Blūms,Bertāni,Reinfelds/J.Bērziņš, Siliņš, Timma, Porziņģis, K.Bērziņš, Biedriņš, Pasečņiks. Štelmahers

Kaspars Zabarovskis 31 Jūl
@Eriks_Strauss Strēlnieks, brāļi Bertāni, Vecvagars, J. Bērziņš, Siliņš, Timma, Proziņģis, Pasečniks, Bērza, Blūms, Peineris. Tr. Bagatskis

Mārtiņš Kalva 30 Jūl
@Eriks_Strauss Bert., Bert., Vecv., Jakov., Žvīg., Timma, A.Strēln., Porz. un otrs U19 garais P., J. Bērz., Siliņš, Šmits. Tren.- Štālbergs

Edgars Gribs 30 Jūl
@Eriks_Strauss Strelnieks, Bertans, Bertans, Timma, Porzingis, Berzins, Berzins, Vecvagars, Jakovics, Biedrins, Mejeris, Pasecniks,Mutznieks

Mārtiņš Rūtiņš 30 Jūl
@Eriks_Strauss Strēlnieks, Bertāns, Bertāna, Kuksiks, Vecvagars,Žvīgurs,Peiners,Mejeris,Timma,Bērzs,Porziņģis,Siliņš. Galvenais: Muižnieks!

Rimants 30 Jūl
@Eriks_Strauss
J.Strēlnieks,K.Vecvagars,Da.Bertāns,J.Bērziņš,Dā.Bertāns,O.Siliņš,K.Porziņģis,A. Pašerčņiks,M.Mejeris,M.Meiers,Ž.Peiners.J.Timma
Vecākais treneris: A.Štālbergs Trenera palīgi: N.Mazurs, R.Štelmahers

Emīls Ozerinskis 30 Jūl
@Eriks_Strauss Štelmahers 1.Strēlnieks,Vecvagars,Peiners 2.Bertāns,Blūms 3.Bertāns,J.Bērziņš 4.Porziņģis Timma,Siliņš,5.Pasečņiks,Mālmanis.

Janis Liepins 30 Jūl
@Eriks_Strauss Treneris - Štālbergs. Bertāni, Strēlnieks, Timma, Porziņģis, Pašečņiks, Bonis, Vecvagars, Peiners, Siliņš, Mejeris, Mālmanis.

Toms Juga 30 Jūl
@Eriks_Strauss vecvagars, jakovičs, strēlnieks, brāļi bertani, timma, jānis bērziņš, siliņš, porzingis, pasecniks, Zvigurs, Biedrins :)

Mr.basketbols 30 Jūl
@Eriks_Strauss A.Galvanovskis. K.Vecvagars, D.Bertāns, J.Strēlnieks, R.Kuksiks, D.Bertāns, J.Bērziņš, Ž.Peiners, M.Mejeris, J.Timma,O.Siliņš, A.Pasečņiks, K.Porziņģis, M.Meiers.

Sandris Stanevicis 30 Jūl
@Eriks_Strauss Vecvagars,Strēlnieks,Abi Bertāni,Peiners,Timma, Kuksiks,Siliņš,J.un K. Bērziņi,Porziņģis,Biedriņš(kūs prātīgs); Štelmahers

Kaspars 30 Jūl
@Eriks_Strauss Bertani,Vecvagars, Pasečniks,Porziņģis,Strēlnieks, K.Bērziņš, J. Bērziņš, Jakovičs, Timma, Siliņš, Gražulis, tren. Stelmahers

SEKOJIET

@Eriks_Strauss
@SportaAvize

draugiem.lv/sporta.avize/

facebook.com/SportaAvize

Jaunais augusta numurs!

Meklē visās tirdzniecības vietās!

SMSCREDIT.LV
MĀRUPES
MTB
MARATONS
25. AUGUSTĀ
92 km
SPORTA DISTANCE
47 km
TAUTAS DISTANCE
500 m - 1 km
BĒRNU DISTANCE
SMS CREDIT.LV
nauda īstajā brīdī
MŪS ATBALSTA:
Mārupes novads
Skandi Motors
Vytautas
optsports
GARMIN
Wellton
66 NORTH
CITY FITNESS
TŌRLEY
Faverit
STAR FM
LNT
RIGA
Kas jauns
indoxlv
TV NET
centrs.lv
MAILIGEN
JCDecaux
maratoni.lv
REĢISTRĒJIES: MARATONI.LV FANS CITYFITNESS